Antisemitism, problema evreiască

A fi german nu este o chestiune de religie

În după-amiaza unei zile însorite de septembrie, m-am îndreptat spre locul unde domnul Paul Spiegel, ales în ianuarie preşedintele comunităţii evreilor din Germania, a acceptat să-mi acorde un interviu. Pe o stradă liniştită a oraşului Düsseldorf, o singură casa este păzită de poliţişti...

Aici trebuie să fie... În această zi, ca de altfel în multe altele în ultima vreme, pe pietrele funerare ale unui cimitir evreiesc au fost desenate zvastici, iar pereţii unei sinagogi au fost mâzgăliţi cu lozinci antisemite. În locul unde mă aflu e linişte... Unul dintre poliţişti mă conduce până la biroul dlui Spiegel.

Ce rol îndeplineşte Consiliul central al evreilor din Germania? Este o instituţie socială, politică sau religioasă?

PAUL SPIEGEL, preşedintele Consiliului central al evreilor din

Germania

Rolul primordial constă în reprezentarea laică a comunităţilor evreieşti din Germania vizavi de clasa politica, în apărarea drepturilor acestora, deci un rol politic. Desigur că există şi alte activităţi, cum ar fi integrarea socială a imigranţilor de religie mozaică. Reprezentarea

confesională revine Consiliului rabinic.

Apărarea unor drepturi?

Drepturi în sensul reprezentativ, tocmai pentru că recunoaşterea evreilor ca parte a societăţii să rămână o realitate.

Prezenţa dvs. poate fi observată la aproape toate manifestările politice de anvergură.

Da, însă împreună cu reprezentanţii altor culte.

Totuşi, se poate observa că evreii sunt altfel mediatizaţi comparativ cu reprezentanţii religiilor majoritare, catolică şi protestantă.

Datorită celor întâmplate până în 1945…

Sunteţi reprezentantul a 80 000 de persoane, mai puţin decât un primar dintr-un mic orăşel. Dar în timp ce primarul respectiv rămâne un anonim, gradul dvs. de popularitate este foarte ridicat. Înseamnă această putere?

Eu nu privesc acest lucru ca pe un act de putere. Atât istoria, cât şi prezentul acestei ţări pot defini, explica şi motiva prezenţa mea acolo unde este nevoie. În niciun caz nu am candidat pentru această funcţie pentru a obţine puterea.

Cum îi definiţi pe evrei? O religie, o naţiune, o grupare?

O religie, iar evreii nereligioşi sunt o comunitate – în sensul larg al cuvântului – prin soarta lor.

În presa am citit: „Paul Spiegel, un evreu cu mult devotament". De ce nu s-a scris: un om cu mult devotament?

Aveţi dreptate. Şi mie mi-a displăcut. Desigur că eu mă angajez pentru evrei, dar în primul rând ca om.

Ne confruntăm cu o imigraţie a evreilor din fosta URSS

Sunt evreii consideraţi străini în Germania sau sunt cetăţeni germani ca şi cei ce au altă religie? Aceeaşi întrebare i-am adresat-o acum 14 ani preşedintelui comunităţii evreilor din RDG şi s-a considerat jignit.

Eu nu mă consider jignit. A fi german nu este o chestiune de religie; germanii evrei sunt pur şi simplu germani. Din 1990 ne confruntăm cu o imigraţie a evreilor din fosta Uniune Sovietică. Aceştia sunt evrei în Germania pentru că nu poseda cetăţenia acestei ţări.

Deci dvs. sunteţi un german, şi nu un străin în propria

ţară…

Fără discuţie. Şi aş protesta vehement dacă ar fi altfel.

Într-un interviu televizat aţi declarat: „Când m-am întors în 1945 în satul meu (Warendorf în Westfalia), nu se mai putea vorbi de ură contra evreilor”.

Paul Spiegel şi (de la stânga la dreapta): Johannes Rau, Gerhard Schröder, Bill Clinton, Papa Ioan Paul al II-lea, Tony Blair

Eu nu am simţit această ură. Din nenorocire, cei care până la 8 mai 1945 fuseseră antisemiţi inveteraţi nu şi-au schimbat sentimentele peste noapte. Antisemitismul nu a dispărut din Germania, există şi azi. Mulţi însă nu şi-au mai exprimat ideile făţiş.

Este Germania o ţară antisemită?

Germania nu este nici antisemită, nici radicalizată spre dreapta; nu se poate afirma despre un întreg popor că este antisemit. Exista însă o anumită parte a populaţiei care este antisemită. Antisemitismul nu este proporţional cu numărul evreilor dintr-un anumit loc; există antisemiţi în regiuni unde nu trăieşte niciun evreu.

Înseamnă a nu-i simpatiza pe evrei? Cred că nimeni nu poate fi obligat să-i iubească pe evrei…

Dacă cineva afirma că, în principiu, nu-i suporta pe evrei, atunci este vorba de ură de rasa pentru că este o generalizare.

Ce îl poate determina pe un individ să mâzgălească pietrele de pe morminte sau să dea foc unei sinagogi?

Nu pot da un răspuns precis. Încercaţi să-i întrebaţi pe făptaşi. Eu nu pot crede că respectivii sunt în acele momente sub influenţa

alcoolului sau sunt pur şi simplu tineri care vor să demonstreze un anumit curaj…

Exista în spatele acestor fapte, aproape zilnice în ultima vreme, un sistem?

Mulţi dintre cei prinşi au recunoscut că fac parte din organizaţii radicale de dreapta, partide extremiste, grupări ale tineretului neofascist, deşi nu au fost numai tineri. Dacă în general există un sistem? Nu doresc să merg atât de departe.

Au aceste fapte o altă valenţă în Germania decât în alte ţări?

Da, pentru că aici istoria a fost altă. De aceea se spune în Germania: „înăbuşiţi asemenea începuturi". S-a crezut mult timp că în această ţară cu o experienţa tristă (nu numai pentru evrei, ci şi pentru germanii creştini) asemenea fapte nu se vor mai repeta. Iată însă ca ele sunt din nou prezente.

Puţini participa la demonstraţiile împotriva extremei drepte

Vă puteţi închipui că Germania ar putea trăi un al doilea 1933?

Nu cred că antisemitismul va putea ajunge la paroxismul acelor vremuri. Exista un alt context politic. Aproape după fiecare act de vandalism, primesc foarte multe scrisori în care persoane din toate paturile sociale regreta şi se scuză pentru faptele altora. Pe de altă parte, la demonstraţiile contra extremei drepte participa din ce în ce mai puţini oameni.

La 82 de milioane de germani, există, conform statisticilor, circa 17 mii de neonazişti. Putem vorbi de antisemitism de masă în Germania?

Nu, dar putem vorbi de un antisemitism periculos.

Ce pot face evreii contra unei asemenea situaţii? Doar întrucât cred în alt semn decât cel al crucii, trebuie să se roage în sinagogi păzite de poliţie?

Evreii sunt prea puţini pentru a face ceva. Din contră, se închid în sine, iar noii veniţi nici măcar nu cunosc limba germană ca lumea. În primul rând, politica, organizaţiile sociale relevante, dar mai ales sistemul educaţional trebuie să reacţioneze, să ia măsuri de prevenire.

Se discuta prea puţin în şcoli despre această temă?

Nu se discuta puţin, ci fals. Nu s-a găsit încă forma adecvată de tratare a acestei teme explozive.

Şi politica, guvernul, opoziţia?

De la ultimele atacuri se pare că vârfurile politice au înţeles că trebuie luate măsuri de prevenire, nu numai de pedepsire, şi aceasta cu o dozare adecvată în mass-media. Oamenii nu trebuie îndopaţi cu informaţii supradimensionate, căci ar apărea pericolul unui efect contrar.

Cum apreciaţi frazele spuse de curând de rabinul Ovadia din Israel: „Victimele Holocaustului reprezintă reincarnările sufletelor evreilor păcătoşi"?

Tot ce pot să spun este că până la urmă s-a scuzat, mai mult nu.

De foarte mult timp se discută despre despăgubirea evreilor trimişi de hitlerişti la muncă forţată. Se procedează după principiul: cu cât mai târziu, cu atât mai puţini supravieţuitori?

Este un scandal faptul că majoritatea marilor firme din industria germană tărăgănează recunoaşterea morală a vechii lor vinovăţii, şi aceasta în ciuda legilor existente.

În cazul unor despăgubiri, vor ajunge acestea şi la supravieţuitorii din afara Germaniei?

Da! Legea prevede aceasta dacă persoanele respective pot dovedi că au prestat munca forţată pentru concerne germane.

O imigraţie masivă creează probleme deosebite comunităţilor evreieşti din Germania. Se spune că mulţi dintre cei veniţi din Rusia nu ar fi evrei adevăraţi, ci făcuţi pe bani.

În primii ani după 1990 au fost unii care au reuşit să se strecoare. În prezent s-a creat un sistem de control riguros atât aici, cât şi în Rusia, pentru a se evita asemenea situaţii. Refuz să discut despre procedura în sine. Noi nu dorim să constatăm că, într-o zi, majoritatea membrilor comunităţilor noastre sunt de alte religii, în antiteza cu imigraţia spre Israel unde numai 40% din cei nou veniţi sunt de alte religii.

Romanii originari din Bucovina vorbesc o germana minunată

Cum se face că, nefiind de origine germană, un număr atât

de mare de evrei ruşi ajung aici, nu în Israel?

Unii vin şi declară că au fugit de antisemitism, alţii pentru reîntregirea familiilor, alţii din cauza sărăciei. Respectivii trebuie mai întâi să treacă nişte probe în ţara lor. Un alt motiv este ca Germania, din punct de vedere moral, trebuie să-i accepte.

Ca evreu ar trebui să pledaţi pentru emigrarea coreligionarilor dvs. către Israel, după principiul „şi la anul, la Ierusalim". Consideraţi că vă aflaţi în Germania acasă sau în diaspora?

Principiul nostru este că fiecare are dreptul să trăiască acolo unde crede de cuviinţă. Eu sunt aici acasă, iar rolul nostru este să-i reprezentăm pe evreii din Germania.

Spre deosebire de Israel, unde se duce cunoscută politica sionistă.

Dacă toţi evreii din lume ar veni brusc în Israel, ar există acolo probleme deosebite.

Referitor la situaţia din Israel, de ce „poporul păcii" ajunge mereu la conflicte armate?

Din motive politice, istorice. Depinde şi de guverne; unele sunt ceva mai interesate în accelerarea procesului de pace. Într-un conflict există două părţi beligerante. Actualul guvern israelian a făcut tot ce i-a stat în putinţă, respectiv compromisuri imense pentru a evita vărsarea de sânge.

În lume trăiesc 14 milioane de evrei. Se pare că în multe domenii de activitate – cultura, arta, ştiinţa, finanţe – aceştia sunt reprezentaţi suprapropor tional.

Nu cred, este o prejudecată. Poate în America, unde trăieşte majoritatea evreilor, să existe o asemenea disproporţie, dar în Europa în niciun caz.

Au evreii o aşa-numita putere secretă, un fel de conjuraţie care ar dirija lumea?

Repet, poate în America, unde numărul lor este mare, dar în rest este o afirmaţie denigrantă.

Ce ştiţi despre România?

Foarte puţin. Cunosc romani aici, în Düsseldorf, creştini şi evrei. Cei mai mulţi au un nivel cultural foarte ridicat, iar cei originari din

Bucovina vorbesc o limbă germană minunată.

Ce aţi dori să ne spuneţi în încheiere?

Aş dori ca noi, evreii, să nu mai avem „o situaţie specială". Aş dori ca eu personal să pot ieşi la plimbare fără bodyguarzi, fără frica de a fi atacat. Nu am cerut să fiu păzit, mi s-a impus aceasta, dar încet-încet a trebuit să mă obişnuiesc.

Dinu Braunştein

Paul Spiegel, reprezentantul cel mai înalt al evreilor germani, s-a născut la 31 decembrie 1937 într-o familie de crescători de vite din satul Warendorf, Westfalia. În 1938 familia să se refugiază în Belgia din cauza terorii naziste. În 1940, după expansiunea armatelor hitleriste şi în această ţară, sora lui este arestată şi internată în lagărul de concentrare de la Bergen-Belsen, de unde nu s-a mai întors niciodată. Tatăl său a supravieţuit lagărelor de exterminare de la Auschwitz şi Buchenwald. Micul Paul împreună cu mama sa au fost ascunşi de o familie catolică. După înfrângerea Germaniei, s-au reîntors în satul natal.

Paul Spiegel s-a stabilit în Düsseldorf. După mulţi ani de jurnalistică, a devenit proprietarul unei agenţii de impresariat artistic. De peste 30 de ani activează în sprijinul comunităţii evreieşti din Germania. Până la moartea predecesorului său, Ignatz Bubis (13 august 1999), a fost vicepreşedintele Consiliului central al evreilor din Germania, iar de la data de 9 ianuarie 2000 ocupa fotoliul prezidenţial. Paul Spiegel este probabil ultimul preşedinte care a trăit pe viu teroarea nazistă; în acelaşi timp este primul preşedinte provenit din vestul Germaniei, dintr-o familie de ţărani.

Consiliul central al evreilor din Germania a fost înfiinţat în 1950. Are în subordine 16 organizaţii de land şi 40 de comunităţi. Numărul evreilor care trăiesc astăzi în Germania este de 80 000.

Antisemiţii vechi şi noi

Pentru prima dată după înfrângerea nazismului, evreii din Europa se tem din nou pentru liniştea şi vieţile lor. „Antisemitismul a revenit", afirma, la 17 noiembrie, ministrul israelian de externe, Silvan Shalom, după reuniunea Consiliului de asociere dintre Uniunea

Europeană şi Israel. „Când evreii nu se mai pot ruga în sinagogi, suntem cu toţii în pericol. „Cu doar câteva zile înainte, două sinagogi din Istanbul fuseseră distruse de atentate sinucigaşe, soldate cu 23 de morţi şi câteva sute de răniţi. Ministrul israelian avea însa în vedere şi incidentele antisemite de mai mică amploare – agresiuni, incendieri, profanări –, tot mai numeroase în ultimii ani în Europa: „simptome ale unui antisemitism profund şi în creştere, ale ostilităţii faţă de evrei şi drepturile lor fundamentale".

Statisticile arată ca atacurile împotriva evreilor s-au înmulţit considerabil după anul 2000, o dată cu „a doua Intifada „din Orientul Mijlociu, care a consacrat atentatele sinucigaşe drept armă predilecta a celor mai disperaţi şi mai fanatici dintre palestinieni; la rândul său, armata israeliană a ripostat prin operaţiuni militare masive, fără prea multă consideraţie pentru „pagubele colaterale". Guvernanţii de la Ierusalim, ca şi cei de la Bruxelles de altfel, sunt alarmaţi şi de recentul sondaj de opinie, realizat sub egida Comisiei Europene, care situează Israelul în fruntea listei ţărilor „care ameninţa cel mai mult pacea lumii". Acest rezultat exprima, oare, o răbufnire antisemită sau doar îngrijorarea legitima faţă de politica unui guvern care nu pare să aibă prea mult entuziasm faţă de procesul de pace? Între critica întemeiata pe argumente şi ostilitatea iraţională, dusă până la violenţă, limitele devin tot mai greu de distins. Un nou antisemitism se adauga astfel celui vechi, cu adânci şi tenace rădăcini, care nu a renunţat nici azi să tulbure spiritele.

Răul care nu piere

La 3 octombrie, la o festivitate consacrată celei de-a 13-a aniversări a reunificării Germaniei, un deputat creştin-democrat din Bundestag, pe nume Martin Hohmann, rostea un discurs care avea să-i aducă, în scurt timp, o tristă şi nedorita celebritate. Într-o încercare de a justifica, oarecum, Holocaustul, politicianul i-a catalogat pe evrei drept „popor vinovat" - dat fiind rolul unora dintre ei în revoluţia bolşevică din Rusia – şi a revendicat „dreptul la indulgenta „pentru poporul german. Cuvântarea a suscitat de îndată reacţii de indignare, mai întâi în restrânsa comunitate evreiască din Germania, apoi şi în clasa politica. A trecut însa mai bine de o lună până ce Hohmann a fost exclus din grupul parlamentar al Uniunii Creştin-Democrate,

păstrându-şi totuşi fotoliul în Bundestag. Între timp, el primise chiar şi felicitări – pentru „curajul „sau – din partea generalului Reinhard Günzel, comandantul forţelor speciale ale armatei germane. Generalul a fost, şi el, trecut rapid în retragere. Dar reflexul sau de solidaritate, cât şi întârzierea de a-l sancţiona pe Hohmann arătau ca răul este mai întins decât s-ar fi crezut. „Germania este încă departe de a se fi vindecat", scria Heribert Prantl în Süddeutsche Zeitung. „Discursul lui Hohmannt este o reflectare concentrată a tuturor confuziilor şi mârşăviilor pe care unii le tot reiau de cincizeci de ani. Un raţionament de genul: da, Hitler a fost incarnarea raului, iar naziştii – nişte criminali, dar nu toţi, nici pe departe. Şi, într-adevăr, evreii au suferit mari nedreptăţi, dar germanii au plătit pentru toate astea… Este prima fază a unei tentative de minimalizare… Apoi vine cea de-a doua fază: evreii au şi ei partea lor de crime în istoria mondială; bolşevismul, la originea atâtor nenorociri, era dominat de evrei; Hitler a fost traumatizat de atrocităţile războiului civil din Rusia; deci, până la urmă, evreii sunt chiar ei de vină pentru că au fost persecutaţi". Verdictul ziaristului german este fără echivoc: viziunea lui Martin Hohmann asupra istoriei este „la fel de demenţiala ca a lui bin Laden", deoarece, pe urmele propagandei naziste, tinde să-i învinuiască pe evrei pentru toate relele lumii, „de la revoluţia comunistă până la excesele capitalismului de pe Wall Street".

Produsele unei asemenea gândiri bolnave – care urmăreşte să schimbe raportul dintre călăi şi victimele genocidului – nu lipsesc nici la noi, unde, din păcate, sunt tratate, în cel mai bun caz, cu indiferenţă, dacă nu cu o îngăduinţa vinovată. Pentru Süddeutsche Zeitung, care acorda fenomenului importanta cuvenită, „cel mai rău este că asemenea declaraţii intra în rezonanţă cu noul val de antisemitism global".

Într-adevăr, reînvierea antisemitismului vest-european, violent nu doar în vorbe, nu poate fi explicată doar prin dorinţa unora de a rescrie istoria în acord cu propriile frustrări şi convingeri ascunse sau prin rătăcirile „capetelor rase" - tinerii neonazişti nostalgici după o epocă pe care n-au trăit-o. Cauzele sunt mai complexe, după cum arată un raport alcătuit de doi reputaţi cercetători din Berlin la cererea Observatorului European asupra Rasismului şi Xenofobiei – organism

al Uniunii Europene.

Raportul, intitulat sobru „Manifestări de antisemitism în Uniunea Europeană", are şi el o poveste, ce ilustrează problemele pe care le au chiar şi instanţele europene când doresc să trateze un subiect atât de delicat. Predat de autori în martie 2003, documentul de 112 pagini nu fusese dat publicităţii nici după nouă luni. Motivul: realitatea descrisă în paginile sale se dovedea incomoda din punct de vedere politic pentru cei care-l comandaseră… „S-au simţit, probabil, jenaţi ca lucrarea noastră desemnează ca autori ai actelor antisemite oameni care sunt, adesea, ei înşişi victimele rasismului şi pe care Observatorul are misiunea să-i protejeze", comenta Jelane Wetzel, coautoare a documentului. Secretarul general al Congresului Evreiesc European, Serge Cwajgenbaum, spunea lucrurilor pe nume: „Observatorul a publicat, unul după altul, trei studii asupra discriminării împotriva arabilor. Ar fi trebuit să publice la fel de prompt şi acest raport. De ce să mai aştepţi, când este un caz de urgenţă?". Concret, raportul, citat de cotidianul Le Monde – care, asemenea altor ziare, şi-a procurat un exemplar pe căi ocolite –, arată că, „în timpul perioadei analizate, agresiunile fizice împotriva evreilor, profanarea şi distrugerea sinagogilor au fost adesea săvârşite de tineri musulmani"; spre deosebire de trecut, grupările de extremă dreaptă „nu au mai jucat rolul decisiv „în violentele antisemite, chiar dacă nu au rămas, nici ele, inactive. În opinia autorilor raportului, statisticile dovedesc incontestabil că noul val de antisemitism a fost „declanşat de evenimentele din Orientul Mijlociu", şi anume de escalada violenţei din Israel şi teritoriile palestiniene, începând din anul 2000.

Dacă până acum antisemitismul era specific extremei drepte (iar propaganda sa continua, după cum am văzut, să-i învinuiască pe evrei pentru toate excesele stangii), raportul releva ca în noul context nici extrema stângă nu este imună la riscul derapajelor antisemite, pornind de la manifestaţiile de solidaritate cu palestinienii, organizate alături de asociaţii arabe sau musulmane: „Aceste manifestaţii nu erau, în sine, antisemite, dar la unele dintre ele s-au strigat lozinci şi s-au arborat banderole antisemite; unele din aceste manifestaţii au dus chiar la agresiuni asupra evreilor sau instituţiilor evreieşti… În contextul mitingurilor propalestiniene sau împotriva globalizării,

critica Israelului este articulata pe stereotipuri care produc adesea o combinaţie de idei antisioniste şi antiamericane, factori importanţi în constituirea unei ambianţe antisemite în Europa. Israelul este înfăţişat ca o putere capitalistă şi imperialistă, «lobby-ul sionist» şi Statele Unite sunt descrise ca actori diabolici în conflictul din Orientul Mijlociu, exersând o influenţă negativă asupra mersului lumii", susţin autorii, întărindu-şi afirmaţiile prin exemple concrete.

O viziune selectivă

Pentru François Zimeray, deputat socialist francez în Parlamentul European – care s-a luptat din greu pentru a aduce textul la cunoştinţa publicului –, raportul nu conţine nicio surpriză. „Documentul arată că diferitele curente antisemite se reunesc, de la dreapta la stânga, pentru a reînvia vechile clişee", consideră deputatul citat de Le Monde. Adversar consecvent al politicii Israelului de colonizare a teritoriilor palestiniene, Zimeray denunţa, la fel de hotărât, atitudinea instanţelor europene faţă de conflictul din Orientul Mijlociu, pe care o consideră părtinitoare: în opinia sa, criticarea Israelului merge uneori până la „contestarea dreptului său de a exista", în timp ce „practicile antidemocratice „din ţările arabe se bucura de o mult mai mare îngăduinţă. Influenţa vechilor prejudecăţi antisemite să se facă oare simţită, inconştient, chiar şi la acest nivel? Ulrich Beck, profesor de sociologie la Universitatea din München, constata şi el – tot în Le Monde – „o viziune selectivă „la politicienii, mass-media şi opinia publică din Europa. „Se protestează faţă de duritatea israelienilor, ignorându-se în acelaşi timp cu dezinvoltură teroarea atentatelor sinucigaşe prin care palestinienii înspăimânta societatea civilă israeliană… Cum oare se poate face distincţia între «bune» şi «rele» încălcări ale drepturilor omului? Cum se poate distinge între, de o parte, «bunii» palestinieni care comit atentate sinucigaşe şi masacre în rândul civililor israelieni nevinovaţi, şi, de cealaltă parte, «reaua» teroare israeliană de stat care îşi execută adversarii din Hamas fără să-i pese de victimele civile? „

Într-adevăr, este greu de păstrat echilibrul în fata escaladei iraţionale a violenţei din Israel şi teritoriile ocupate, mai ales ca fiecare din cele două părţi se consideră, în primul rând, victima conflictului şi se străduieşte să minimalizeze sau să justifice atrocităţile săvârşite de

propria tabără. Într-un dialog despre antisemitism cu cititorii ziarului Le Monde, Nonna Mayer, directoare de studii la CNRS, pune şi ea în cauza reflectarea conflictului din Orientul Mijlociu în mass-media:

„În timpul războiului de 6 zile (din 1967), Israelul avea o imagine pozitivă, cea a lui David în lupta cu Goliat. Astăzi, este clar că imaginea s-a inversat şi ca simpatiile par să încline mai degrabă de partea palestinienilor". „Viziunea selectivă „se confirmă, dar mijloacele de informare nu pot fi totuşi acuzate că ar ignora sau ar privi cu complezenţă terorismul palestinian; faptul că Israelul a avut în trecut o imagine mult mai favorabilă dovedeşte că nu este vorba de influenţa unor întunecate prejudecăţi antisemite; pur şi simplu, politica actualului guvern este percepută drept prea puţin favorabilă procesului de pace. Cel puţin în Franţa, sprijinul acordat cabinetului Sharon de actuala administraţie americană nu a putut decât să înrăutăţească situaţia, în contextul în care, practic, întreaga ţară, în frunte cu preşedintele Chirac, s-a opus cu vehemenţă războiului declanşat de Statele Unite în Irak… Aşa s-a ajuns la sondajul paneuropean care a desemnat Israelul drept principala ameninţare pentru pacea lumii! Stânjenite de acest rezultat neaşteptat, oficialităţile de la Bruxelles s-au grăbit să precizeze ca întrebarea respectivă fusese inclusă în sondaj fără aprobarea lor – fără să conteste că răspunsurile exprimă totuşi o tendinţă reală a opiniei publice europene… Dar, aşa cum releva cu luciditate Nonna Mayer, „politica lui Sharon poate fi condamnată fără să se pună în cauza existenta Israelului şi fără să fie atacaţi evreii în ansamblu".

Pacifiştii în dilemă

Şi totuşi, constata Ulrich Beck, „numeroşi israelieni accepta din ce în ce mai puţin distincţia între criticarea Israelului şi antisemitism". S-ar putea adăuga ca această atitudine este foarte comodă pentru guvernul lui Ariel Sharon, care poate respinge orice critică aplicându-i stigmatul antisemitismului; în acelaşi timp însa, distincţia însăşi tinde oricum să devină tot mai vagă. Aşa cum constata raportul menţionat mai sus, există un pericol cât se poate de real ca poziţia critică la adresa Israelului să degenereze în resentimente şi chiar acţiuni împotriva evreilor în general. Acest risc îi pune într-o poziţie delicată pe apărătorii consecvenţi ai drepturilor omului, care resping atât

antisemitismul – şi orice altă formă de rasism –, cât şi ocupaţia teritoriilor palestiniene şi abuzurile care o însoţesc; în schimb, cei care i-au urât întotdeauna, în sinea lor, pe evrei sunt bucuroşi că-şi pot exprima sentimentele pe faţă… „Tocmai cei care lupta împotriva antisemitismului, prin fapte şi vorbe, se trezesc într-o capcană: ei nu doresc şi nici nu pot să critice societatea israeliană pentru a nu-şi trăda convingerile. Dar din acelaşi motiv, trebuie să critice politica lui Sharon, pentru a nu renunţa la temeiul moral al aceloraşi convingeri… Acest impas eliberează însa antisemitismul tradiţional care, luându-şi drept ţintă Israelul, capăta legitimitate şi poate prospera", arata profesorul Beck.

Dilema morală este practic inexistentă pentru tot mai numeroşii tineri musulmani stabiliţi, sau chiar născuţi, în Europa occidentală. Ei se simt, în mod firesc, solidari cu suferinţele palestinienilor, aduse zilnic în casele lor prin televiziune. Aceasta le permite, totodată, să-şi afirme identitatea, care-i face adesea să fie şi ei tinta prejudecaţilor şi persecuţiilor xenofobe. Cei mai înflăcăraţi – ei se simt, în general, umiliţi de propriul statut – încearcă să transfere Intifada în cartierele periferice ale metropolelor europene, agresându-şi vecinii evrei. Tensiunea este deosebit de puternică în Franţa, care adăposteşte cea mai numeroasă comunitate musulmană din Europa – între 4 şi 5 milioane de oameni – şi, totodată, cea mai numeroasă comunitate evreiască – 600 000 de persoane. „Până în 2000, majoritatea actelor de violenta rasistă erau îndreptate împotriva francezilor originari din Maghreb sau a imigranţilor", aminteşte Nonna Mayer. Situaţia s-a schimbat radical după septembrie 2000: „În 2001, 80% din atacurile rasiste înregistrate de poliţie au avut caracter antisemit, iar în 2002, 62% „. Factorul hotărâtor a fost, evident, agravarea conflictului dintre Israel şi palestinieni. Dar cercetătoarea franceza aduce în discuţie şi vechile clişee antisemite – de genul „evreii controlează totul prin banii lor" - ce se dovedesc încă persistente în mentalităţi, la mai bine de un secol după afacerea Dreyfus: „Între 1999 şi 2000, am asistat la o eliberare a discursului antisemit, la o creştere a opiniilor care aprobă aceste stereotipuri; dar privind cifrele mai îndeaproape, se vede că proporţia celor care le resping a crescut mai mult decât a celor care le aproba". O concluzie optimistă, cel puţin pe

termen lung: dialogul deschis poate lămuri temele delicate şi este oricum mai benefic decât aparenta lor ignorare…

Răspunderea Europei

Prin urmare, noul val de antisemitism nu poate fi pus în exclusivitate pe seama „transplantării „conflictului arabo-israelian pe continentul nostru. Europenii ar eluda prea uşor răspunderea ce le revine – şi ar practica, în fond, o formă mai subtilă de rasism – dacă ar trata fenomenul doar ca pe o dispută „între străini", ce nu-i implica decât marginal. Chiar şi în formele sale noi, antisemitismul îşi află rădăcinile tot în Europa. În rubrica sa din săptămânalul L'Espresso, eruditul scriitor italian Umberto Eco tine să pună lucrurile la punct. „În lumea arabă nu există antisemitism teologic, deoarece Coranul recunoaşte tradiţia marilor patriarhi ai Bibliei, de la Avraam la Iisus… Antisemitismul islamic de astăzi este exclusiv de natura etnico-politica; motivaţiile religioase sunt doar un sprijin, nu un temei. Dacă sioniştii din secolul al XIX-lea şi-ar fi propus să întemeieze Israelul în Utah, arabii nu ar fi astăzi antisemiţi… Mai gravă este însa răspunderea europeană".

Europa este locul unde s-a dezvoltat, în vremuri mai intolerante decât ale noastre, antisemitismul religios, iar intelectualitatea laică europeană a produs mai târziu antisemitismul „ştiinţific" - care „susţine, cu aşa-zise argumente istorico-antropologice, superioritatea rasei ariene asupra celei ebraice, ca şi doctrina politică a complotului evreiesc pentru cucerirea lumii creştine". Sub masca lor „ştiinţifică", scrierile antisemite care au inspirat Holocaustul mai au şi acum drept de cetate în unele cercuri culturale şi chiar politice, afirma Eco: „Chiar şi pe Internet, majoritatea siturilor antisemite arabe se întemeiază pe antisemitismul «ştiinţific» european". Pentru scriitorul italian, flagelul poate fi eradicat doar printr-o perseverentă munca educativă care să deschidă ochii publicului asupra „nebuniei antisemitismului ştiinţific". „Apărarea de terorismul arab este o datorie şi o necesitate. Dar trebuie combătuţi, printr-o educaţie continua, şi duşmanii pe care-i avem în casă şi care sunt inspiratorii antisemitismului arab", este concluzia lui Umberto Eco.

Am căutat şi un punct de vedere arab şi musulman asupra antisemitismului – firește, din partea unui moderat, şi nu a islamiştilor

fanatici pentru care atacurile verbale sunt doar primul pas spre masacru. Cetăţean israelian, doctor în filosofie al Universităţii din Berlin, Azmi Bishara se numără, din 1996, printre deputaţii de origine palestiniană din Knesseth, fiind reales şi la ultimul scrutin, deşi autorităţile au făcut eforturi serioase pentru a-i invalida candidatura. În cotidianul egiptean Al-Ahram, Bishara schiţează, mai pe larg decât Umberto Eco, istoria manifestărilor de ură faţă de evreii europeni, începând încă din vremea cruciadelor. Deputatul arab respinge orice legătură teologică între islam şi antisemitism, fără ca prin aceasta să-i idealizeze pe musulmani: „Civilizaţia islamică, la fel ca alte civilizaţii orientale, nu a generat niciodată vreo ostilitate faţă de evrei care să se apropie măcar de nivelul antisemitismului. Fără a scuză în vreun fel numeroasele masacre comise de civilizaţiile orientale, trebuie amintit ca antisemitismul nu este creaţia lor… Pe de altă parte, mişcările politice arabe moderne, influenţate substanţial de aspecte ale gândirii politice europene – inclusiv naţional-socialismul, fascismul italian timpuriu şi concepţiile reacţionare importate din Rusia secolului XIX –, s-au contaminat şi ele de idei antisemite". Înfrângerile umilitoare suferite, după 1948, în fata israelienilor i-au incitat tot mai mult pe arabi să-şi demonizeze adversarul şi astfel s-a ajuns, şi în această parte a lumii, la minimalizarea sau chiar negarea Holocaustului sau la răspândirea unor texte clasice antisemite – concepute, şi ele, în Europa… Ca şi Eco, Bishara respinge ideea ca nesfârşitul conflict dintre arabi şi israelieni ar fi de natură religioasă: „Poate că autorii unor asemenea atacuri scum au fost atentatele de la sinagogile din Istanbult cred într-adevăr acest lucru. Dar majoritatea arabilor şi musulmanilor nu gândesc astfel. Ei nu considera că sunt în conflict cu religia evreiască sau cu vreo altă religie". Pentru deputatul arab, soluţionarea conflictului trece prin respingerea fermă a antisemitismului – dar şi a „încercării Israelului de a folosi antisemitismul pentru a reduce la tăcere orice voce opusă politicii şi practicilor israeliene".

Vechi sau nou, născut din fanatism şi intoleranta sau din oroarea unui război ce se cufunda tot mai adânc în barbarie, antisemitismul rămâne ceea ce a fost întotdeauna: o doctrină a urii şi violenţei şi o falsă soluţie pentru nedreptăţile lumii de ieri sau de azi. Într-o societate globalizată, în care deschiderea spre alte culturi ar face

uitată teama atavica faţă de străini, antisemitismul ar rămâne doar un capitol din istoria maladiilor eradicate ale cugetului omenesc. Suntem încă departe de o asemenea societate, iar ideile rele sunt, după cum se vede, foarte rezistente, putând renaşte în alte forme, chiar atunci când păreau să fi dispărut aproape cu desăvârşire. Şi chiar dacă doar „ceilalţi „par să fie ameninţaţi, nimeni nu este, de fapt, la adăpost. La mai puţin de două săptămâni după atacarea sinagogilor din Istanbul, oraşul a fost cutremurat de alte două atentate, şi mai devastatoare. De această dată, ţinta nu au mai fost evreii, ci creştinii şi chiar musulmanii. Pentru minţile copleşite de ură, antisemitismul poate fi doar primul pas în dezlănţuirea nebuniei ucigaşe.

Alexandru Antonescu

(The Coordination Forum for Countering Antisemitism)

Un antisemitism congenital

Elveţia în al doilea război mondial

La sfârşitul anului 1999, o comisie independentă de experţi elveţieni a dat publicităţii un raport asupra politicii Bernei faţă de refugiaţii evrei în timpul celui de-al doilea război mondial. Redactat în limbile franceza, germana, italiana şi engleza, documentul intitulat „Elveţia şi refugiaţii din epoca naţional-socialismului „îşi propune să răspundă la întrebarea: pentru ce motiv autorităţile elveţiene, ştiind ce se întâmpla în Germania acelor ani şi fără a fi obligate, au refuzat intrarea în ţară a mii de refugiaţi evrei, implicându-se astfel în crimele naziste? Concluzia raportului este categorica: explicaţia comportamentului guvernului de la Berna se afla în antisemitismul elveţienilor, iar acesta îşi are rădăcinile în vechile resentimente creştine faţă de evrei. „O politică mai atentă la exigentele umanitare ar fi salvat mii de oameni de la genocidul săvârşit de national-socialisti şi complicii lor" - a declarat presei preşedintele comisiei, Jean-François Bergier, precizând ca specialiştii nu şi-au asumat sarcina de a judeca, ci de a prezenta faptele şi a le explica: „Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat, căci a refuza istoria aşa cum este înseamnă a abdica de la responsabilitatea noastră şi, de asemenea, a repeta erorile trecutului”.

Raportul comisiei – 350 de păgâni şi patru anexe – reia rezultatele cercetărilor anterioare şi, pe baza unor informaţii inedite, se concentrează asupra aspectelor controversate sau rămase în umbră,

cum ar fi problemele financiare ale acordării de azil. „Actorii „principali ai dramei sunt, bineînţeles, refugiaţii: destinele lor sunt urmărite prin intermediul unor exemple bine documentate şi semnificative din punct de vedere al diversităţii experientelor trăite. Nu este neglijat nici rolul celorlalţi factori implicaţi: autorităţile de decizie şi de execuţie în teren, la frontiere sau în lagăre, şi persoanele sau organizaţiile care i-au ajutat pe refugiaţi.

Contextul internaţional este omniprezent în raport. Capitolele introductive trec în revista atitudinea agresivă a Germaniei faţă de evrei, după venirea lui Hitler la putere, şi escalada acestei politici. Este evocat eşecul comunităţii internaţionale în faţa celui de-al Treilea Reich şi a afluxului de refugiaţi, devenit evident din 1938. Sunt urmărite etapele războiului şi se arata ce au însemnat ele pentru Elveţia şi refugiaţi. Autorii insista asupra rolului central al neutralităţii elveţiene şi obligaţiilor diplomatice şi umanitare ce decurgeau din această neutralitate. Este subliniata influenta tradiţiei dreptului de azil şi este urmărit rolul pieţei financiare elveţiene în problema refugiaţilor, ca şi izolarea crescândă a Confederaţiei, începând mai ales din 1942. Comisia a renunţat să compare politica de azil a Elveţiei acelor ani cu aceea a altor state cum ar fi Suedia, Spania sau SUA, din cauza disparităţilor geopolitice, economice, demografice, sociale şi culturale şi a nivelului inegal al informaţiilor obţinute.

Care sunt clarificările majore pe care le aduce raportul? În politica elveţiană a azilului pot fi distinse două momente esenţiale: anul 1938, când a fost introdus marcajul „J „în paşaportul evreilor de naţionalitate germană, şi vara anului 1942, când Elveţia a decis să-şi închidă porţile în fata refugiaţilor persecutaţi, singura motivaţie fiind „rasă”.

După Anschluss-ul din 1938, autorităţile de la Berna voiau să stăvilească afluxul de refugiaţi evrei din Austria. Era examinata introducerea unei vize generalizate, dar aceasta măsura întâmpina reticente generate de raţiuni politice şi economice. Autorităţile germane se temeau că celelalte state vor urma exemplul elveţian, ceea ce ar fi antrenat o deteriorare a relaţiilor Germaniei cu vecinii. În urma negocierilor bilaterale, Berlinul acceptă propunerea elveţiană de a înscrie un semn distinctiv pe paşapoartele „nearienilor „germani: litera

„J”. În ciuda obiecţiilor juridice şi morale ale şefului Diviziei poliţiei, Heinrich Rothmund, Consiliul federal adopta măsură, recunoscând în acest fel, implicit, legile rasiale germane şi deschizând posibilitatea aplicării unui asemenea semn discriminatoriu şi pe paşapoartele evreilor elveţieni. Mai mult, prezenta marcajului „J „face mai dificilă, dacă nu imposibilă, emigrarea evreilor germani în alte ţări.

În vara anului 1942, situaţia era cu totul alta. Aflată în mijlocul unei Europe în război, Elveţia era aproape încercuită de forţele Axei, iar Wermachtul mergea din succes în succes. Aprovizionarea ţării se făcea cu mare greutate. Prin diverse canale pătrundeau informaţii privind masacrele comise de germani. În contextul existent era însă dificil să faci distincţie între ştiri credibile şi zvonuri şi să dai crezare unor informaţii ce depăşeau orice imaginaţie. Este evident totuşi ca guvernul de la Berna, înalţii funcţionari şi comandamentul armatei ştiau ce soartă îi aşteaptă pe refugiaţii cărora li se refuza azilul: deportarea către Europa de est şi exterminarea. În ciuda tuturor obstacolelor, informaţiile circulă şi apar proteste din partea Federaţiei comunităţilor israelite din Elveţia, a organizaţiilor de întrajutorare şi a diverselor medii ale opiniei publice.

În luna septembrie, presa locală îndrăzneşte să critice vehement politica autorităţilor faţă de refugiaţi. Răbufnirea este însă de scurtă durată. O anexă a raportului analizează în mod sistematic opt ziare reprezentative şi conchide că problema refugiaţilor a rămas marginala în perceperea evenimentelor de către presa, care, adesea, a trecut sub tăcere identitatea evreiască a unei mari părţi din persoanele cărora li s-a refuzat intrarea în ţară.

Discursul oficial a legitimat închiderea frontierelor mai ales prin dificultăţile de aprovizionare. Analizând sursele avute la dispoziţie, raportul releva ca în luarea deciziei n-a fost determinant nici acest argument şi nici cel al unei presiuni politice şi militare din partea Germaniei. Cum poate fi explicată atunci atitudinea autorităţilor elveţiene care, începând din vara anului 1942, au respins mii de refugiaţi, implicându-se astfel, în deplină cunoştinţă de cauză şi fără a fi constrânse, în crimele naziste, în măsura în care refugiaţii au fost astfel returnaţi celor care îi persecutau? Răspunsul raportului este fără echivoc: antisemitismul generat de neîncrederea şi ostilitatea faţă de

evrei. Manifestat într-o manieră difuza, antisemitismul elveţian nu avea însă un caracter ideologic, precum cel din Germania. Nu avea un fundament rasist, ci mai mult cultural, social şi politic, decurgând din vechea tradiţie creştină a respingerii evreilor. Se integră, de altfel, într-o mişcare politică de luptă împotriva „suprapopulării „străine, care se manifestase după războiul din 1914-1918 şi includea temerea faţă de o „evreizare „a ţării. Autorităţile de la Berna afirmau că vor să-i protejeze pe cetăţenii evrei ai Elveţiei. În mod declarat, voiau să-i ţină departe pe evreii din Europa orientală, consideraţi ca „neasimilabili". De fapt, toţi evreii străini, din orice ţara ar fi venit, deveniseră indezirabili. Pe scurt, deciziile luate în 1938 şi 1942 n-au fost inspirate doar de circumstanţele excepţionale ale momentului, ci s-au înscris în lunga istorie a unei mentalităţi şi a politicii pe care aceasta a inspirat-o.

Raportul acorda o atenţie specială fugii evreilor din mai multe ţări unde erau persecutaţi, pericolelor care îi ameninţau la frontiere, problemelor apărute, refuzului de a fi primiţi în Elveţia şi condiţiilor de trai ale celor acceptaţi. Itinerariile urmate de refugiaţi şi situaţiile întâlnite la frontieră au avut o importantă decisivă, motiv pentru care raportul le consacra un capitol special. Adesea, fuga se încheia chiar la consulat, unde solicitanţilor li se refuza viză de intrare. Situaţia nu era totuşi generală: câţiva agenţi diplomatici şi consulari s-au arătat generoşi faţă de refugiaţi şi le-au acordat intrarea în Elveţia, contravenind astfel instrucţiunilor şi suferind sancţiuni.

Esenţial este faptul că, după 1938, Elveţia a refuzat intrarea tuturor refugiaţilor evrei – cu excepţia „cazurilor pentru care respingerea ar fi fost o măsură prea dură". În ce-i priveşte pe cei care reuşiseră să treacă frontiera ilegal şi să înainteze câţiva kilometri în interiorul ţării, aceştia n-au mai fost, în principiu, expulzaţi.

Soarta refugiaţilor se decidea mai ales la graniţă, unde adesea aveau loc scene dramatice. Raportul pune în lumina rolul călăuzelor care, mai mult sau mai puţin benevol, ajutau la trecerea ilegală a frontierei, al organizaţiilor care asigurau pătrunderea şi al persoanelor riverane care-i ascundeau pe fugari şi îi dirijau apoi spre interiorul ţării. Cât despre grăniceri şi alţi agenţi ai autorităţii, aceştia dispuneau de o anumită marja de interpretare a directivelor oficiale. Unii le aplicau cu bunăvoinţă, alţii într-un mod excesiv de restrictiv.

Rotunjind cifrele, se poate spune că în timpul celui de-al doilea război mondial au fost primiţi în Elveţia 51 000 de refugiaţi, dintre care 20 000 de evrei. Refugiaţii erau expulzaţi în mod violent şi uneori remişi direct funcţionarilor germani. Astfel de incidente s-au produs în toamna anului 1942 în cantonul Geneva, un sector al frontierei important în supravieţuirea persoanelor fugind de persecuţii. Comisia Bergier nu le priveşte ca pe nişte „derapaje „izolate, ci le prezintă în contextul lor. Autorităţile federale n-au intervenit decât tardiv pentru sancţionarea celor responsabili, apreciind că duritatea masurilor luate i-ar descuraja pe fugari să-şi încerce şansa.

Un alt aspect pe care raportul îl analizează în detaliu este cel legat de chestiunile financiare ale azilului, totul pe fundalul crizei anilor 30, al economiei de război şi, mai ales, al politicii naziste de spoliere. Între 1937 şi 1940, transferurile germano-elvetiene au exclus plăţi în favoarea emigranţilor, apoi a tuturor străinilor, cu excepţia germanilor. Dorinţa germanilor de a pune stăpânire pe bunurile refugiaţilor s-a combinat cu interesul elveţian că mijloacele disponibile de cliring, limitate, să fie rezervate creditorilor elveţieni. Până în 1942, organizaţiile de întrajutorare au finanţat cea mai mare parte a ajutoarelor pentru refugiaţi. Între 1933 şi 1947, acestea au cheltuit circa 70 de milioane de franci, din care 46 de milioane din partea organizaţiilor evreieşti. Mai mult de jumătate din suma a fost plătită de American Jewish Joint Distribution Committee. Nu fără mari dificultăţi: căci, după iunie 1941, transferurile Americii către Elveţia au fost afectate de blocarea averilor europene în Statele Unite. La acest capitol, una dintre anexele raportului abordează problema răscumpărării evreilor olandezi, negociata cu naziştii prin intermediari, de cele mai multe ori elveţieni. Tratativele asupra conversiei dolarului scot în evidenţă modul în care autorităţile elveţiene au amplificat dificultăţile materiale ale refugiaţilor. Din mai 1942 până la sfârşitul anului 1943, Banca Naţională a refuzat să primească dolarii oferiţi de American Jewish Joint Distribution Committee. Refugiaţii intraţi ilegal în Elveţia după 1 ianuarie 1942 n-au mai fost autorizaţi să primească ajutoare provenind din Statele Unite.

Comisia Bergier a acordat, de asemenea, o atenţie specială

legislaţiei elveţiene referitoare la refugiaţi. În general, măsurile legislative şi de reglementare au fost conforme dreptului internaţional public, ca şi dreptului constituţional elveţian. Situaţia de atunci era însă diferită de cea actuală, căci, după al doilea război mondial, drepturile indivizilor au fost protejate sau întărite, în special prin instaurarea principiului nerespingerii. Trebuie totuşi să se constate că legile ar fi putut fi modificate şi că există posibilitatea unor marje de apreciere. Faptul că aceste oportunităţi n-au fost folosite în favoarea refugiaţilor reprezintă o decizie politică.

Raportul arată ca autorităţile elveţiene nu s-au ţinut întotdeauna la distanţa de tendinţele autoritare şi că uneori n-au avut scrupule juridice. Este, în special, cazul înscrierii literei „J „pe paşaportul evreilor. În fapt, aceasta măsura era fondată pe o discriminare creată de legislaţia rasistă germana, care contravenea ordinii publice elveţiene, şi, din acest motiv, n-ar fi trebuit să fie recunoscută de Confederaţie. Măsura se extindea, de asemenea, prin atribuirea statutului de „apatrid", pe baza acestei legislaţii, refugiaţilor care pierduseră dreptul la protecţie diplomatică. Preocupate să evite apariţia unor dificultăţi în relaţiile externe, autorităţile elveţiene au recunoscut aceste retrageri de naţionalitate. În domeniul juridic, problema principală este aceea a efectelor legislaţiei rasiste germane asupra practicii administrative elveţiene. În octombrie 1938, introducând în criteriile de intrare în Elveţia distincţia între „arieni „şi „nearieni", apoi, în 1941, recunoscând retragerile de naţionalitate, atingerile aduse ordinii publice elveţiene, adică regulilor juridice, au fost acceptate.

În sfârşit, a patra anexă a raportului abordează problema, adesea vehiculata în deceniile de după război, a eventualei deportări a evreilor din Franţa sau Italia prin Elveţia. Pe baza informaţiilor găsite, Comisia Bergier exclude tranzitul prin Elveţia al trenurilor având ca destinaţie lagărele de exterminare. (D.M.)

Vigilenţă şi toleranţă

Corneliu Vlad

Din cumplita cutie a Pandorei pe care au deschis-o atentatele teroriste din „marţea neagră „a ieşit şi Noul antisemitism, după cum ne informează numărul special al revistei americane Whistleblower. Un

cunoscut editorialist şi moderator tv, Dennis Prager, enunţa cu acest prilej o judecată gravă: „Acestea sunt cele mai nefaste vremuri pentru evrei după cele ale Holocaustului”.

Revista observa că „imediat după atentatele teroriste de la 11 septembrie 2001 – pentru care mulţi din lumea arabă i-au blamat pe evrei, cu toate că toţi cei 19 terorişti au fost arabi musulmani – un curent virulent de antisemitism s-a răspândit amplu, nu numai în Orientul Mijlociu arabo-musulman, ci şi în Europa, şi chiar în America”. În sprijinul acestei afirmaţii sunt enumerate o serie de exemple. Astfel, publicaţii importante din Orientul Mijlociu relatează despre torturarea şi uciderea copiilor de către evrei, „care le recoltează sângele pentru mâncărurile de sărbătoare”. Poliţia germană a arestat un grup de neonazişti care pregăteau un atentat cu bomba la un lăcaş de cult evreiesc pentru „aniversarea „sângeroasei „nopţi de cristal „hitleriste din 1938. Iar „aşa-zişii creştini „şi „dreapta radicală „condamna evreii pentru uciderea lui Hristos şi pentru că „încearcă să domine lumea”. Antisemitismul făţiş se răspândeşte în colegiile universitare din SUA.

Redactarea numărului special s-a încheiat înainte ca premierul Malaysiei să-şi pronunţe discursul antisemit şi deci înainte de replică promptă a Casei Albe. Acest fenomen este, aşadar, din păcate, în plină desfăşurare.

Primul-ministru malaysian, Mahathir Mohamad, declarase, cu lugubra seninătate, ca Adolf Hitler nu şi-a făcut treaba bine, adică până la capăt, adică – încă o dată – până la exterminarea ultimului evreu de pe scoarţa planetei. „Mă aşteptam la o alarmă internaţională”, declara Joseph Farah, editorul ziarului electronic WorldNet Daily. În realitate, constata el, puţini lideri naţionali au condamnat cu putere tirada antisemită a lui Mohamad. „Europenii au ucis şase milioane de evrei din douăsprezece milioane – declarase Mohamad. Dar astăzi evreii conduc această lume prin mandatari. „Politicianul malaysian mai afirmă, belicos, ca 1,3 miliarde de musulmani nu ar putea fi înfrânţi de câteva milioane de evrei, chiar dacă alături de aceştia se mai află şi alţii.

Ca liderii islamici produc asemenea discursuri scandaloase nu e un lucru nou sau surprinzător, comentează Farah. Dar – continuă el –, dezamăgitor este că mulţi dintre liderii lumii au şovăit să condamne

făţiş acest gen de ură viscerala. Se dau şi exemple. Preşedintele francez Jacques Chirac a formulat un reproş cu întârziere, pe care l-a înmuiat în retorica să. Iar premierul canadian Jean Chretien nu a reacţionat la invitaţiile repetate ale presei din ţara sa de a condamna declaraţiile lui Mohamad. „Ceea ce arata în mod clar nu numai ca antisemitismul este în viaţa bine mersi în 2003, dar şi că există o rezistenţă şi o ezitare în condamnarea să" - constata Farah. De ce? – Se întreabă el. Şi tot el răspunde: din două principale motive – teama şi interese economice.

Teamă ar fi de atacuri teroriste similare celor de la 11 septembrie 2001. „Ei (adică «liderii lumii civilizate» – n.n.) cred, în mod greşit, că, dacă sunt drăguţi cu elementele radicale, barbare, islamiste, vor avea cale liberă. Sunt nu numai laşi, ci şi în greşeală" - continuă necruţător Farah. Căci – se dezlănţuie el – „lumea islamică radicală respecta doar puterea şi forţa. Nu respecta slăbiciunea".

Al doilea motiv, interesele economice. „Alţi lideri din Vest realizează puterea imensă a intereselor petroliere arabe şi musulmane şi nu îndrăznesc să înfrunte ură care emana din această parte a lumii din cauza ameninţării potenţiale asupra propriilor lor economii. „

O asemenea percepţie greşită şi periculoasă a existat în lume şi în anii 30, iar deznodământul ei dezastruos este astăzi una dintre lecţiile cele mai dureroase ale istoriei. Iar pentru că o asemenea tragedie să nu se mai repete, Joseph Farah avansează o serie de idei: „Adevărata ameninţare din partea antisemitismului nu provine atât din ceea ce pot face protagoniştii acestei forme virulente de ură. Adevărata ameninţare este ceea ce alţii le permit prin propria lor complicitate tăcută". „De fapt – susţine el – Hitler nu a murit. „Căci spiritul său dăinuie într-o serie de lideri din lumea arabă şi în grupări ca Hezbollah, Hamas, Jihadul islamic şi Brigaziile Martirilor Al-Aqsa.

În veacul abia încheiat, André Malraux enunţa faimosul aforism potrivit căruia secolul XXI va fi religios sau nu va mai fi, pur şi simplu. După momentul 11 septembrie 2001, aceste spuse, perfect valabile, necesita o completare. Secolul în care am păşit va trebui să fie, deopotrivă, şi vigilent, dar şi tolerant, pentru că altfel, într-adevăr, s-ar putea să nu mai fie deloc.

Românii, „holocaustul „şi „genocidul „(1)

Dr. Mircea Dogaru

Pe fondul unor dispute mai mult sau mai puţin ştiinţifice despre „holocaust „şi noţiunea – revoluţionata de „justiţia „noastră cu ocazia arestărilor şi proceselor din anii 1989-1990 – de „genocid „s-au întrevăzut şi se întrevăd interese care nu au nicio legătură cu ideea de dreptate ori reparaţie istorică, ci cu aceea de profit. Profit pe seama vlăguitului popor roman, incapabil a se apăra, fie şi în cadrul „războiului imagologic", acceptând fatalist, ca vita dusă la tăiere, să pozeze în călău, în speranţa iluzorie că va fi integrat, spre binele generaţiilor viitoare, în Niciunde şi în Nicăieri. Un călău, de la caz la caz, mai fascist decât Horthy şi Mussolini la un loc, mai bolşevic decât Stalin, potrivit propagandei interesaţilor, pentru că miza este imensă!

Victima uitată

Jefuit secole de-a rândul de tătari, unguri, bulgaro-bizantini, otomani, romano-germani, ruşi, adus pe marginea prăpastiei de ambiţiile lui Hitler şi ocupaţia sovietică, trădat de Occident în 1920, 1940, 1944 şi 1947, minţit în 1989, readus în sapă de lemn, sistematic de atunci încoace, pentru că, spre nefericirea lui, mai poseda resurse ale solului şi subsolului, ca şi „colţuri de rai", poporul roman mai poate fi, în viziunea unora, încă stors! 23 de milioane de dolari, ca baza de pornire, ar mai putea plăti pentru ceea ce alţii au comis cândva pe teritoriul său! Pentru crime cărora el însuşi le-a căzut, în primul rând, victima! Şi aceasta pentru că mentalul sau de supravieţuitor, şi nu de cuceritor tradus la nivelul elitei politice prin atitudinea de slugă, l-a împiedicat să-şi reclame calitatea de victima şi, implicit, dreptul la profit!

Prea puţine au fost vocile care au îndrăznit să pună în discuţie „holocaustul romanilor „şi genocidul practicat sistematic în ultimele trei secole împotriva lor în spaţiul etnogenetic românesc (Nipru şi litoralul nord-pontic – Dunărea Mijlocie – Carpaţii Păduroşi şi linia Skok-Jireèek-Philippide, adică sudul Albaniei, nordul Greciei actuale – Rumelia) şi, cu deosebire, în ultimii 60 de ani ai veacului trecut, când au lovit şi teritoriul de stat, pe care cu „mărinimie „li l-au lăsat marile puteri la 4 iunie 1920 şi 10 februarie 1947, călcând în picioare voinţa naţională, liber şi democratic exprimata la 27 martie/19 aprilie 1918 la Chişinău, la 15/28 noiembrie 1918 la Cernăuţi şi la 18 noiembrie/1 decembrie 1918 la Alba Iulia!

„Holocaust „şi „genocid „! Două cuvinte cu încărcătura cumplită, exprimând realităţi cutremurătoare în istoria multor popoare, inclusiv a poporului roman, care a pierdut în vara anului 1940, ca urmare a rapturilor în folosul vecinilor, 101 404 kmp cu 6 710 000 de locuitori (50 500 kmp cu 3 700 000 cetăţeni majoritar romani răpiţi de Rusia sovietică, 43 492 kmp cu 2,6 milioane locuitori răpiţi de Ungaria fascista sub presiunea Germaniei naziste şi 7 412 kmp cu 410 000 locuitori dăruiţi de Germania şi URSS Bulgariei), a căror soarta nu a fost deplânsa de nimeni decât în cazul celor, puţini la număr, care nu erau etnic romani! „Holocaust „şi „genocid „! Două cuvinte care ar trebui să intre prioritar în atenţia istoricilor romani, a elitei politice, a romanilor de pretutindeni, pentru că sufletele milioanelor de romani căzuţi prada focului şi glonţului, torturilor de neimaginat, bătăilor, lagărelor de concentrare, închisorilor şi deportărilor în regiunile cotropite, dar şi în teritoriul rămas după instaurarea, la 23 august 1944, a ocupaţiei bolşevice, să-şi afle, în sfârşit, odihnă şi o dreptate istorică să se împlinească!

„Holocaust „

În viziunea Academiei Romane, exprimată în DEX, ediţia 1998, termenul ar fi un cuvânt preluat din limba franceză care ar însemna: 1) jertfa adusă zeilor, în care animalul sacrificat era ars în întregime; ofranda, sacrificiu; 2) uciderea (prin ardere) a unui număr de oameni.

Mai complet, „Webster „-ul precizează că, de origine grecească, noţiunea ar defini următoarele: 1) o mare sau completa distrugere prin foc; 2) un sacrificiu consumat complet, prin foc, sau o ofrandă prin ardere; 3) măcelul sistematic, în masă, al evreilor, în lagărele de concentrare naziste, în timpul celui de-al doilea război mondial.

Potrivit definiţiilor, lucrurile sunt, aşadar, clare! Oricât ar dori unii, spre a-şi ascunde propriile crime sau înclinaţia spre hoţie, să îl vopsească în călău, poporul roman nu are, din această perspectivă, nicio legătură cu „holocaustul", întrucât nu au funcţionat „lagăre de concentrare naziste „pe teritoriul românesc, ci doar pe cele germano-slave, şi romanii nu au jertfit pe nimeni prin ardere, cu excepţia unui caz care, potrivit zvonurilor, ar fi avut loc la Constantă. Singurele cazuri de holocaust cunoscute sunt cel descris de Marin Preda în „Delirul", al unui soldat antonescian, deci „fascist „în vechea

viziune bolşevică reactualizată de diverşi eliewieseli, căruia i s-a dat foc în timpul rebeliunii din 1941, şi cel al sublocotenentului post-mortem de jandarmi Nicolae I. Lazăr, ars de viu în clădirea guvernului, la 25 septembrie 1991, de hoardele manipulate de „inteligheţia „de cafenea, disperată ca nu ajunge mai repede la „ciolanul puterii". Că victima a „holocaustului „lucrurile stau însă altfel pentru poporul-artefact, pentru ultimii „romani „rămaşi în picioare în fata furtunilor Istoriei, dar decăzuţi astăzi din drepturi – ROMANII!

Peste 280 000 de cetăţeni romani de alta etnie sau credinţa decât ungurii, saşii şi secuii au fost trimişi în lagărele germane ale morţii, dar nu de către România, guvernul, regele său Conducătorul său atât de hulit de urmaşii celor care i-au datorat viaţa, ci, din teritoriile cotropite de Ungaria în 1940, din ordinul azi „democratului „Miklos Horthy şi al lui Szálassi. Mai mult de 173 000 dintre aceştia erau cetăţeni romani de religie mozaică, potrivit concluziilor recentei lucrări Chestiunea maghiară (Ed. Valahia, Bucureşti, 2001), a marelui patriot şi salvator al evreimii romane Raoul Sorban. Alţi 35 000 au fost lichidaţi de „amiralul „de Bálaton la Kamenec-Podolsk. Se adauga peste 1 000 de romani lichidaţi cu bestialitate în primele zile ale ocupaţiei, trimiterea la moarte a 100 000 de tineri romani înrolaţi forţat în armata ungară şi abandonaţi pe front, neinstruiţi şi fără arme, de către ofiţerii şi subofiţerii unguri spre a fi căsăpiţi de ruşi, lichidarea a 80 000 de sârbi, mulţi foşti cetăţeni romani, trimiterea ca sclave în Germania a 60 000 de femei, din care vor supravieţui doar 8 000 etc., fapte ce probează declanşarea de către unguri a unui holocaust al romanilor uniţi, ortodocşi sau mozaici, al slavilor, ţiganilor etc. Cu cei dispăruţi fără urmă cu ocazia deportărilor şi expulzărilor, numărul victimelor holocaustului de care s-a făcut vinovată Ungaria în teritoriile româneşti cotropite depăşeşte, după Raoul Sorban, 540 000. Victime care nu aveau altă vină decât aceea că erau etnic romani, evrei, sârbi, ţigani etc. Or, în această situaţie, când peste o jumătate de milion de cetăţeni romani au căzut victimă holocaustului promovat de Ungaria horthysta în teritoriul cotropit, înclinam să fim de acord cu poziţia din august 2002 a domnului Marko Bela, preşedintele UDMR, ca un „Muzeu al Holocaustului „nu şi-ar avea rostul la Targu-Mures, de pildă. Şi nici altundeva în România, ci, spre neuitare, în capitala în care

a fost plănuit, străjuit fiind de statuia „democratului „Horthy, cel care a pretins totuşi, la vremea respectivă, şi nu fără temei, că a fost primul conducător fascist din Europa. Un muzeu care să beneficieze de serviciile experţilor Istvan Csurka şi Laszlo Tökes şi ale recenţilor discipoli ai domniilor lor. Şi, ca un suprem argument, aducem ultima precizare a „Webster"-ului ca „holocaust „mai înseamnă şi „orice măcel în masa sau distrugere iresponsabilă a vieţii", sinonime fiindu-i cuvintele „infern", „conflagraţie", „distrugeri „etc. Ceea ce ar putea crea unele confuzii în prezent, deoarece infernul trăit de popoarele-victima ale Europei anilor 1939-1945 a fost retrăit recent de populaţia civilă din Cecenia, Somalia, Rwanda, ex-Iugoslavia, Palestina, Afganistan etc.

Romanii, „holocaustul „şi „genocidul „(2)

Dr. Mircea Dogaru

Cuvântul „genocid", atât de drag justiţiei noastre postrevoluţionare, încă nestructurata şi nedemocratizata, ar fi, după vajnicul DEX, o preluare în limba romana tot din franceza, însemnând „crimă comisă cu intenţia de a distruge un grup uman, naţional, etnic etc. „Mult mai nuanţat, dar şi mai precis, „Webster „-ul defineşte „genocidul", cuvânt de origine tot grecească, drept „exterminarea deliberată şi sistematică a unui grup naţional, rasial, politic sau cultural". Este ceea ce li s-a întâmplat romanilor în propriul spaţiu etnogenetic, în care i-a primit, în casă şi la masa lor, pe barbarii descălecători, devenind substrat şi contribuind astfel, de-a lungul istoriei, prin sânge, cultura şi civilizaţie la formarea popoarelor astăzi vecine. Şi, ca o culme a „recunoştinţei „sau a refuzului de a vedea adevărul, fie că se numesc rumâni, arumani, ramani, rumeri, fie că sunt încă numiţi vlahi, valahi, voloki, olahi etc., putinilor romani supravieţuitori ai masei iniţiale deznaţionalizate, nu li se recunoaşte sau le este îngrădit în statele popoarelor nou create dreptul la etnie, limba, cultură proprie, în ciuda recomandărilor Consiliului Europei, pretinzându-se că ar fi greci ori slavi latinizaţi cândva, nu se ştie când şi de către cine. Cazul Spiros Bletsas, condamnat la Atena în 2001 la 1,5 ani închisoare şi echivalentul a 1 400 USD amendă, pentru vina de a fi adus o broşură a EBLUL care atestă existenta limbii romanilor în Grecia, este edificator. Ca şi acela, foarte recent, al preotului din Vidin cercetat pentru „vina „de a fi ţinut enoriaşilor slujba în limba romană.

Iar în Ungaria, unde rămăseseră din voinţa marilor puteri cca 800 000 în 1920, mai subzista 10-15 000 de „romani „ca monedă de schimb pentru pretenţiile tot mai aberante pe care „milenarii „le au de la statul român. Mai mult, deznaţionalizarea continua, sub ochii unei Europe inculte şi indolente, ori direct interesate, chiar pe teritoriul de stat rămas, la început de mileniu III, romanii catolici fiind aproape obligaţi, sub numele de „ceangăi", să se declare etnic altceva! Şi pretutindeni, pe pământul cândva sau încă românesc, hoţii striga… „Hoţul!", fiind aproape acceptată ideea fragmentarii poporului roman în trei: romani, „vlahi „şi „moldoveni". Asupra romanilor, aşadar, principiul germanului Leopold Kohr – „Tot ce este mic este minunat „ –, care, în numele unităţii… Europei, i-a divizat pe cehi, deocamdată în două, şi pe sârbi în şase, funcţionează din plin, asociat principiilor descentralizării şi drepturilor comunităţilor, astfel încât nu este exclus să ne trezim în curând şi cu alte „popoare „gen „dac", „cuman", „transilvano-banatean", „oltean", „făgărăşean", „giuleştean „ori „calea-grivitean", pe teritoriul României, cu largul concurs al unor Sabin Gherman, Vasile Barba ori… Napoleon Savescu. Drumul spre Iad este întotdeauna pavat cu intenţii (declarat) bune!

În aceste condiţii, departe de a fi călău, chiar în deceniile de dictatura 1938-1989, când minorităţilor li s-au asigurat procentual locuri privilegiate în viaţa socială, politica şi culturală, dovada că unii nu stăpânesc nici astăzi limba ţării în care trăiesc, poporul roman se înscrie că victima şi la capitolul „Genocid „! Este sugestiv pentru definirea termenului ceea ce s-a întâmplat în anii celui de-al doilea război mondial în teritoriul cotropit de Ungaria, unde, în locul sutelor de mii de cetăţeni de alta etnie decât ungurească, săsească şi secuiasca, uciși, trimişi în lagărele morţii sau deportaţi, au fost „implementaţi", cu rol de colonizare, în scopul schimbării realităţii etnice, peste 400 000 de fascişti unguri „puri „care, în ciuda obiecţiilor postbelice ale lui Lucreţiu Pătrăşcanu şi Petru Groza, au rămas, sub presiunea sovietică, până astăzi, nesuparati şi neasupriti în România, îmbrăcându-şi vechile idei în lozinci comuniste, ieri „democratice „şi „europene „astăzi. Aceasta a fost condiţia impusă de Stalin pentru retrocedarea de către administraţia sovietică de ocupaţie a Ardealului cotropit şi eliberat de romani prin jertfa a 58 330 de eroi la 25 octombrie 1944.

Ba mai mult, la 5 ani după semnarea tratatului de pace, în dispreţul oricărui drept şi al oricărei realităţi, Stalin le-a creat coloniştilor fascişti, în centrul României, un bantustan – Regiunea Mureş Autonomă Maghiara –, dându-le posibilitatea să-i asuprească în continuare pe romani în numele… idealurilor comuniste. Abia la 10 ani după eliberare, prin hotărârea de la 14 februarie 1968 privind noua împărţire administrativă pe judeţe, România a reuşit să şteargă aceasta pată de pe obrazul ei, pentru a se vedea astăzi, din nou, supusă presiunilor regionalizatoare, în acelaşi scop distructiv, botezat… „european „!

Cât despre ţiganii pe care opusul „democratului „Horthy, „criminalul de război „(cf. Ordonanţa de guvern 31/2002) Ion Antonescu, i-a deplasat spre a-i feri, ca şi pe evreii ajutaţi să fugă în Palestina, de furia exterminatoare a ocupantului german, aceştia nu au fost scoşi în afara fruntariilor româneşti, ci sedentarizaţi, în scopul de a pune în valoare culturile şi gospodăriile părăsite de ocupantul rus, în teritoriile româneşti eliberate de la est de Nistru. Ei au fost masacraţi de sovietici, nu de armata română, aşa cum ne relatau în 1982, pe şantierul arheologic de la Ostrovul Corbului, doi fii de bulibaşi de judeţ, militari în termen. Având rude care au pierit în Transnistria şi fiind buni cunoscători ai folclorului autentic ţigănesc, ei relatau că există numeroase cântece bătrâneşti pe această temă, gen „Bună ziua, domnule rus/Antonescu ne-a adus/Ne-a adus că florile/Şi-am ajuns ca ciorile… „etc. Dar „domnul rus „fiind cam tovarăş de felul lui n-a stat la discuţii ci a pus mitralierele pe ei, bieţii oameni fiind nevoiţi, abandonându-şi tot ce aveau şi dobândiseră, să se retragă în grabă în 1944, pe urmele armatelor romane spre România. Şi nimeni nu se gândeşte la absurdul acuzelor: ce smintiţi ar fi preferat să fugă alături de „călaii „lor din fata „eliberatorilor „? „Eliberatori „care se fac vinovaţi de deportarea şi dispariţia, în timpul ocupaţiei lor în România (august 1944-ianuarie1958), a unui număr încă necunoscut, de ordinul sutelor de mii, de cetăţeni romani, în primul rând saşi, dar şi romani, ucraineni, ruşi etc., şi de purificare etnică în aşa-zisele „Bucovina „de Nord, „Basarabia „şi Herţa, rămase încă sub ocupaţie şi însemnând atunci 3 700 000 de locuitori.

Statisticile sunt relevante: potrivit recensămintelor ruseşti erau

86% romani în 1817, la 5 ani după primul rapt, în aşa-zisa „Basarabie „şi doar 47,58% în 1897. Iar în 1940, imediat după răpire, ruşii declarau 52,8% romani în aşa-zisele „Basarabia „şi „Bucovina „la un loc, în situaţia în care, spre exemplu, de la un milion de locuitori, doar în „Bucovina „răpită, populaţia românească a scăzut, după cinci decenii de genocid etnocultural, la circa 150 000. Se poate vorbi, aşadar, de „genocid", dar şi de „holocaust", conform „Webster"-ului, şi în teritoriile rapite României de ruşi, pe seama romanilor în primul rând, masacrele de la Fântâna Alba şi Luncă, similare celor de la Katyn, ilustrând politica de purificare etnică, dar şi pe seama altor etnii, ruşii fiind mai „generoşi „când era vorba de executat inclusiv conaţionali de-ai lor, în numele unui alt tip de „purificare", cea ideologică.

Din păcate însă, noi, romanii, adică victimele, nu numai că nu am încercat să ne vindem pe bani buni osemintele şi memoria martirilor şi nu am pretins vecinilor compensaţii şi scuze pentru cumplitele suferinţe îndurate, dar nici măcar nu am început, de dragul reconstituirii adevărului, culegerea de date exacte despre cei asasinaţi, torturaţi ori deportaţi atunci pentru simplul fapt că se născuseră romani. Poate însă ca pretenţiile actuale crescânde, pretenţii individuale, de grup sau de stat, bazate pe „dreptul „prădătorului de a hăcui prada lipsită de apărare, inclusiv bizarele pretenţii ale unor aşa-zişi „concentraţionari „din Ucraina de a primi compensaţii de la statul român pentru că, o dată cu armata regală retrasă în 1944 şi Conducătorul statului fiind declarat, în vechea tradiţie bolşevică şi comunistă, „criminal de război", fiindcă în loc să-i execute pe teroriştii ocupantului s-a mulţumit să-i aresteze, ne vor trezi la realitate! Şi vom începe cel puţin să ne reconstituim istoria adevărată, cu toată lipsa de acces la documente, dacă nu vom avea curajul ca, renunţând la păgubosul nostru bun-simţ ancestral, să pretindem ca toată lumea, de la toată lumea, că poate… tine!

Romanii, „holocaustul „şi „genocidul „(3)

Dr. Mircea Dogaru

Cum de a fost posibil?

Cum de a fost posibil că zeci de milioane de civili de pe toate meridianele să fie torturaţi, arşi, masacraţi cu sânge rece sau alungaţi din casele şi de pe pământurile lor în anii celui de-al doilea război

mondial? Cum de s-a putut ajunge la holocaust şi genocid şi cum de astfel de crime încă se mai petrec? Dacă la ultima întrebare doar politicienii lumii ar putea răspunde, în măsura în care omenirea ar dispune de mijloacele necesare tragerii la răspundere, indiferent de pe care parte a Atlanticului, Pacificului sau Oceanului Indian ar acţiona, la prima întrebare, Istoria, ignoratul „magister vitae", a oferit deja răspunsul. A fost posibil pentru că, după uriaşul efort de război din anii 1914-1918, când nebunia statelor şi caselor domnitoare de pretenţie universală, asupritoare de popoare, a incendiat planeta, Societatea Naţiunilor democratice şi civilizate a considerat că, în urma victoriei, poate instaura, în spiritul dreptăţii, o pace durabilă. Şi, preocupată de fenomenul sovietic, nu a mai acordat atenţia cuvenită celorlalte state revizioniste, în primul rând europene, de genul Germaniei şi Ungariei învinse. După cum nu a sesizat, preocupată de reconstrucţie, nici dezvoltarea, pe solul fertil al spiritului revanşard, a doctrinelor totalitariste, îmbrăcate în mantii naţional-socialiste sub semnul crucilor alterate. Aşa a fost posibil ca Germania să încalce sistematic condiţiile păcii, să-şi instruiască noi trupe de elită pe teritoriul şi cu complicitatea Rusiei staliniste, să elaboreze, la concurenţă cu Ungaria horthysta, legi antisemite, să proclame o „Noua Ordine „mondială în 1936, să înghită Austria în 1938 şi Cehoslovacia, cu largul concurs al sovieticilor, în 1939! I s-a permis totul în numele păcii pentru că epigonii marilor bărbaţi ai începutului de veac XX, politicieni de salon postbelici care priveau micile state şi milioanele lor de locuitori ca pe nişte entităţi abstracte, sacrificabile, considerau ca „pacea", în realitate liniştea lor, merita orice sacrificiu! Şi au asistat, orbi şi surzi, la sacrificarea pe altarul Noii Ordini hitleriste a popoarelor din Europa central-rasariteana, până când ocuparea şi împărţirea Poloniei, în septembrie 1939, le-a demonstrat că adevărata Axă, axa Berlin-Moscova, pecetluita prin actul adiţional secret al pactului Ribbentrop-Molotov (23 august 1939), acţiona potrivit unui plan prestabilit de reîmpărţire şi dominaţie a Europei şi a lumii. Pentru că, dacă la germani visul de dominaţie continentală se transmite genetic, de când au ieşit din păduri şi au dărâmat Roma cu barda, conducând, periodic, omenirea, spre dezastru, la ruşi, eliminată de formă, o dată cu tarul, în 1917, proaspătă vocaţie imperială renăscuse, drapată în

mantaua internaţionalismului proletar exportat prin revoluţie. În aceste condiţii, soarta continentului şi în primul rând a popoarelor geostrategic plasate între cele două superputeri era pecetluită.

În ceea ce priveşte România, interesat doar de petrolul sau, de soarta comunităţii germane şi de potenţialul militar-strategic, în situaţia în care „Planul Barbarossa „era deja pus la punct (parcă pentru a demonstra că orice tentativă de unificare a Europei sfârşeşte prost atunci când decizia se reduce la doar două centre de putere), Hitler i-a dat, cu mărinimie, mâna liberă asociatului sau Stalin să dispună de teritoriile care nu-l interesau. Drept urmare, Rusia sovietică a ocupat, în iunie 1940, România de N-E şi de Răsărit, însumând 50 500 kmp şi 3 700 000 de locuitori, supuşi rapid unui proces de purificare etnică prin metodele specifice genocidului, şi a impus cedarea către eternul sau satelit, Bulgaria, a judeţelor Durostor şi Caliacra, însumând 7 412 kmp şi 410 000 de locuitori.

În ceea ce priveşte Transilvania, cel mai nefast personaj al istoriei planetare, Adolf Hitler – despre care, culmea, încă avem voie să vorbim şi să-i analizăm faptele, spre deosebire de Mareşalul căzut sub incidenţa Ordonanţei 31/2002 –, nu a agreat nici ideea cedării, nici ideea împărţirii ei. Nu din dragoste faţă de romani, pentru că, pe de-o parte, voia să folosească potenţialul lor militar, vitejia şi ura lor împotriva ocupantului bolşevic, promiţându-le recuperarea teritoriilor rapite, după bătălia finală cu ruşii pentru stăpânirea Europei, iar pe de altă parte, era sincer preocupat de soarta comunităţii germane din România. Îşi baza decizia pe raportul-sinteza al lui Wilhelm Fabricius, transmis de la Bucureşti, la 1 august 1940, prin telegrama secretă nr. 1326, din care aflam următoarele:

„1. Istoric. Transilvania a fost de la colonizarea germană, cu 800 de ani în urmă, independentă din punct de vedere statal, sub supremaţie schimbătoare… Abia în 1868 (anul intrării în vigoare, instituţional, a pactului dualist – n.n.), sub presiunea constrângerii, Transilvania a fost incorporata monarhiei statului maghiar şi maghiarizata sistematic. Deci, Ungaria a stăpânit Transilvania numai în mod trecător, timp de 50 de ani.

2. Etnic. Revendicarea maximală maghiara cunoscută până acum se întinde asupra Satului Mare şi a celei mai mari părţi din

Transilvania cu 54 600 kmp… Banatul propriu-zis, în măsura în care a revenit României în 1919, nu este revendicat de unguri, fiindcă are un procent mic de tot de unguri…

3. Economic. Transilvania formează din timpuri străvechi un spaţiu… care, în cazul satisfacerii pretenţiilor maximale maghiare, ar fi tăiat. În special ar fi separate una de alta regiunea industrială de cea agrara şi acestea ar pierde teritoriile de desfacere.

4. Biologic. Poporul roman este tânăr (din punct de vedere biologic) şi în creştere. Ţărănimea este sănătoasă şi bogată în copii. Poporul maghiar stagnează de secole. Statul maghiar se menţine biologic numai prin absorbirea permanentă şi maghiarizarea a tot felul de naţiuni străine.

5. Din punct de vedere al germanilor etnici. Îndeplinirea revendicărilor maximale maghiare ar rupe grupul etnic german din Transilvania şi i-ar tăia pe germanii de la nord de valea Tarnavei, în număr de 61 000, de ceilalţi 192 000. Prin aceasta, ambele părţi ar fi sensibil slăbite faţă de poporul statului respectiv. În nord ar fi pradă maghiarizării, iar în sud ar fi sugrumaţi din punct de vedere economic… Germanii din Satu Mare ar trebui colonizaţi în altă parte, în măsura în care, de la dominaţia romana încoace, au putut fi demaghiarizati circa 3 000 de capete… „.

Din perspectiva intereselor germane, Hitler era, aşadar, împotriva pretenţiilor ungureşti, argumentând consecvent, până la 28 august 1940, în faţa lui Mussolini şi Ciano, cei mai aprigi susţinători ai lui Horthy, iniţiatorul lor de la Budapesta, ca: „Soluţionarea problemei este deosebit de complicată, datorită faptului că, unei revendicări teritoriale care se bucura de extrem de multă popularitate în sânul naţiunii ungare, i se opune o realitate etnografică cu siguranţă incontestabilă”.

Cum de s-a ajuns, în aceste condiţii, că, în numai două zile, Hitler să-şi schimbe decizia, politica germană să se întoarcă la 180 de grade, teritoriile din N-V să fie smulse României şi soarta a 2,6 milioane de cetăţeni romani să fie pecetluită? Neintoxicati cu lozincile de tip bolşevic privind „odiosul dictat fascist de la Viena”, nici cu cele de tip fascist privind „dreptatea istorică „înfăptuita prin „arbitrajul de la Viena”, vom încerca să răspundem, în premieră, la această întrebare

prin prisma adevărului istoric.

Fetele lui Ianus

Îndopaţi cu lozinci despre istorică „misiune „civilizatoare a urmaşilor lui „Szent Istvan „(997-1038), care, de altfel, era roman ortodox prin naştere şi întâiul botez, sau despre „nedreptatea „la fel de „istorică „ce s-ar fi făcut Ungariei la Trianon (4 iunie 1920), specialiştii celui de-al doilea război mondial nu s-au aplecat cu suficientă atenţie asupra revizionismului unguresc, mult mai radical decât cel german şi de o perfidie fără egal, permiţând unui întreg popor să-şi schimbe într-o fracţiune de secundă, de dragul câştigurilor teritoriale, opţiunea politică internă şi externă. Astfel, văzând dincotro bate vântul, dacă până la abdicarea lui Carol de Habsburg (1916-1918) Ungaria era monarhista, după 1 noiembrie 1918, din ordinul abilului conte Mihaly Karoly, care, ulterior, se va proclama preşedinte, întreaga societate ungurească a devenit peste noapte „republicană „şi „antantofila", mai democratică şi mai europeană decât toate democraţiile occidentale la un loc.

Spirit vizionar, Karoly a autorizat însă în acelaşi timp (24 noiembrie 1918) înfiinţarea Partidului Comunist Ungar şi, constatând, la tratativele de pace, că îi este imposibil să convingă Occidentul că „Ungaria autocrata de ieri – Ungaria grofilor şi a nemeşilor, siluitoare de conştiinţe, asupritoare de naţii –, Ungaria împotriva căreia s-au ridicat de decenii protestele întregii lumi civilizate, a devenit peste noapte paradisul naţionalităţilor şi marea nedreptăţita a războiului mondial „(Milton Lehrer), l-a adus de la Moscova pe Bela Kun, predând puterea comuniştilor, aşa cum o recunoştea însuşi Lenin: „Guvernul burghezo-conciliatorist şi-a dat el însuşi demisia, a început el însuşi tratative cu comuniştii, cu tovarăşii unguri care se aflau în închisori şi a recunoscut el însuşi că nu există altă soluţie decât trecerea puterii în mâna poporului muncitor".

Devenita instantaneu sovietică, de dragul teritoriilor pe care le pretindea pe seama vecinilor şi pe care Occidentul nu era dispus să i le recunoască, Ungaria Sfaturilor a încheiat un tratat de alianţă cu Rusia sovietică, prevăzând graniţa pe Carpaţii Orientali şi, mobilizând, la 25 martie 1919, Armata Rosie, a atacat Slovacia, apoi, în noaptea de 15/16 aprilie 1919, România. Rezultatul se cunoaşte – ocuparea

Budapestei, în urma contraofensivei, de către „opinca românească „(ilustrativ arborata pe clădirea Parlamentului ungar) la 3 august 1919 şi salvarea Europei centrale de la bolşevizare, lucru pentru care însă nu ne-a mulţumit încă nimeni.

După eşecul experimentului comunist, Ungaria s-a transformat din nou peste noapte în ceea ce inegalabilul jurnalist Fenyes Samu numea „o fortăreaţă a tranşeelor fasciste „din Europa, în speranţa ca ceea ce i-au refuzat democraţiile occidentale şi nu i-a putut asigura Lenin îi vor pune pe tava noile forte nazisto-fasciste – provinciile româneşti şi slave revendicate.

Devenit şef de stat, Miklos Horthy a restructurat monarhia, proclamându-se „regent", a instaurat „teroarea albă", masacrând peste 5 000 de opozanţi, aruncând în lagăre şi închisori alţi 70 000 şi obligând la emigrare 100 000, pentru a putea avea motive să se plângă de… „atrocităţile comise de valahi". A dat apoi „Legea privind privarea evreilor din Ungaria de drepturi cetăţeneşti", prima de acest gen din Europa, plângându-se în acelaşi timp Conferinţei de pace de la Paris de atitudinea antidemocratică a guvernului roman, prin „Memoriul cu privire la violările dreptului comise de regimul romanesc în Transilvania împotriva minorităţilor naţionale, religioase şi rasiale". Totul în scopul de a apăra Europa şi „civilizaţia „post-factum de bolşevism pe… crestele Carpaţilor Păduroşi. Evident şi Orientali, de vreme ce a tratat în secret cu guvernul francez, prin dr. Holmos şi Maurice Paléologue, încheierea unei alianţe politico-militare, promiţând, între altele, cedarea exploatării bazinului carbonifer al Văii Jiului pe 99 de ani în schimbul recuperării Transilvaniei. Toate acestea constituiau însă perdeaua de fum la adăpostul căreia Horthy s-a înţeles cu cercurile revizioniste şi naziste germane, prin colonelul Bauer, omul lui Luddendorf, şi ofiţerii Kunz şi Gustav Kahr, emisarii Gărzii de Apărare bavareze.

Eforturile micului Mussolini de Balaton au fost susţinute cu entuziasm de Parlament, care, întrunit în august 1920 pentru ratificarea Tratatului de pace de la Trianon, a scandat „Ném, ném, sóha!", a proclamat 4 iunie „zi de doliu naţional „şi România, „actualmente şi în viitorul apropiat, principalul nostru duşman", organizând ad-hoc „brigăzile de luptă pentru învierea Ungariei

milenare „cărora arhiducele Iosif de Habsburg le-a înmânat drapelele de luptă cu urarea: „Doresc ca acest drapel să-l implantaţi cât mai curând pe crestele Carpaţilor Transilvaniei, de asemenea pe crestele Carpaţilor nordici şi să-l duceţi cât mai glorios până la Adriatică! „.

Nu ştim cu câte dintre aceste „brigăzi „teroriste ne-am confruntat în veacul trecut, dar planul de agresare a României la pace, în primul rând în domeniul imagologic, pe principiul „România stat izolat", elaborat de Horthy în 1921, a fost continuu îmbunătăţit, până la capodopera înaintată de Henric Werth, ministrul de război ungar, Amiralului, la 8 mai 1939, care prevedea agresarea României în trei etape: 1) la pace, prin sabotarea economică, a vieţii politice, culturale şi a stabilităţii sociale în interior, concomitent cu deteriorarea imaginii ei în afară; 2) etapa încordării în relaţiile internaţionale, când asupra României trebuia să se abată acuze nefondate şi 3) etapa mobilizării şi a războiului declanşat prin rebeliunea internă a organizaţiilor paramilitare secrete ungureşti, camuflate în „ligi „şi „asociaţii „culturale şi sportive.

Adolf Hitler a fost, desigur, la curent cu toate acestea, dar ceea ce nu putea bănui era ca ungurii autodeclaraţi primii şi cei mai fervenţi susţinători ai fascismului şi nazismului în Europa jucau în taină, de dragul teritoriilor râvnite, şi cartea sovietică. Aflată la Moscova, la începutul lunii august 1940, misiunea secretă a contelui Istvan Bethlen, perfectă un pact ungaro-sovietic ce prevedea alianţă, inclusiv militară, a celor două state şi graniţa comună pe… Carpaţii Orientali. Alertat de agenţii din teren, Ciano a luat imediat avionul spre Berlin, pentru a-l avertiza pe Führer ca cel mai recent semnatar al Pactului anticomintern, Ungaria, trădează şi se va trezi, prin ştergerea de pe hartă a României Mari, cu ruşii la propriile frontiere.

În aceste împrejurări, obligat să acţioneze rapid, Adolf Hitler şi-a schimbat, la sfârşitul lunii august 1940, opţiunea şi, chemând la „arbitraj „reprezentanţii Ungariei şi României, şi-a „dictat „la 30 august, la Viena, voinţa: împărţirea Transilvaniei în două, pentru a păstra în siaj, în războiul deja pregătit împotriva Uniunii Sovietice, ambele state, urmând ca, după victorie, să ia decizia finală. Acesta este adevărul în privinţa pierderii N-V României, asupra locuitorilor căruia ungurii, redeveniţi fascişti zeloşi după scurtul „intermezzo „cu ruşii, au

dezlănţuit genocidul căruia i-au căzut pradă peste 540 000 de cetăţeni romani de alta etnie şi credinţa decât ungurii, germanii şi secuii. Şi pentru că metodele „Kozlodui „şi „Roşia Montana „nu fuseseră încă inventate, marea lor majoritate a fost trimisă în lagărele morţii de la Auschwitz şi Birkenau. Locul lor a fost luat, pentru „îmbunătăţirea „componentei etnice ungureşti, de cei peste 400 000 horthyşti, elemente sigure, a căror existenţă pe pământ romanesc istoriografia noastră continua să o ignore cu pudicitate.

Ulterior, când Armata Rosie a ocupat, prin sacrificiul… armatei romane, Budapesta în 1945, ungurii fascişti au redevenit peste noapte… comunişti zeloşi, zelul fiindu-le răsplătit de Stalin prin acordarea cetăţeniei romane celor 400 000 de colonişti şi crearea „Regiunii „Mureş A.M.

În loc de concluzie

Din fericire, ca şi România şi celelalte state scăpate din gulagul roşu, şi Ungaria, deja membra NATO, este astăzi un stat democratic european, chiar excesiv de european, cel puţin declarativ, fasciştii revizionişti fiind reduşi la tăcere de bunul-simţ şi legislaţia democratică europeană. Mai scot însă capul, în special în campaniile electorale, pentru că moştenirea trecutului se şterge greu. De pildă, în campaniile lui Laszlo Tökes sau în campania domnului Viktor Orban, cel care, recurgând la vechea perfidie revizionistă, a tot încercat, de pildă, să ne bage pe gât, pe post de simbol al „libertăţii „şi „reconcilierii", un monument al compromisului ungaro-germano-austriac, pe seama slavilor şi romanilor, gândit la 1867, înălţat la Arad în deceniul serbării „Millenium"-ului unguresc, şi care, de la 1 decembrie 1918 şi până la desfiinţarea sa de către Ionel Brătianu şi Regele Ferdinand I Întregitorul (1914-1927), în 1925, a funcţionat ca simbol al revizionismului şi iredentismului – monumentul „Hungariei Milenare".

Iată de ce nu trebuie uitate Istoria şi lecţiile ei! Pentru că vechii fascişti, astăzi deghizaţi în supereuropeni, să fie demascaţi şi nimeni să nu poată strecura în Europa Unită şi profund democratică, a tuturor europenilor, bocceaua urii şi ambiţiilor demente care i-ar putea periclita, prin explozie, existenta.

Nostalgicii nazismului şi ai comunismului, uniţi în fascinaţia

faţă de jihad

Victoria prin K.O. a democraţiei liberale împotriva „socialismului real" - consemnata acum 15 ani, o dată cu prăbuşirea sistemului comunist din Europa – nu i-a descurajat pe fanaticii din cele două extreme ale spectrului ideologic, încremeniţi în vechi fantasme mai importante pentru ei decât realitatea însăşi. La dreapta, ultimii adepţi ai nazismului şi „purităţii ariene „nu au aplaudat succesul democraţiei de tip occidental, pe care o considerau aproape la fel de corupta ca şi duşmanul iudeo-bolsevic. La stânga, militanţii revoluţiei permanente, în tradiţia lui Troţki şi Mao, au văzut în eşecul socialismului european dovada, în spirit dialectic, că, totuşi, comunismul era o idee bună, sabotata printr-o aplicare catastrofală…

Departe de a depune armele, într-un peisaj ideologic sfâşiat de noi contradicţii, moştenitorii celor două totalitarisme opuse au prosperat graţie Internetului care i-a ajutat să-şi propage mesajele în întreaga lume. Inclusiv în Europa răsăriteana, eliberată de tirania „gândirii unice „şi vulnerabilă faţă de orice excese doctrinare. Deşi extremele de dreapta şi de stânga au obţinut, pe alocuri, mici succese electorale, adevăraţii radicali au rămas totuşi marginali. Mai ales că, pentru a atrage voturi, mesajele lor ar fi trebuit să se apropie de realitate, pierzându-şi, prin aceasta, „puritatea"; astfel că nu se vedeau învingători prin alegeri, ci printr-o iluzorie revoluţie, pentru care le lipseau însă atât forţă, cât şi curajul.

O dată cu atacul de la 11 septembrie 2001, Occidentul a fost pus în faţa unei noi ameninţări, puternică tocmai prin dispreţul faţă de vieţile omeneşti – fanatismul islamic dus până la dementa ucigaşă. De fapt, ameninţarea nu era chiar nouă.

Talibanii stăpâneau Afganistanul de câţiva ani şi nu puţini, în cancelariile de pe cele două maluri ale Atlanticului, apreciau „ordinea „islamistă impusă într-o ţară răvăşită de ultimele flăcări ale războiului rece. Mult mai aproape de noi, Algeria trăia tot de ani buni sub teroarea integriştilor care-i căsăpeau la întâmplare pe toţi cei care, deşi buni musulmani, nu le împărtăşeau viziunea rigidă despre legea islamică. În teritoriile palestiniene, teroriştii câştigau treptat sufletele oamenilor dezamăgiţi de lipsa de rezultate concrete a nesfârşitelor tratative cu Israelul. Şi, pretutindeni în lumea musulmană, contrastele

sociale tot mai accentuate, corupţia şi lipsa reformelor alimentau speranţele, născute de falşi profeţi, într-un islam revenit la puritatea originară, care ar fi adus tuturor fericirea – fie şi pe lumea cealaltă. Ideile ucigaşe se strecurau peste tot, ca şi fanaticii însufleţiţi de ele, dar nimeni, la nivelurile înalte, n-a prevăzut o lovitură atât de brutală.

Doborârea Turnurilor Gemene a cutremurat opinia publică din Occident, dar câţiva, e drept foarte puţini, au jubilat în secret. Extremiştii de dreapta şi de stânga, pentru care ideologia luase de mult locul raţiunii, au fost de-a dreptul fascinaţi. În vreme ce ei se mulţumeau doar să arunce pe Internet invective la adresa societăţii occidentale, iată că apăruse cineva care nu pregetase să trimită la moarte mii de oameni pentru a lansa o sfidare nemaiîntâlnită în faţa aceleiaşi societăţi. Şi astfel şeicul terorist Osama bin Laden şi jihadul sau împotriva Occidentului au devenit modele nu doar pentru „nebunii lui Allah", ci şi pentru autoproclamaţii doctrinari ai dreptei neonaziste sau stangii revoluţionare; purtaţi de admiraţie, unii dintre ei aveau să meargă până la convertirea la islam!

O veche formula ajunsă clişeu spune că extremele se atrag; şi totuşi cum s-a ajuns la convergenta ideologiilor de culori diferite – „roşie", „brună „şi „verde" - care, la prima vedere, nu au în comun decât tendinţele totalitare? Este întrebarea la care a dorit să răspundă cercetătorul francez Alexandre del Valle, într-un foarte documentat articol publicat în numărul 102 (iarna 2003-2004) al revistei Politique Internaţionale. Originar dintr-o familie de pieds-noirs – colonişti europeni în Algeria şi Tunisia, obligaţi să se repatrieze în Franţa după independenţă acestor tari – del Valle s-a concentrat asupra islamismului radical, pe care nu a încetat să-l denunţe în scrierile sale. Deşi are numeroşi prieteni musulmani, tânărul cercetător nu poate evita întotdeauna ispita de a vedea un pericol în tot ceea ce aparţine islamului, chiar de orientare moderată, ceea ce nu afectează totuşi, în ansamblu, pertinenta analizelor sale. Avertismentele lui del Valle nu au fost luate în serios decât după 11 septembrie, când a devenit tot mai prezent în mass-media, ceea ce i-a adus nu numai notorietate, dar şi critici violente şi chiar ameninţări cu moartea…

De la zvastica la semilună

Relaţia strânsă între extrema dreaptă naţional-socialista şi

islamul radical este de dată mai veche şi s-a întemeiat pe ura faţă de duşmanii comuni: în cel de-al doilea război mondial, Marea Britanie şi aliaţii săi, dar, în primul rând, evreii. Alexandre del Valle reaminteşte fapte istorice cunoscute, însă trecute uneori sub tăcere în numele „corectitudinii politice „: în anii 40, marele muftiu al Ierusalimului, Hadj Amin al-Husayini, încheiase o alianţă secretă cu trimişii lui Hitler; o „legiune arabă „ar fi urmat să declanşeze revolta în spatele frontului din Orientul Mijlociu, pentru a izgoni trupele britanice, dar mai ales pe evreii cărora lordul Balfour le promisese, încă din 1917, că vor avea un „cămin naţional" - viitorul Israel – în Palestina. Deşi marele muftiu se lăuda că a adunat 60 000 de luptători musulmani, planul a eşuat, dar naziştii şi urmaşii lor nu au uitat vechea alianţa: în numele ei, mai târziu, bancherul elveţian François Genoud („legatar testamentar al lui Hitler şi Göbbels", potrivit lui del Valle) finanţa mişcările naţionaliste arabe, cum ar fi Frontul de Eliberare Naţională din Algeria, dar şi grupările teroriste palestiniene. Cazul cel mai elocvent este cel al lui Johann von Leers, membru de frunte al partidului nazist şi al ŞŞ, antisemit notoriu care pleda pentru exterminarea evreilor încă din 1933; după doar 18 luni de detenţie într-un lagăr al Aliaţilor şi cinci ani de exil în Argentina, von Leers şi-a găsit un adăpost mult mai confortabil în Egipt, unde a fost întâmpinat cu braţele deschise chiar de marele muftiu al-Husayini – refugiat şi el la Cairo – şi a primit funcţii de conducere în presa şi propagandă de stat; înconjurat de alţi foşti nazişti, a continuat ani de zile să răspândească aceeaşi violentă propaganda antisemită de pe vremea lui Göbbels!

Exemplul lui von Leers şi al camarazilor săi a fost urmat de militanţii neonazişti din generaţiile mai noi, până în zilele noastre; aceştia au lăsat de o parte criteriile purităţii rasiale (teoretic, arabii sunt la fel de puţin „arieni „ca şi evreii) pentru a-şi exprima zgomotos solidaritatea cu palestinienii asupriţi de Israel (şi mai ales cu cei care ripostau la ocupaţie prin terorism). De fapt, totul este doar un pretext pentru reluarea vechilor formule antisemite: „În Palestina, cruzimea sionismului este evidentă şi nu putem decât să simpatizăm cu poporul palestinian care, ca şi noi înşine, şi-a văzut tara pângărita şi jefuită de acel mârşav parazit care este evreimea internaţională. Salutăm mişcarea Hamas şi susţinem total lupta să armată împotriva celor care

au pus mâna, în mod vicios, pe moştenirea strămoşească a unei întregi naţiuni", scria Troy Southgate, liderul aşa-numitei Mişcări Naţionaliste Engleze (unul dintre grupuleţele de extremă-dreapta care profită de legendara libertate de exprimare de pe malurile Tamisei), în publicaţia WOTAN, astfel numită nu doar după zeul nordic al războiului, ci şi după iniţialele formulei Will of the Aryan Nations – Voinţa Naţiunilor Ariene. Pentru o minte lucida, asemenea imprecaţii pot părea ridicole, dar sensul lor este cât se poate de grav, deoarece spiritele înfierbântate nu au nevoie de mai mult pentru a trece de la vorbe la fapte; iar ideologii extremei drepte neofasciste şi-au extins sfera inamicilor de la evrei şi statul lor la America şi, practic, la întreaga societate occidentală actuală, pe care o considera prăbuşită în decadenta sub dominaţia aşa-numitului ZOG, Zionist Occupation Government – „Guvernul de ocupaţie sionistă". „Europa şi lumea islamică au în comun un duşman principal: finanţa camatarocratica. Dacă doreşte să-şi regăsească autonomia, Europa trebuie să-şi caute inspiraţia şi îndrumarea în Legea divină, aşa cum a fost păstrată în Cartea lui Allah", scria doctrinarul neofascist italian Claudio Mutti, convertit la islam (şi semnatar, printre altele, al unui necrolog al lui Horia Sima).

Cel mai important exponent al acestei tendinţe este ideologul charismatic al neonazismului englez, David Myatt, a cărui apropiere treptată dar constantă de islamul radical poate fi urmărită în textele publicate pe Internet. La început, Myatt se mulţumea doar cu laude pentru „luptătorii din Palestina ocupată, care (…) fac ceea ce visăm noi: răspândesc groaza şi teroarea în sufletele sioniştilor"; el constata, în acelaşi timp, şi deosebirile intre „cultura ariană „şi islam, nu în ultimul rând concepţia diferită despre rasa: „pentru islam, rasă este fundamental irelevantă; pentru naţional-socialism, rasă este expresia sensului însuşi al vieţilor noastre". Iată însă că, până la urmă, diferenţele au devenit chiar ele irelevante: la 3 aprilie 2003, Omar Bakri Mohamed, imamul moscheii din Finsbury Park, Londra, îl primea oficial pe Myatt în sânul credinţei musulmane. „Trecutul său nu are importanţă, din moment ce scopurile noastre sunt aceleaşi", le explica ziariştilor clericul integrist, cunoscut, între altele, pentru că-i declarase „martiri „pe teroriştii sinucigaşi de la 11 septembrie. Iar noul convertit

la islam adopta limbajul predicilor musulmane pentru a semna, cu numele de Abdul Aziz ibn Myatt, un elogiu lui Osama bin Laden, considerat „adevăratul învingător „al războiului din Afganistan: „Victoria a fost de partea adevăraţilor credincioşi, dintre care mulţi, cu voia lui Allah, au primit, ca martiri, victoria supremă care este intrarea în Paradis. Calea cea dreaptă este acum clară: datoria – obligaţia – musulmanilor de a face ceea ce este drept, islamic, este acum clară".

De la calea naţional-socialismului condamnat de istorie la cea a morţii (altora) în numele islamului, deschisă de Osama bin Laden – o schimbare la fata care a lăsat neatins spiritul bolnav de fanatism şi dispreţ pentru viaţa umană.

Revoluţie şi jihad

Dacă alianţa verde-bruna a fost întemeiată pe antisemitism, asocierea extremei stângi cu islamismul radical a pornit de la credinţa comună în virtuţile purificatoare ale revoluţiei şi în dreptul „lumii a treia „de a-şi lua revanşa asupra Occidentului colonialist – reprezentat, în Orientul Mijlociu, de Israel. Facţiunile palestiniene radicale – pe atunci, în majoritate, laice şi progresiste, nu islamiste – şi-au găsit protectorul natural în puterea de la Kremlin, care avea şi ea nevoie de aliaţi, pe măsură ce simţea că pierde teren în războiul rece. În subteran, alianţa mergea şi mai departe: teroriştii arabi ai anilor 70-80 acţionau, pretutindeni în lume, cot la cot cu cei proveniţi din extrema stângă europeană sau latino-americană, modelul fiind celebrul Carlos. În acest climat în care atentatele şi conflictele armate erau la ordinea zilei, revoluţia islamică din Iran a venit, în 1979, ca o lovitură de trăsnet. Pentru Alexandre del Valle, „epoca de aur a alianţei islamo-stangiste a fost reprezentată, în acelaşi timp, de taberele palestiniene de antrenament din Liban (unde voluntarii extremei stângi îi instruiau pe viitorii «luptători» islamişti ai mişcării Amal şi pe revoluţionarii iranieni) şi de revoluţia islamică iraniana, salutata, în primele momente, de toată extrema stângă occidentală".

Într-adevăr, stanga europeană, nu numai cea extremă, a privit la început cu simpatie revoluţia condusă de ayatollahul Khomeiny, care-şi petrecuse ultimele luni de exil la Pariş. Prea puţin se ştia atunci despre integrismul înverşunat al mollahilor şiiţi: la prima vedere, poporul iranian doborâse un regim – cel al dinastiei Pahlavi –

autoritar, corupt, aliat cu guvernele dreptei occidentale şi care încerca, în plus, să impună tradiţii străine de cultura islamică a majorităţii. În scurtă vreme însă, ayatollahii s-au debarasat de aliaţii lor de stânga – siliţi să-şi găsească adăpost în Irakul lui Saddam Hussein sau chiar la Pariş, asemenea lui Khomeiny – iar atrocităţile revoluţiei i-au îngrozit pe mulţi dintre cei care o aclamaseră; în acelaşi timp, invazia sovietică în Afganistan a pus comunismul „oficial „în conflict direct cu islamul militant, care a început să ia avânt în taberele rezistenţei din Pakistan, cu sprijinul „ucenicilor vrăjitori „americani. Dar ceea ce del Valle numeşte „pasarelele „islamo-comuniste, acestea au rămas în funcţiune până astăzi, când ultimii mohicani ai revoluţiei permanente nu încetează să-şi proclame solidaritatea cu „masele islamiste din Algeria şi Egipt" - în traducere, cu rebelii fundamentalişti aflaţi în război nu doar cu guvernele acestor tari, ci şi cu propriii compatrioţi. Purtătorul de cuvânt al acestei orientări este însuşi fostul superterorist Carlos, revenit la numele sau din acte – Ilici Ramirez Sanchez, mărturie a admiraţiei familiale faţă de Lenin. Retras forţat la pensie după ce a fost încarcerat pe viaţă la închisoarea franceză Santé, fostul şef terorist îşi arogă acum calitatea de analist politic: „Atentatele reţelei Al-Qaeda se situează în continuitatea istorică a celor pe care le-am săvârşit noi împotriva sioniştilor acum un sfert de veac. Ţinând piept imperialiştilor yankei, Osama bin Laden a devenit eroul tuturor celor asupriţi, musulmani sau nu”. Alţi nostalgici ai terorismului de stânga nu au ezitat să treacă la fapte: în Italia, sinistrele Brigăzi Roşii, după ce şi-au anunţat renaşterea prin câteva asasinate care au îngrozit opinia publică, au chemat „masele arabe şi islamice spoliate şi umilite, aliate naturale ale proletariatului, să pună mâna pe arme în sânul unei axe unice şi internaţionale, împotriva noii ofensive a guvernelor burgheze”. În acelaşi timp, fără a recurge la violenţă, mişcări troţkiste cum sunt cele din Franţa (cu un succes peste orice aşteptări la alegerile din 2002) preiau şi ele teze islamiste, nu doar din afinitate ideologică, ci şi din motive tactice, pentru a-şi extinde audienta printre imigranţii musulmani şi descendenţii lor, care au ajuns să deţină o pondere importanta în paturile defavorizate.

Lozinci antisemite de sprijin pentru mişcările teroriste palestiniene sau chiar pentru bin Laden au putut fi văzute şi în timpul

marilor manifestaţii împotriva războiului din Irak sau al celor antiglobalizare care însoţesc, în ultimii ani, întâlnirile dintre şefii marilor puteri economice ale Occidentului. Cred însă ca Alexandre del Valle merge prea departe când se grăbeşte să încadreze mişcarea antiglobalizare – cu evidentă să tendinţa de extremă stângă – în axă „rosu-verde-bruna", recunoscând totuşi că „principalele partide şi marile organizaţii altermondialiste au denunţat adesea fundamentalismul islamic". Nu orice critică la adresa actualelor guverne din Israel şi Statele Unite poate fi etichetată ca „manifestare de ură antiamericana şi antiisraeliana „sau ca solidarizare cu islamul radical şi crimele comise în numele său; dacă ar fi aşa, majoritatea alegătorilor care au votat împotriva lui George W. Bush sau Ariel Sharon ar trebui, probabil, şi ei condamnaţi…

Cu totul altfel stau lucrurile în privinţa unui personaj emblematic pentru convergenta dintre stânga şi islamul radical şi antisionist: Roger Garaudy, fostul ideolog stalinist convertit la religia musulmană şi devenit un campion al negationismului – contestarea Holocaustului sau cel puţin a dimensiunii fără precedent a acestui genocid. „Acest curent radical de gândire, care urmăreşte să delegitimeze statul Israel, acuzându-i pe «sionişti» că au inventat camerele de gazare pentru a accelera crearea statului evreu, incarnează, doar el, axa rosu-brun-verde", subliniază Alexandre del Valle. Istoricul aminteşte că negationismul a fost lansat de deja menţionatul Johann von Leers, preluat de alţi nostalgici ai nazismului şi apoi de elemente ale extremei stângi troţkiste şi maoiste, care doreau „să treacă antifascismul pe planul doi, pentru a-şi concentra atacurile asupra «statului burghez capitalist» şi a «imperialismului american» „. Condamnate de comunitatea ştiinţifică, dar reluate totuşi de istorici că Robert Faurisson – trecut şi el prin extrema stângă –, tezele negationiste au căpătat un nou răsunet o dată cu ralierea lui Roger Garaudy; punct de plecare al unui uriaş scandal, cartea acestuia, Miturile fondatoare ale politicii israeliene, i-a adus, în 1998, o condamnare de nouă luni de închisoare cu suspendare (filosoful avea pe atunci 85 de ani!) pentru „contestarea crimelor împotriva umanităţii şi defăimare rasială", dar l-a transformat, totodată, într-un adevărat erou pentru musulmanii inclinaţi să aplaude orice atac la

adresa eternului duşman, Israelul…

„Filosof comunist devenit musulman şi adulat de extremă dreaptă, Roger Garaudy incarnează pivotul revizionist în jurul căruia converg cele trei totalitarisme, roşu, brun şi verde, în numele unor detestări şi urî obsesive identice", conchide Alexandre del Valle.

Atentatele de la Madrid din 11 martie 2004 – venite, poate, după un şir de tentative nereuşite – au avut darul să le deschidă ochii tuturor celor care mai sperau, poate, ca Europa va fi cruţată de ofensiva terorismului de sorginte islamică. Orice opinie am avea despre tactica şi strategia războiului mondial antiterorist – condus, în mod natural, de Statele Unite –, nu mai încape îndoială că democraţiile de tip occidental din întreaga lume se confrunta cu o ameninţare fără precedent în ultimele decenii. Cu atât mai gravă este constatarea că jihadul nebunesc al lui Osama bin Laden şi al tovarăşilor săi îşi poate găsi aliaţi în sânul societăţilor atacate – chiar dacă este vorba de aliaţi minusculi, cum sunt ultimii adepţi ai totalitarismelor secolului XX, trimise de mult la ladă de gunoi a istoriei. Într-o lume normală, retorica antisemită şi negationista sau idealizarea imaginii lui bin Laden ar putea fi tratate ca nişte simpli viruşi, neutralizaţi prin izolare şi carantina. Lumea în care trăim nu este însă normală (şi probabil nu va fi multă vreme), iar, aşa cum se dovedeşte în mod tragic zi de zi, cuvintele scăpate de sub control pot ucide. Fără a abdica de la respectarea drepturilor cetăţeneşti, cei ce şi-au asumat răspunderea de a cârmui democraţiile au datoria să închidă toate portiţele în calea revărsării valurilor de ură care ar putea incendia din nou întreaga planetă.

Alexandru Antonescu

Când Nasser nega Holocaustul…

„Ceea ce mi-a plăcut la Hitler este că a luptat împotriva evreilor şi a ucis atât de mulţi dintre ei", scria, îndată după război, Johann von Leers, fostul colaborator apropiat al lui Göbbels, însărcinat cu propaganda antisemită. Câţiva ani mai târziu, el avea să-şi reia vechea activitate, de această dată în Egiptul devenit republica sub conducerea lui Gamal Abdel Nasser. Cel care semna acum „Omar Amin von Leers „era doar unul dintre foştii nazişti de rang înalt reciclaţi în Egipt sau în Siria, unde au trăit până la adânci bătrâneţi. Unii lucrau în propagandă,

alţii într-un domeniu mai delicat – lupta împotriva disidenţilor… Numit şef al secţiei pentru străinătate în Direcţia Naţională pentru Informaţii şi al postului de radio Vocea Arabilor, von Leers a recrutat alţi foşti nazişti şi a reluat toate tezele antisemite ale celui de-al Treilea Reich. Între altele el a reeditat, în limba arabă, celebrele Protocoale ale Sionului, un text fabricat de serviciile secrete din Rusia ţarista pentru a dovedi pretinsul complot evreiesc pentru stăpânirea lumii; cartea, prezentată ca un document autentic, avea să aibă mare succes în întreaga lume arabă. Sub influenţa lui von Leers, minimalizarea Holocaustului a devenit politica oficială într-un Egipt care purtase deja două războaie – pierdute – împotriva Israelului: chiar şi Nasser declara la 1 mai 1964, într-un interviu acordat unei publicaţii germane de extremă dreaptă: „Nimeni nu ia în serios minciuna celor şase milioane de evrei asasinaţi „… Astăzi, Johann von Leers rămâne un idol pentru neonazişti; în onoarea să, fondatorul Noii Drepte italiene, Claudio Mutti, a adoptat acelaşi nume de Omar Amin când s-a convertit, la rândul său, la islam.

Rusia – antisemitism fără complexe

Peisajul politic din Rusia este, evident, diferit de cel vest-european, fie şi numai pentru că extrema dreaptă ajunge uneori să se confunde cu cea stângă. Alexandre del Valle a constatat însă şi aici existenta aceleiaşi alianţe „rosu-verde-brun", exprimata chiar mai deschis decât în Occident: „Partidul Renaşterii Islamice al lui Gheidar Djemal s-a apropiat de mediile revizioniste, ultranaţionaliste, antiamericane şi antisioniste care se califica ele însele drept «brun-rosii»; este vorba mai ales de adepţii lui Eduard Limonov, şeful Partidului National-Bolsevic, şi de Frontul Salvării Ruse (Sobor), un «bloc naţional-comunist» care reuneşte ultranaţionalişti de extremă dreaptă şi nostalgici ai comunismului sovietic. Elementul esenţial al mozaicului rosu-brun-verde rusesc: neocomuniştii ultranaţionalişti şi antioccidentali ai lui Ghennadi Ziuganov, şeful Partidului Comunist, care se amestecă în geopolitica şi nu ezita să propună o alianţă cu islamismul radical, pentru a contracara dominaţia civilizaţiei occidentale şi a Statelor Unite. La rândul său, Djemal susţine că islamul este singura soluţie care ar permite Rusiei «să frâneze procesul decadentei sale naţionale, provocat de imperialismul occidental».

Pentru el, «Holocaustul nu este decât o armă a ordinii mondiale, menită să zdrobească singura opoziţie reală faţă de sionism, şi anume islamul»„. Din enumerare lipseşte totuşi un nume: Vladimir Jirinovski, fostul traducător din araba care-şi afişa relaţiile amicale cu Saddam Hussein. Poate că personajul i s-a părut lui del Valle prea ridicol pentru un context atât de grav. Oricum, până la soluţionarea dureroasei crize cecene, orice alianţă a Rusiei cu „islamismul radical" este imposibilă.

Tariq Ramadan – suspect sau victimă?

Articolul lui Alexandre del Valle menţionează de câteva ori numele lui Tariq Ramadan, profesor de origine egipteană stabilit la Geneva. Calificat drept „figura charismatica a Fraţilor Musulmani în Europa", Ramadan este acuzat că i-ar fi luat apărarea lui Garaudy şi ar fi justificat „opţiunea teroristă a palestinienilor".

Administraţia americană are, şi ea, îndoieli în privinţa filosofului musulman, căruia i-a refuzat viza când a fost invitat să predea la universitatea Notre Dame din Indiana. Dar este, într-adevăr, Tariq Ramadan un pericol, sau cazul său demonstrează că excesul de vigilenţă nu poate decât să sporească neîncrederea intre culturi diferite? Profesorul a reacţionat la retragerea vizei americane printr-un articol în Internaţional Herald Tribune (31 august 2004), din care publicam câteva fragmente.

Mi se spune mereu „adevărul „despre cine sunt: „Eşti un personaj controversat"; „Foloseşti un limbaj dublu, cu mesaje blânde în franceza şi engleza şi radicale, chiar extremiste, în arabă sau în reuniuni private cu musulmanii"; „Ai legături cu extremişti"; „Eşti antisemit"; „Dispreţuieşti femeile „şi aşa mai departe. (…)

Am scris 20 de cărţi şi 700 de articole, iar 170 de înregistrări ale conferinţelor mele sunt în circulaţie. Îi întreb pe detractorii mei: aţi citit sau ascultat ceva din toate astea? Puteţi dovedi „legăturile „cu teroriştii? Repetarea unor acuzaţii nu dovedeşte nimic. Unde e dovada „limbajului dublu „? Aţi citit articolele în care le cer musulmanilor să condamne fără echivoc punctele de vedere radicale şi actele de extremism?

Cum rămâne cu declaraţiile mele din 12 septembrie 2001, în care-i chemăm pe musulmani să condamne cu tărie atacurile teroriste şi să recunoască faptul că unii musulmani trădează mesajul islamului?

Cum rămâne cu articolele în care condamn antisemitismul şi-i critic pe musulmanii care nu fac deosebirea între dimensiunea politică a conflictului israelo-palestinian şi tentaţia inacceptabilă de a-i respinge pe evrei doar fiindcă sunt evrei?

Experienţa mea de viaţă cu oameni de diferite religii şi culturi m-a învăţat că nimeni nu se va împăca niciodată cu ceilalţi dacă este în război cu el însuşi.

Acest adevăr simplu este esenţa mesajului meu către musulmanii din toată lumea: aflaţi ce sunteţi şi ce vreţi să fiţi şi începeţi să conlucraţi cu ceea ce nu sunteţi. Găsiţi valori comune şi clădiţi, împreună cu ceilalţi cetăţeni, o societate întemeiată pe diversitate şi egalitate. Când veţi înţelege că a fi musulman şi a fi european, său american, nu sunt lucruri care se exclud reciproc, atunci veţi îmbogăţi societatea în care trăiţi.

Ierusalim – „Oraşul păcii"

Roxana IONICI

Oraş sfânt prin religie, istorie, tradiţie şi, nu în ultimul rând, prin locurile sale sfinte, Ierusalimul este slăvit, deopotrivă, de evrei, creştini şi musulmani. De-a lungul istoriei sale, Ierusalimul a cunoscut numeroase stăpâniri străine, însa, pentru omenire, a fost întotdeauna simbolul naţiunii care a trăit pe aceste meleaguri.

Oraş sfânt prin religie, istorie, tradiţie şi, nu în ultimul rând, prin locurile sale sfinte, Ierusalimul este slăvit, deopotrivă, de evrei, creştini şi musulmani. De-a lungul istoriei sale, Ierusalimul a cunoscut numeroase stăpâniri străine, însa, pentru omenire, a fost întotdeauna simbolul naţiunii care a trăit pe aceste meleaguri.

Evreii din Ierusalim au cunoscut cea mai îndelungata fuziune istorică, neştirbită, cu acest oraş, fuziune care durează de aproape 3000 de ani, când regele David şi-a stabilit aici capitala.

În anul 1948, odată cu proclamarea Statului Israel, Ierusalimul a redevenit capitala. În cele patru milenii ale existenţei sale, oraşul a dobândit nenumărate vestigii impunătoare. Cele patru cartiere ale vechii Cetăţi s-au cristalizat de-a lungul veacurilor, dar mai ales în perioada medievală. Nu există o delimitare strictă între cartiere,

circulaţia este liberă. Cel musulman se întinde din vestul Ierusalimului, de la platforma moscheilor spre Poarta Damascului şi cuprinde o mare parte din Drumul Crucii, Via Dolorosa şi continuă pe latura de răsărit, până la Poarta Sionului, unde se întâlneşte cu cartierul creştin, aflat în partea dreaptă a Cetăţii. Între Porţile Jaffa şi a Sionului este situat cartierul armenesc, unde se afla Patriarhia Ortodoxă Armeana. De la Poarta Jaffa, în partea stânga, se afla o aglomerare de artere, specifice întregii Cetăţi; în apropiere sunt construite clădirile Patriarhiei Ortodoxe Greceşti. Cartierele evreiesc, creştin şi musulman se intersectează la Cardo, cea mai veche artera principală a Cetăţii, ce datează din perioada romano-bizantina.

În perioada anilor 1948-1967, întreaga Cetate s-a aflat sub administraţie iordaniano-palestiniana, iar apoi, după 1967, cartierul evreiesc a fost restaurat când Cetatea a trecut sub administraţia israeliană.

De-a lungul istoriei sale, Ierusalimul a existat numai prin religie, venerat de evrei ca patria lor străbună şi spirituală, slăvit de creştini că leagăn al credinţei lor, respectat de musulmani ca unul din sanctuarele lor cele mai de seamă, Ierusalimul a fost şi va rămâne pentru totdeauna Oraşul cel mai sfânt al lumii.

Pentru creştini, legătura cu Ierusalimul începe odată cu Isus din Nazaret şi cu tradiţionalele asocieri între istoria vieţii şi a morţii lui Isus cu numeroase locuri din Cetate. Via Dolorosa simbolizează ultimul drum al lui Isus, de la judecarea până la răstignirea şi îngroparea să. Evenimentele care s-au petrecut pe acest traseu sunt marcate de cele 14 staţionari ale Cruciiunele sunt evocate în Noul Testament, iar altele urmăresc tradiţii străvechi. Actualul drum a fost stabilit în secolul 13 şi, de atunci, a fost străbătut de nenumăraţi pelerini creştini. Traseul început pe Via Dolorosa se încheie în Biserica Sfântului Mormânt, loc sacru al întregii creştinătăţi, unde Isus şi-a îndeplinit sfânta misiune: aceea de a muri pentru păcatele oamenilor. Prima biserica ridicată în acest loc, mult mai mare decât cea actuală, a fost ridicată la începutul secolului 4 de către împăratul bizantin Constantin cel Mare şi mama sa, împărateasa Elena. Distrusă de perşi în anul 614 d. Hr., biserica a fost reconstruita, apoi distrusă din nou de califul Hakim, în anul 1009. În 1149, după cucerirea Ierusalimului, cruciaţii au ridicat biserica

actuală, mormântul lui Isus şi locul crucificării aflându-se sub acelaşi acoperiş. Şi tot în biserica din inima Cetăţii se afla şi ultimele cinci etape ale Calvarului: dezbrăcarea lui Isus de haine, ţintuirea pe cruce, moartea, coborârea de pe cruce şi depunerea în mormânt.

Ierusalimul este menţionat în aproape toate ritualurile poporului evreu şi se afla în centrul vieţii spirituale încă din vremea regelui David şi a Primului Templu.

În Cetatea Ierusalimului, Zidul Plângerii, sau, în ebraică, Kotel Hamaaravi, este locul cel mai venerat al iudaismului. Cunoscut şi sub numele de Zidul Vestic este singurul fragment care s-a păstrat din cel de al Doilea Templu, distrus de romani. Distrugerea a dus la exilul în care evreii se mai află şi astăzi, cauza a suferinţelor lor. De atunci, ei vin în fiecare zi să plângă distrugerea Templului şi se roagă pentru venirea lui Mesia. Pe esplanada din fata Zidului Plângerii au loc, pe lângă rugăciuni, evenimente diverse: în dimineţile de luni şi joi – ceremonii rituale, în timpul cărora băieţii de 13 ani primesc majoratul religios – Bar Mitva; vinerea, la apusul soarelui, este celebrata sosirea Sabatului, iar copiii din clasa I primesc la Zid prima lor biblie. Credincioşi sau atei plasează în spaţiile dintre pietrele zidului bilete pe care îşi scriu dorinţele, în timp ce se aud rugăciuni în multe limbi ale globului.

Pentru musulmani, Ierusalimul sau, în arabă, Al-Quds, înseamnă locul în care Profetul Mahomed s-a înălţat în cel de al Şaptelea Cer. Platoul Moscheilor se găseşte în incinta Cetăţii, în partea de est, unde a existat Marele Templu al israeliţilor.

După ce trupele romane au cucerit Cetatea şi au distrus Templul, peste ruine, împăratul Hadrian a ridicat un alt templu, închinat zeului Jupiter. Marele Calif Omar a dispus, apoi, construirea unei moschei din lemn, iar în secolul 7, califul Abd el Malik, din dinastia Omeiazilor, a ridicat Moscheea Domul Stâncii, loc şi astăzi venerat de credincioşii musulmani. Moscheea poarta şi numele Califului Omar. În acelaşi perimetru, între anii 709-715 d. Hr., Califul Al Walid a construit nu mai puţin renumită Moschee Al Aqsa, considerată una dintre cele mai frumoase aşezăminte musulmane din Orient.

* * *

29 septembrie 2000 pe esplanada moscheilor. Vizita primului ministru israelian, Ariel Sharon, după rugăciunea musulmană, a declanşat o serie de violente fără precedentcea de a doua Intifada. De atunci, incidentele au continuat fără încetare. Au murit aproximativ 900 de israelieni, peste 2.000 de palestinieni şi au fost rănite alte mii de persoane de ambele părţi. Mai multe runde de negocieri în vederea soluţionării conflictului au eşuat, iar actele de violenta au devenit din ce în ce mai frecvente. Israelul a pus în practică un proiect: începerea construirii unei bariere de securitate, care să împiedice pătrunderea teroriştilor pe teritoriul său. Planurile prevăd ca barajul să aibă o lungime de 728 de km.

La Haga, Curtea Internaţională de Justiţie a început audierile în privinţa liniei de securitate construită de Israel. Pe 8 decembrie 2003, Adunarea Generală a Naţiunilor Unite a cerut Curţii Internaţionale să examineze legalitatea barierei. Washingtonul considera că aceasta construcţie a tensionat şi agravează tot mai mult climatul din Orientul Mijlociu. Autoritatea Palestiniană susţine că traseul gardului de securitate nu urmează? Linia verde? De demarcaţie din 1967, mai mult, include teritorii palestiniene, iar populaţia din regiune va fi privată de terenuri agricole şi de resursele de apă. Palestinienii susţin că demersul încalca documente internaţionale şi face imposibilă orice negociere politică echilibrată între părţi. Comunitatea Internaţională şi-a exprimat, în repetate rânduri, opoziţia faţă de planul cabinetului israelian. Surse din cadrul Curţii Internaţionale de Justiţie susţin că 44 de state au depus la Haga expuneri referitoare la controversatul proiect. În plus, în Israel există o opoziţie puternică faţă de iniţiativă. Curtea Supremă a început, pe 9 februarie, să examineze doua apeluri depuse de organizaţii pentru apărarea drepturilor omului din Israel. Exista şi voci în interiorul guvernului, care susţin modificări ale proiectului. Ministrul Justiţiei, Yosif Lapid, reprezentant al unei formaţiuni de centru din cabinetul Sharon, şi-a reafirmat apelul pentru modificarea traseului urmat de linia de securitate pe urmele frontierei anterioare Războiului de Şase Zile. Anterior, guvernul israelian a decis să boicoteze audierile de la Haga. Autorităţile au remis Curţii un document în care apreciază că această instanţă nu are competenta de a

dezbate problema barierei menită să prevină terorismul, întrucât este vorba despre dreptul fundamental al Israelului de a se apăra. Deciziile Curţii Internaţionale de Justiţie nu au caracter obligatoriu, însa Israelul se teme că o concluzie împotriva barierei ar putea fi suficient de influenţă pentru a determina o acţiune a Consiliului de Securitate.

Bătălia pentru Ierusalim
Barry Chamish

Barry Chamish este un curajos ziarist evreu israelian. Lui i se datorează declanşarea scandalului legat de asasinatul împotriva lui Yitzhak Rabin, dovedind că acesta a fost organizat de personaje aparţinând celor mai înalte structuri ale statului Israel. Este autorul mai multor volume de succes, lucrarea care l-a făcut cunoscut pe plan mondial fiind Cine l-a ucis pe Yitzhak Rabin?, un best-seller publicat în mai multe ediţii.

Israelienii nu au fost poate niciodată interesaţi să afle care era teologia Bisericii Romano-Catolice sau a Vaticanului cu privire la „sfârşitul zilelor". Evreii înşişi nu se preocupă prea mult de ce se va întâmpla când va veni momentul „Gog şi Magog". Nu au absolut nimic de-a face cu „lumea viitoare", ci sunt puternic ancoraţi în concret şi în prezent. Şi bine fac.

Totuşi, important nu este ceea ce gândesc evreii. Important este ceea ce crede Vaticanul şi de ce.

Iudaismul, ca şi gândirea evreiască modernă, nu cauta să cunoască fundamentele catolicismului şi nici măcar să analizeze raţiunile profunde ce motivează „pretenţiile teologice „ale catolicilor. În loc să luăm în serios argumentele catolicilor, preferam să ne amuzăm între noi atunci când auzim vorbindu-se de ceremonii şi rituri obscure ale catolicismului, convinşi fiind că această religie este doar o formă de pagânism, cu practicile sale de „a mânca sfânta azima „sau de a stropi cu „apa botezului „capul oamenilor. Poate fi o formă de pagânism, dar nu asta contează cu adevărat. Contează ce cred catolicii şi ce înţeleg ei să facă astfel încât ceea ce cred să devină realitate.

Israelienii şi evreii nu înţeleg instituţia Vaticanului. Conform locurilor comune reiterate de reprezentanţii ministerelor israeliene sau de media convenţionale, „cele două părţi sunt animate de dorinţa

sinceră de a face bine"; şi asta-i tot. Cât priveşte problemele bilaterale ce pot există între Israel şi Vatican, media israeliene nu se arată deloc interesate. S-ar putea deci că un acord secret să fi fost încheiat intre Vatican şi statul Israel iar israelienii să nu afle niciodată nimic!

Ceea ce, de fapt, s-a şi întâmplat!

Articolul îşi propune să arate cum s-a ajuns la acest acord şi care sunt intenţiile reale ale Vaticanului în ce priveşte Israelul şi Oraşul Vechi al Ierusalimului. Totodată, vă va dezvălui cine sunt oamenii politici care şi-au luat anumite angajamente faţă de Vatican în legătură cu problema controlului asupra Oraşului Vechi.

Toate negocierile şi reuniunile s-au desfăşurat în secret. Ceea ce a reţinut atenţia mass-media în perioada respectivă, adică între anii 1992 şi 1995, au fost Acordurile de la Oslo. De fapt, ele erau doar praf în ochii opiniei publice. Ce era cu adevărat important se petrecea la Vatican. Negocierile de la Oslo n-au fost decât o manevră de diversiune, o „capcană de prins ciocârlii", dacă vreţi.

Care este obiectivul real al Vaticanului?

Nu se poate că Vaticanul să vrea doar „acces la locurile sfinte „din Ierusalim pentru că el are deja acest drept. Legea israeliană îi recunoaşte chiar o jurisdicţie legală asupra tuturor instituţiilor sale, ca şi asupra bunurilor pe care le deţine la Ierusalim. În plus, când aceste „locuri sfinte „se aflau sub jurisdicţia iordanienilor, între anii 1948 şi 1967, niciun papa n-a cerut vreodată „internaţionalizarea Ierusalimului".

De fapt, despre altceva este vorba. Biserica Romano-Catolică are nevoie ca anumite evenimente de care este interesată să se desfăşoare în faţa lumii; să poată proclama că „Mesia a revenit „! Bineînţeles, pentru evrei, acest Mesia catolic va fi la fel de fals cum se preupune că este şi primul Mesia pentru noi. Lucru puţin important. Ceea ce ar trebui să-i preocupe pe israelieni este obiectivul real al Vaticanului.

Iată cum văd Biserica Catolică şi Vaticanul evenimentele viitoare:

Nu se preocupă să cunoască planurile reale ale Dumnezeului Israelului, ceea ce înseamnă că sunt gata, dacă trebuie, să fabrice propria lor versiune a faptelor. Vaticanul nu va ezita să recurgă la

frauda. Puţin îi interesează. Pentru ei contează numai obiectivul lor, pe care evreii din Israel ar trebui să-l cunoască mai bine. Este capital pentru fiecare dintre noi să ştie ce urmăreşte Vaticanul prin jocul sau, căci asta priveşte în mod direct existenta şi soarta noastră viitoare, în calitate de naţiune independenta.

Forţe foarte puternice acţionează pentru a obţine controlul asupra Oraşului Vechi al Ierusalimului. Aveţi deci tot interesul să ştiţi de ce şi cum înţelege Vaticanul să-şi atingă scopul. Când veţi cunoaşte faptele şi desfăşurarea lor istorică, veţi fi mai bine informaţi asupra acestei probleme şi veţi şti care sunt influentele străine puternice care apăsa asupra existenţei politice şi a destinului Israelului.

În primul rând, trebuie să înţelegeţi că, timp de secole, Vaticanul s-a străduit să obţină controlul asupra Ierusalimului. Începutul l-au făcut cruciaţii. Pentru a convinge lumea că Mesia pe care ei îl impuneau era cel adevărat, trebuia să preia controlul asupra Oraşului Vechi, cadru ideal pentru aplicarea planurilor lor. Conform acestora, „Mesia „îşi propune să fuzioneze cele trei religii monoteiste, să facă în aşa fel încât lumea să intre într-o eră de pace şi armonie şi să soluţioneze conflictul din Orientul Mijlociu. Locul unde trebuie să se joace aceasta „superproducţie „nu este altul decât Oraşul Vechi al Ierusalimului.

Pretinsul „Mesia „pe care-şi propune să-l aclame Biserica Catolică va fi un fals Mesia. El se va strădui să instaureze un „guvern mondial „(sub egida Naţiunilor Unite), care va duce lumea spre pace şi armonie. Dar asta nu va fi decât o minciună şi o fraudă. N-are nicio importantă. Adevărul nu interesează deloc lumea noastră. Ceea ce contează este felul în care opinia publică vede lucrurile. Obiectivul final este acela de a priva Israelul de suveranitate, în calitatea sa de naţiune independenta, în profitul unui „grup regional „de naţiuni din Orientul Mijlociu. Toate instituţiile internaţionale şi superputerile fac presiuni asupra Israelului pentru a accepta aceste cereri, sub pretext că este „singurul mijloc „de soluţionare a conflictului din Orientul Mijlociu. Pentru a-i câştiga pe evrei de partea sa, Vaticanul ar dori să-i convingă că adevăratul lor Mesia este cel pe care Sfântul Scaun îl impune şi că este timpul să reconstruiască Al Treilea Templu, succesorul templului lui Solomon.

Existenţa acestui plan este lesne de constatat făcând o simplă incursiune pe Internet. Căci există numeroase grupuri creştine – majoritatea sunt partizani zeloşi ai Israelului – care nu acceptă acest plan şi îl combat. Nu vreau să iau poziţie asupra fondului problemei, ci vreau, pur şi simplu, să informez opinia publică israeliană.

Nu vă lăsaţi înşelaţi! Ceea ce doreşte Vaticanul este să obţină controlul asupra Oraşului Vechi, adică asupra celei mai mari părţi din jumătatea estică a Ierusalimului. De ce?

Deoarece controlul asupra întregului Oraş Vechi, şi nu numai asupra bunurilor ce aparţin Bisericii, va permite Vaticanului şi Bisericii Catolice să facă ce vrea pe Muntele Sion. Este un punct vital în planul pe care îşi propun să-l realizeze în capitala noastră. Acesta a fost semnat intre Vatican, de o parte, şi Shimon Peres şi Yossi Beilin, de cealaltă, în secret, fără aprobarea Knessetului. Conform planului, Biserica nu numai că beneficiază de un statut extrateritorial, pentru tot ce reprezintă posesiunile ei din Ierusalim (conform acordului bilateral semnat la 30 decembrie 1993 între guvernul israelian şi Vatican, ce are forţă de lege), dar ea primeşte şi „custodia „întregului Oraş Vechi, sub auspiciile Naţiunilor Unite. Conform acestui acord, evreii trebuie să renunţe la suveranitate asupra Oraşului Vechi. Iar dacă apar probleme cu israelienii, Vaticanul va putea să se întoarcă spre Naţiunile Unite, spunând: „N-aveam de ales! „.

Tentativele Vaticanului de a-i lua Israelului Oraşul Vechi

Aceasta cronologie, care demonstrează cum s-a străduit Vaticanul să cucerească Oraşul Vechi, poate fi uşor verificată cu ajutorul tuturor surselor de informaţie disponibile.

Octombrie 1991. La 12 octombrie, preşedintele Congresului Evreiesc Mondial, Edgar Bronfman, este numit preşedinte al Comitetului Evreiesc Internaţional însărcinat cu consultările interreligioase pentru a stabili raporturi oficiale intre Vatican şi statul Israel.

Martie 1992. La 17 martie, primarul Ierusalimului, Teddy Kollek, declară: „Guvernul israelian ar trebui să fie de acord cu revendicările Vaticanului, care solicita un statut special pentru Ierusalim”.

Aprilie 1992. La 1 aprilie, Vaticanul anunţa că este în favoarea

unei „victorii „a Partidului Muncii, cu ocazia alegerilor generale din iunie 1992 din Israel.

La 15 aprilie, cardinalul Ratzinger, unul dintre principalii diplomaţi ai Vaticanului, vizitează pentru prima oară Israelul, dar se mulţumeşte să-l întâlnească pe Teddy Kollek, primarul Ierusalimului.

Iunie 1992. Tentativele Bisericii Catolice de a scoate Oraşul Vechi de sub autoritatea evreilor încep în iulie 1992. Conform datelor publicate pe site-ul Internet al Ministerului israelian de Externe, în momentul în care noul guvern laburist condus de Yitzhak Rabin a preluat puterea din mâinile lui Yitzhak Shamir – după ce a învins partidul Likud în alegeri –, intre Vatican şi Israel au început negocieri secrete.

Cine a grăbit aceste negocieri? Cine le-a organizat şi de ce? Din ce motive aceste discuţii au fost ascunse opiniei publice israeliene? Care au fost rezultatele? Ce fac astăzi responsabilii cu aceste negocieri?

Tot dosarul relaţiilor bilaterale dintre Israel şi Vatican este ţinut secret cu bună-ştiinţă. Nu este deci de mirare că foarte puţini cetăţeni israelieni cunosc astăzi stadiul relaţiilor dintre Israel şi Vatican, despre care presa israeliana nu vorbeşte practic niciodată!

Pentru a cunoaşte istoria oficială a contactelor secrete dintre Vatican şi echipa de negociatori condusă de Yossi Beilin, la vremea respectivă ministru adjunct al afacerilor externe, trebuie ştiut că Shlomo Gur, consilier personal al lui Yossi Beilin, avea o cunoştinţă care l-a pus în contact cu părintele David Jaeger, preşedintele Tribunalului Ecleziastic Catolic din Austin, Texas. Provenind dintr-o familie de evrei ortodocşi, acesta s-a convertit la catolicism, a devenit apoi preot, ceea ce nu se întâmplă prea des la evreii ortodocşi!

Exceptând puţinele informaţii de pe site-ul Ministerului de Externe, nu se ştie nimic despre discuţiile ce au urmat acestor prime contacte din iulie 1992 – stabilite o dată cu instalarea guvernului Rabin – şi care au dus la semnarea unui acord la 30 decembrie 1993. Nici în presa israeliana nu a apărut vreo ştire. În ce priveşte acordul, informaţiile au fost extrem de limitate şi generale.

Totuşi, era vorba aici despre una dintre negocierile politice cele mai importante pe care statul Israel le-a purtat vreodată la nivel mondial. Iar presa nu a spus aproape nimic! Nu este de mirare că

israelienii nu ştiu nimic despre asta. Dosarul rămâne secret.

Noiembrie 1992. Fundamentul ideologic al acordului secret încheiat de Shimon Peres şi Yossi Beilin cu Vaticanul consta într-un document redactat personal de Yossi Beilin şi intitulat „Caracterul nelegitim al suveranităţii Israelului asupra Ierusalimului". Acest document stabileşte direcţiile principale ale programului guvernului israelian privind viitorul Ierusalimului. El propune o împărţire a Oraşului Vechi în sectoare, posturile de intrare şi control aflându-se sub autoritatea Naţiunilor Unite.

Acest plan, care trebuia să ducă la acordul din decembrie 1993, a început să fie dezbătut în noiembrie 1992, exact în momentul în care aveau loc, la Londra, primele întâlniri dintre israelieni şi OEP, încheiate prin semnarea Acordurilor de la Oslo. Evenimentul cu adevărat important era tentativa Vaticanului de a obţine controlul asupra Oraşului Vechi. „Acordurile de pace „de la Oslo dintre Israel şi palestinieni erau, de fapt, menite să abată atenţia opiniei publice de la ceea ce se petrecea la un alt nivel al politicii externe a statului Israel.

Septembrie 1993. La 10 septembrie, cu exact trei zile înainte de semnarea, la Washington, a acordurilor de la Oslo, ziarul italian La Stampa scrie că ministrul israelian al afacerilor externe a încheiat un acord secret cu Vaticanul, pentru a-i ceda acestuia din urmă suveranitatea asupra Oraşului Vechi, şi că acest acord conţinea clauze secrete.

În aceeaşi săptămână în care Shimon Peres şi Yasser Arafat semnau, la Washington, „Declaraţia de Principii", comisia Israel-Vatican tine o reuniune specială în Israel. Potrivit acordului încheiat cu Vaticanul, Israelul trebuie să cedeze Vaticanului controlul asupra Oraşului Vechi înainte de anul 2000. Planul prevede, totodată, ca Ierusalimul să devină un fel de al doilea Vatican în lume, iar cele trei religii monoteiste să fie reprezentate la Ierusalim, sub autoritatea Vaticanului. Ierusalimul trebuie să rămână capitală statului Israel, dar Oraşul Vechi să fie administrat de Vatican.

Yasser Arafat a fost de acord cu acest plan chiar înainte de faimoasa strângere de mâna cu Yitzhak Rabin de la Washington, din 1993. Dar când a înţeles că Vaticanul intenţiona să lase Israelul să-şi ducă la bun sfârşit proiectele privind Muntele Templului, şi-a schimbat

poziţia iniţială şi a respins planul. Pentru a-i „recupera „pe Arafat şi pe palestinieni, Vaticanul a semnat, la 14 februarie 2000, un acord cu OEP şi liderul acesteia, în care Vaticanul recunoştea ca fiind justificate revendicările palestinienilor asupra Ierusalimului de Est.

Şapte luni mai târziu izbucnea noua Intifada, urmare a vizitei lui Ariel Sharon la Muntele Templului. Este posibil ca, prin această nouă Intifada, Arafat să fi vrut să arate Vaticanului ce este gata să facă el pentru acesta, în schimbul recunoaşterii cererilor palestinienilor asupra Ierusalimului de Est, ca şi a dreptului lor de a avea un stat. Pentru că violentele din Orientul Mijlociu servesc direct intereselor Bisericii Catolice, mai ales dacă statutul Ierusalimului devine obiectul unor negocieri. Faptul că Arafat a primit garanţii din partea Vaticanului, iar acesta din urmă l-a asigurat că, indiferent ce ar face, europenii nu-l vor abandona, poate explica de ce a acceptat el să declanşeze Intifada în septembrie 2000.

S-a tot repetat afirmaţia că la Camp David Ehud Barak „i-a oferit totul „lui Arafat. Dar asta este doar propagandă. Nimic nu putea fi oferit fără aprobarea Knessetului. Intifada n-ar fi fost declanşată dacă Arafat n-ar fi primit din partea principalelor puteri europene asigurarea că va supravieţui acestui război. Acordul din februarie 2000 între Vatican şi OEP ar fi avut o cu totul altă semnificaţie dacă ar fi intervenit cu trei-patru ani în urmă. Faptul că acesta a fost încheiat cu puţin timp înainte de Intifada se dovedeşte perfect logic, din punctul de vedere al lui Arafat.

Noiembrie 1993. Un articol al hebdomadarului israelian Kol Ha'Ir releva: „În cursul ultimelor şase luni, în problema viitorului Ierusalimului, guvernul israelian a obţinut avizul unei comisii de planificare conduse de Raanan Weitz, un apropiat al lui Teddy Kollek, primarul oraşului. Weitz a fost unul dintre directorii Agenţiei Evreieşti. La 9 septembrie 1993, în timpul unei reuniuni secrete, exact în ajunul zilei când premierul Rabin trebuia să semneze acordurile de la Oslo, aceasta comisie s-a întrunit în secret pentru a aproba conceptul unui plan elaborat cu grijă de către Weitz şi intitulat Metropola Ierusalim".

Decembrie 1993. Fără o reflectare mediatică serioasă, la 30 decembrie, guvernul israelian a recunoscut public că a încheiat „un acord istoric „cu Vaticanul – „Acordul fundamental intre Sfântul Scaun

şi statul Israel". Iată ce se poate citi în preambul: „Cunoscând caracterul singular şi semnificaţia universală a Pământului Sfânt, conştienţi de natura unică a relaţiilor dintre Biserica Catolică şi poporul evreu şi recunoscând procesul istoric de reconciliere, de dezvoltare a unei înţelegeri şi a unei prietenii intre catolici şi evrei, cele două părţi au decis, la 29 iulie 1992, să înfiinţeze o «Comisie de lucru bilaterala permanenta», pentru a studia şi defini împreună problemele de interes comun, pentru a oficializa relaţiile lor…"

La nicio luna de la preluarea puterii de către laburişti, aceasta Comisie era deja creată, cu scopul de a analiza evoluţia relaţiilor dintre Israel şi Vatican. Cine anume din noul guvern a avut această iniţiativă atât de rapidă?

Aprilie 1994. Shmuel Mair, primarul adjunct al Ierusalimului, anunţa în cadrul unei conferinţe de presă că a primit următoarea informaţie: toate proprietăţile din Ierusalim ce ar fi cedate Vaticanului vor beneficia de un statut de extrateritorialitate. La începutul anului 1996, Meir moare într-un accident de maşină foarte suspect: automobilul său a fost lovit de un vehicul al Naţiunilor Unite, al cărui şofer nu a făcut obiectul vreunei urmăriri penale.

Mai 1994. Marek Halter, un intelectual francez, filosof şi evreu, dezvăluie hebdomadarului israelian HaShishi că a înmânat personal Papei o scrisoare din partea lui Shimon Peres, în septembrie 1993. În această scrisoare, Peres promitea Papei să internaţionalizeze Ierusalimul, acordând Naţiunilor Unite controlul politic asupra Oraşului Vechi, Vaticanul urmând să controleze toate locurile sfinte. De asemenea, Naţiunile Unite trebuia să acorde palestinienilor o capitală, în teritoriul pe care îl controlau, iar Ierusalimul de Est să devină un fel de zona de liber schimb pentru diplomaţia mondială.

Iunie 1994. La 5 iunie, guvernul israelian semnează un acord cu Vaticanul, autorizând Biserica Catolică să participe la negocieri destinate să stabilească viitorul Ierusalimului.

Iulie 1994. La 9 iulie, ministrul afacerilor externe al Vaticanului, Jean-Louis Tauran, face următoarea declaraţie la Amman, în Iordania: „Înainte de a soluţiona problemele teritoriale, trebuie să găsim garanţii internaţionale pentru a salvgarda caracterul unic al Ierusalimului şi să ne asigurăm că niciuna dintre părţile implicate nu va reuşi vreodată să

proclame unilateral în favoarea sa stăpânirea asupra Ierusalimului".

Noiembrie 1994. Israelul semnează un tratat de pace cu Iordania. Potrivit ziarelor Haaretz, Maariv şi Yediot Achronot, acest tratat conţine clauze secrete privind Ierusalimul şi problema apei. Acordul fusese negociat la Londra cu opt luni înainte intre Rabin, regele Hussein şi lordul Victor Mishcon. Potrivit acordului, Iordania ar fi primit controlul asupra locurilor sfinte musulmane, iar Vaticanul pe acela asupra Oraşului Vechi.

Martie 1995. Urmare a unei „scurgeri „de informaţii, un mesaj al ambasadei israeliene la Roma, destinat Ministerului Afacerilor Externe din Ierusalim, ajunge la postul de radio Arutz Sheva. Mesajul confirma că Ierusalimul a fost cedat Vaticanului. Două zile mai târziu, textul se afla pe prima pagină a ziarului Haaretz. Autorul era Shimon Peres iar mesajul suna astfel: „… Cum i-am promis anterior Sfântului Scaun". (Relatarea pe marginea unei întâlniri avute în 1997 cu preşedintele Clinton, şi care cita conţinutul mesajului lui Shimon Peres, a fost apoi larg mediatizata.)

Aprilie 1995. Avraham Shapira, membru în Knesset, anunţa în forul legislativ: a aflat că toate bunurile imobiliare din Ierusalim aparţinând Vaticanului vor fi scutite de taxe şi ca vaste proprietăţi de pe Muntele Sion au fost date Papei pentru totdeauna.

Februarie 1996. O delegaţie a Vaticanului se întâlneşte la Ierusalim cu ministrul palestinian al afacerilor religioase, Hassan Tahbob. Părintele Sebastian, secretarul general al Vaticanului, anunţa că Sfântul Scaun a recunoscut suveranitatea palestiniană asupra Ierusalimului de Est. După ce Shimon Peres l-a înlocuit pe Yitzhak Rabin ca premier al Israelului, ministrul securităţii interne, Moshe Shachal, nu-şi dă acordul ca o reuniune a Autorităţii Palestiniene să se ţină la Notre Dame Hospice, aparţinând Vaticanului şi situat în Ierusalim. El îşi motivează refuzul prin faptul că palestinienii plănuiseră să folosească Vaticanul pentru a „dejuca „acordurile de la Oslo.

Noiembrie 1997. La 10 noiembrie, statul Israel şi Vaticanul semnează „Acordul de Personalitate Legală", conform căruia Israelul accepta să dea „deplina forţa de lege personalităţii legale a Bisericii Catolice". Fiecare va trebui să se străduiască să înţeleagă ce semnifică

aceasta formulare obscură!

Februarie 2000. Confirmând pronosticurile potrivit cărora doreşte să încheie înţelegeri bilaterale cu cei doi protagonişti ai conflictului israeliano-arab, la 14 februarie papa Ioan Paul al II-lea îl întâlneşte la Roma pe Yasser Arafat pentru a semna un acord destinat să normalizeze relaţiile dintre Biserica Catolică de la Ierusalim şi Autoritatea Palestiniană. Preşedintele Consiliului Legislativ Palestinian, Ahmed Qurei, declara cotidianului Jerusalem Post ca acordul reprezintă „recunoaşterea de către Biserica Catolică a revendicărilor palestiniene asupra Ierusalimului de Est". Conform purtătorului de cuvânt al lui Arafat, Nabil Abu Rudaineh, „Arafat susţine de multă vreme ideea unui partaj al suveranităţilor asupra unui Ierusalim nedivizat, Vaticanul păstrând controlul asupra Oraşului Vechi". În felul acesta vor să ne facă să credem că Arafat, şi nu Vaticanul, s-ar afla la originea acestui plan! Acordul Vatican-OEP se pronunţa în favoarea „internaţionalizării Ierusalimului, bazată pe rezoluţii şi garanţii internaţionale". Acest acord a fost semnat în ciuda faptului că Vaticanul încheiase un acord cu Israelul în decembrie 1993, care conferea Vaticanului jurisdicţia legală asupra tuturor bunurilor deţinute în Israel şi a tuturor instituţiilor sale din această ţară.

Martie 2000. Papa vizitează Pământul Sfânt şi repetă insistenta Sfântului Scaun de a vedea „salvgardate locurile sfinte din Ierusalim şi interesele tuturor religiilor reprezentate aici, prin intermediul unui control internaţional şi al unui statut special garantat la nivel internaţional". El afirma, de asemenea, ca „Ierusalimul rămâne obstacolul principal în calea păcii din această regiune".

La 27 martie, Autoritatea Palestiniană declara că Vaticanul nu mai insista asupra statutului internaţional al Oraşului Vechi şi accepta divizarea politică a Oraşului Vechi intre Israel şi palestinieni. În cazul în care Arafat a avut realmente asigurări din partea Vaticanului referitor la acest subiect, se pune întrebarea dacă acest lucru nu a favorizat declanşarea Intifada, şase luni mai târziu.

Octombrie 2000. Într-un discurs rostit în faţa Naţiunilor Unite la 30 octombrie, arhiepiscopul Renato Marţino afirmă: „Caracterul unic al Ierusalimului, oraş sfânt pentru trei mari religii, scoate în evidenţă faptul că liderii religioşi şi nu cei politici trebuie să controleze locurile

sfinte". Papa Ioan Paul al II-lea, întâlnindu-l, la 26 octombrie, pe ambasadorul Libanului la Vatican, Fouad Aoun, declara că „ar trebui acordat Ierusalimului un statut special, garantat internaţional".

Ianuarie 2001. Ziarişti ai televiziunii israeliene au putut filma în secret interiorul „Moscheii lui Omar", acest sanctuar din secolul al VII-lea care, fără îndoială, a fost în mod deliberat construit pe amplasamentul Locului Foarte Sfânt, piesa cea mai sacră a anticului Templu Evreiesc. Caseta video a dezvăluit existenţa unui nou tunel, de mari dimensiuni, ce trece pe sub presupusul amplasament al Templului. În timpul cruciadelor din secolul al XII-lea, templierii au săpat sub ruinele Templului timp de nouă ani, descoperind o întreagă reţea de tuneluri în care sacrificatorii evrei îşi ascunseseră comorile de romani, în anul 70 d. Hr. De asemenea, se crede că şi arhivele originale ale Bisericii primitive din Ierusalim ar fi fost îngropate acolo. Ele ar dovedi că creştinismul practicat de Vatican nu corespunde adevăratului creştinism, aşa cum a fost el instituit de fondatorii săi. În particular, în planul lui Dumnezeu n-ar există niciun loc pentru un papă ce deţine dreptul exclusiv de a interpreta Cuvântul Domnului. Dacă aceste manuscrise creştine de prima mână ar fi date publicităţii, ele ar pune în mare pericol legitimitatea Bisericii de la Roma. Este deci esenţial pentru Vatican că evreii să fie îndepărtaţi de la Muntele Templului, pentru că ei să nu poată descoperi aceste importante manuscrise. Autoritatea Palestiniană nu face decât să servească de „antreprenor de lucrări publice „în contul Vaticanului, în speranţa ca Sfântul Scaun îi va ajuta pe palestinieni în conflictul lor cu Israelul.

Iulie 2002. Delegaţiile israeliana, americană şi germana trebuie să combată o propunere-surpriza a delegaţiei italiene făcută Organizaţiei pentru Securitate şi Cooperare în Europa (OSCE) la Berlin. Această propunere cerea internaţionalizarea Ierusalimului. Şeful delegaţiei italiene a declarat rabinului Abraham Cooper, director adjunct al Centrului Simon Wiesenthal, cu sediul în Statele Unite, că principala grijă a guvernului italian era „să nu se dea palestinienilor controlul asupra locurilor sfinte creştine, cu ocazia viitoarelor negocieri de pace".

Nimeni nu a înţeles de ce guvernul laic al Italiei a dat o atât de mare importanţă acestei probleme. (Vezi Jerusalem Post din 8 iulie

2002.)

Ce pregăteşte deci Vaticanul şi ce pot face evreii din Israel?

De secole, Vaticanul susţine „doctrina schimbării", conform căreia Biserica Catolică a înlocuit Israelul pentru a forma „Noul Israel".

Biserica Romano-Catolică vrea ca Israelul să piardă controlul suveran asupra Oraşului Vechi pentru că „promisiunile descendenţilor direcţi ai lui Abraham (evreii) să fie aplicate Noului Israel". Dacă Israelul continua să controleze Ierusalimul, va deveni evident faptul că pretenţiile Bisericii de la Roma sunt nelegitime şi că interpretarea literală a Scripturilor este cea bună. Nu există niciun loc pentru restaurarea naţiunii lui Israel în teologia catolică. Dacă evreii continuă să controleze Ierusalimul, cum va putea Vaticanul să proclame că este „Noul Israel, moştenitor legitim al Împărăţiei lui Dumnezeu „? Cum va putea Biserica Catolică să convingă lumea ca teologia să este cea bună?

Vaticanul vrea să convingă lumea întreagă să accepte acest „misterios individ care va uni toate religiile „și care va apărea într-un Ierusalim controlat de o organizaţie care va fi de fapt la ordinele Vaticanului. Ceea ce trebuie ştiut este că există deja un acord care conferă Vaticanului extrateritorialitate pentru toate posesiunile sale din Israel, cu promisiunea de a controla Oraşul Vechi al Ierusalimului. Acordul a fost anunţat de toate media din lume, iar existenţa să este uşor de dovedit.

Obiectivul ultim al Vaticanului este să preia controlul asupra Oraşului Vechi, smulgându-l din mâinile statului Israel. De aceea Vaticanul a semnat cu Israelul un acord secret, obligându-l să respecte caracterul extrateritorial al posesiunilor sale din Ierusalim. Pe scurt, am acceptat ca Vaticanul să aibă dreptul de a instala un „mini Vatican", cu ambasade suverane, chiar în inima capitalei noastre eterne Ierusalim. Mai mult, acelaşi Vatican s-a angajat în mod formal, în public şi printr-un acord scris, să concesioneze palestinienilor o zonă de suveranitate în Oraşul Vechi.

În prezent, este de notorietate publică faptul că acest acord secret a fost semnat fără ştirea poporului israelian, promiţând Vaticanului controlul asupra Oraşului Vechi. Exista dovezi publice indiscutabile cum că acest acord secret a fost semnat de doi reprezentanţi ai guvernului israelian, Yossi Beilin şi Shimon Peres.

Cum acordul a fost negociat şi semnat în secret, el nu poate fi în interesul poporului israelian. Dar serveşte altor interese. Trebuie ca aceste acorduri să fie denunţate şi anulate.

Este puţin important faptul că evreii sau israelienii religioşi considera că „teologia catolică „este stranie ori „extrem de ritualista". Ceea ce contează este că toţi israelienii să înţeleagă că Vaticanul urmăreşte un plan secret şi că acesta prevede că evreii să fie deposedaţi de Oraşul Vechi.

Din nefericire, acest plan este pus în aplicare în secret, în spatele nostru. Iată de ce suntem ignoranţi în ce priveşte adevăratele intenţii ale Vaticanului. Acesta nu a respectat nici măcar clauzele publice ale acordului sau cu statul Israel, adică schimbul de ambasadori şi deschiderea, pentru cercetătorii israelieni, a arhivelor sale. Din punctul de vedere al Israelului, acest „Acord Fundamental intre Sfântul Scaun şi Statul Israel „este un eşec total şi ar trebui imediat denunţat.

Schimbarea la faţă a Israelului

Marian Oprea

Înainte de a obţine puterea în martie 2001, Ariel Sharon se declara pentru „concesii dureroase „în problema palestiniană. În decursul anilor ce au urmat premierul israelian şi-a precizat poziţia, evocând „un stat palestinian", „decizii penibile „şi „momente istorice „sau denunţând „ocupaţia „şi considerând că „Israelul nu doreşte să domine la nesfârşit un alt popor".

La începutul acestui an, Sharon a declarat la Tel Aviv, în fata Convenţiei partidului Likud, că este favorabil creării unui stat palestinian, „pentru început în frontiere temporare, apoi în frontiere permanente, impunând pentru noi renunţarea la o parte din colonii". Decizie apreciată de ultranaţionalişti că actul de deces al Marelui Israel (în frontierele sale biblice, ce acoperă şi teritoriile ocupate în prezent). „Planul Sharon este o primă pentru terorism" - se putea citi pe o banderola desfăşurată în timpul Convenţiei partidului.

Declaraţia premierului israelian – şi palestinienii ar putea opta pentru soluţia unui stat binational – a fost apreciată de un alt oficial israelian drept „o ameninţare de a pune capăt statului Israel ca stat evreu".

Istoricul evreu Simon Dubnov, asasinat în 1941 în ghetoul de la Riga, a constatat existenţa a trei stadii succesive în formarea naţiunilor. Primul, rasial, caracterizează comunităţile etnice sudate prin legături biologice şi unite prin convergente culturale (limba, credinţa, Weltanschauung etc.). Al doilea stadiu – cel politico-teritorial –, în care statul ca putere organizată instaurează disciplina socială, iar poporul obţine o conştiinţă naţională. În ultima etapă a dezvoltării naţionale, cu pierderea independenţei politice şi a pământului natal, poporul continua să existe atingând stadiul suprem, al naţiunii spirituale, când unitatea naţională dăinuie mulţumită cimentării unei culturi comune. Poporul evreu este, conform lui Dubnov, singurul care a atins această fază terminală de evoluţie, celelalte popoare aflându-se în stadiul tribal sau teritorial.

Dacă teoria dubnoviana poate fi contestata ştiinţific, ea este în schimb relevanţă pentru înţelegerea lumii evreieşti de până la al doilea război mondial, când evreii susţineau caracterul transnaţional şi neteritorial al poporului evreu. Ortodocşii considera ca dispersia evreilor, dorită de Dumnezeu, i-a transformat într-o naţiune religioasă, eliberată de jugul politic. Oriunde ar există, diaspora evreiască beneficiază de autonomie culturală (dreptul la educaţie şi la cultura în propria limbă).

Sionismul – care reclama reunirea şi concentrarea geografică a evreilor pe un teritoriu determinat – a constituit o inovaţie pe care nu puţini evrei adepţi ai teoriei dubnoviene o consideră o revenire la un stadiu anterior de dezvoltare istorică. Evreii, purtătorii universalismului, se vor limita de acum încolo doar la apărarea unui teritoriu? Incontestabil, originalitatea radicală a proiectului sionist rezidă în această dorinţă de stabilire spaţială. Lucru ce nu s-a realizat uşor.

Sionismul politic lansat în 1897 a fost marcat mai mulţi ani de localizarea teritorială a proiectului. Evocând atracţia puternică faţă de Pământul Sfânt, Theodor Herzl nu a exclus ideea creării unui stat evreu în Argentina. El susţinea în mod egal şi propunerea britanică din 1903 vizând construcţia unei autonomii politice a evreilor în Uganda. Partizanii proiectului ugandez vor ceda însă în fata hotărârii evreilor din Rusia, care nu acceptau crearea unei patrii evreieşti decât în

Palestina, teritoriu unde s-a zămislit destinul naţional al evreilor. Teritoriu ca loc istoric.

Baza socială a sionismului, un naţionalism sui generis, se găsea în totalitate în exteriorul teritoriului stabilit, locuit de o populaţie majoritar arabă. Însă reuşita proiectului s-a bazat pe imigraţia evreilor din diaspora şi pe achiziţionarea de pământ, ce aparţinea fie puterilor publice – otomane şi apoi britanice –, fie proprietarilor arabi. Construcţia oraşelor evreieşti, la început sub formă de kibbutz-uri, creează o bază teritoriala stabilă proiectului sionist. Conflictele israeliano-arabe au avut ca finalitate accelerarea teritorialităţii politice.

Israelul a rămas, după 1948, un stat-naţiune foarte particular. Nerecunoscut de toţi vecinii, el are frontierele constituite mai curând din simple linii de armistiţiu, obţinute în trei reprize de conflicte armate (1956, 1967 şi 1973). Însăşi natura statului Israel întreţine contestarea acestuia de către ţările arabe, fiind definit oficial, prin declaraţia de independentă, „stat evreu în Tara lui Israel". Altfel spus, el este stat pentru poporul evreu. Evreii din toată lumea au dreptul să emigreze în Israel şi pot obţine automat naţionalitatea israeliană. Numai arabii rezidenţi pe teritoriul suveran al statului Israel în 1949 – aproximativ 160 000 de persoane – au căpătat cetăţenia israeliană. Pe ceilalţi „arabi ai săi „statul nu îi considera cetăţeni israelieni care au drepturi ce trebuie respectate, ci arabi palestinieni, membri ai unui grup etnico-national ce trebuie transformat într-o minoritate ţinută sub control.

O altă particularitate o constituie existenta „instituţiilor naţionale „care secondează statul Israel în acţiunea sa. Sunt trei organizaţii care au jucat şi joacă un rol esenţial în crearea statului: Organizaţia sionistă mondială, ce ajută concret imigranţii să se instaleze în Palestina, Keren Hayessod, care colectează fonduri din diaspora evreiască, şi Fondul naţional evreu, însărcinat cu achiziţionarea de terenuri. Atributele acestor instituţii nu au fost transferate statului, care, din raţiuni pragmatice, prefera păstrarea unor relaţii legale cu ele.

Existenţa naţiunii evreieşti ca societate politică trece prin teritorialitatea să.

Şi, precum alte naţionalisme al secolului XIX, sionismul se legitimează ca acţiune de restaurare a trecutului glorios pentru poporul evreu pe pământul lui Israel. Ben Gurion susţinea concepţia mobila a frontierelor: în absenţa unei păci cu statele arabe, graniţele statului Israel sunt susceptibile de a evolua în funcţie de războaie. Astfel, prima confruntare arabo-israeliana s-a soldat cu un câştig teritorial de 5 000 km pătraţi, la care statul evreu nu va renunţa niciodată, fiind considerat un preţ al „inconsecventei arabe". După acest război s-a pus problema „separării teritoriale – soluţie sau miraj pentru o pace durabilă? „.

Demarcarea teritorială este văzută cu ochi favorabili de cercurile conducătoare israeliene pentru că ar permite prezervarea caracterului evreiesc şi democratic al statului Israel. Continuarea ocupaţiei militare asupra a două milioane de palestinieni deposedaţi de drepturi cetăţeneşti ameninţa să facă din Israel un stat din ce în ce mai puţin democratic şi din ce în ce mai binational. Pentru a evita acest pericol, soluţia văzută şi de premierul Sharon ar fi „debarasarea „de teritorii. Disocierea politică de palestinieni va putea aduce cu siguranţă linişte şi pace, dar o nouă problemă se întrevede, şi anume reexaminarea identităţii israeliene. Dacă Israelul se repliază pe liniile teritoriale din 1949, chiar uşor revizuite, el se va găsi cu o puternică minoritate arabă concentrată în Galileea, care militează de mulţi ani pentru drepturi egale cu concetăţenii lor evrei. Din stat evreu, Israelul trebuie să devină un stat pentru toţi cetăţenii, care să-i trateze egal pe toţi indivizii prezenţi pe teritoriul său, oricare ar fi apartenenţa lor comunitara.

Arabii israelieni vor solicita normalizarea statutului lor intern, obţinerea egalităţii reale cu concetăţenii evrei, şi nu este exclus ca aceştia să reclame autonomie administrativă ca un prim pas spre secesiune, în vederea unirii cu statul palestinian. Chiar şi cu o componentă evreiască extrem de puternică din punct de vedere numeric şi social, statul Israel va înceta de a mai fi un stat evreu, asociat de o manieră exclusivă poporului evreu.

Cu toate că premierul Ariel Sharon îi asigura pe toţi cei neliniştiţi – „Eu sunt cel care ia decizii şi eu sunt cel care le aplică „ –, pacea din Orientul Mijlociu se va realiza o dată cu naşterea unei noi

naţiuni israeliene.

Iar pentru detalii teoria lui Dubnov poate rămâne de actualitate.

Efectele Intifadei asupra Parisului

Cine ar fi prevăzut că tulburările de la Ierusalim vor avea ecou în… Franţa? Cetăţenii de origine arabă au mâzgălit pereţii cu lozinci antievreieşti şi au dat foc sinagogilor de la Trappes, Bondy, Annemasse, Toulon şi Strasbourg, simbolul Europei unite totuşi, dar şi al unei Europe biologic obosite – rata pozitivă a natalităţii este asigurată de imigranţii din lumea a treia.

Arabii şi evreii au transferat conflictul dintre ei în ţara lui Voltaire, aşa cum România cunoaşte deja primele confruntări dintre kurzi şi turci. Existenţa Israelului, a patra putere militară a lumii, nu pare să-i ajute pe evreii din Franţa, tara favorabilă cauzei palestiniene. Aşa se face că evreii din Pariş şi-au amintit ca Jacques Chirac i-a vândut lui Saddam Hussein un reactor nuclear şi că, în urmă cu doi ani, serviciile de ordine israeliene, l-au împiedicat pe preşedintele francez să facă o „baie de mulţime" palestiniană. „Jacques Chirac nu a înţeles nimic despre Israel şi despre israelieni", a conchis Henri Hajdenberg, preşedintele Consiliului Reprezentativ al Instituţiilor Evreieşti din Franţa (CCRIEF).

În actele ostile faţă de lăcaşurile lor de cult, evreii din Franţa văd „un complot mediatic". Ziarul Tribuna evreiască le atribuie francezilor un gen de „ignoranţa abisală": „Conform unui sondaj, un francez din doi nu ştie cine este Abraham! Aici e diferenţa radicală faţă de lumea anglo-saxonă, unde Biblia este considerată o carte de referinţă. În Statele Unite, un evreu care poartă kippa poate să candideze la vicepreşedinţie. Vă imaginaţi acest lucru în Franţa?"

Moartea unui simbol: Ahmed Yassin

Victor MAIER

Uciderea sheicului Yassin, din ordinul şi sub comanda directă a prim-ministrului israelian Ariel Sharon, a provocat un val de reacţii de nemulţumire. Şi aceasta nu doar din partea statelor musulmane, ci şi în rândul democraţiilor occidentale. Dacă Uniunea Europeană s-a mulţumit să condamne cea ce consideră a fi „o crimă extra-judiciara",

ministrul britanic de Externe, Jack Straw, a apreciat că lichidarea lui Yassin este „inacceptabilă „şi „nejustificată". El a adăugat ca Israelul nu era abilitat să efectueze o astfel de operaţiune, care are puţine şanse să îşi atingă obiectivul. Ministrul german de Externe, Joschka Fischer, a declarat că „guvernul de la Berlin este foarte îngrijorat „după operaţiunea israeliană de asasinare a liderului spiritual al mişcării Hamas şi a lansat un apel la calm. Acelaşi apel, reiterat de mai mulţi oficiali, a fost şi singura poziţie a administraţiei americane, care, a cerut celor două părţi să evite escaladarea violentelor. Koffi Anan, secretarul general al ONU a declarat că atacurile încalcă legislaţia internaţională.

De ce a fost nevoie de moartea şeicului?

Desigur, nu există un răspuns sigur sau singular. Cele mai multe voci înclina însa să dea crezare ipotezei conform căreia atentatul s-a vrut a fi nu atât o răzbunare pentru atentatele din Ashdod, ci mai degrabă o ultimă demonstraţie de forţă a Israelului înaintea mult anunţatei retrageri din Fâşia Gaza. Anunţarea etapelor planului de retragere a coloniilor evreieşti din Fâşia Gaza, o dată cu retragerea contingentelor militare care le însoţesc, a creat în Israel un curent potrivnic guvernului condus de Ariel Sharon, acuzat, atât de cetăţenii de rând cât mai ales de extremă dreaptă, de cedare în faţa terorismului Hamas. Astfel, atentatul nu este altceva decât o demonstraţie de forţă, menită să atragă atenţia asupra faptului că Israelul poate încă să lovească Hamasul, chiar la vârful său, şi că nu se afla într-o retragere în faţa terorismului.

Reacţii la uciderea liderului Hamas

Uciderea sheicului Yassin, din ordinul şi sub comanda directă a prim-ministrului israelian Ariel Sharon, a provocat un val de reacţii de nemulţumire. Şi aceasta nu doar din partea statelor musulmane, ci şi în rândul democraţiilor occidentale. Dacă Uniunea Europeană s-a mulţumit să condamne cea ce consideră a fi „o crimă extra-judiciara", ministrul britanic de Externe, Jack Straw, a apreciat că lichidarea lui Yassin este „inacceptabilă „şi „nejustificată". El a adăugat ca Israelul nu era abilitat să efectueze o astfel de operaţiune, care are puţine şanse să îşi atingă obiectivul. Ministrul german de Externe, Joschka Fischer, a declarat că „guvernul de la Berlin este foarte îngrijorat „după

operaţiunea israeliană de asasinare a liderului spiritual al mişcării Hamas şi a lansat un apel la calm. Acelaşi apel, reiterat de mai mulţi oficiali, a fost şi singura poziţie a administraţiei americane, care, a cerut celor două părţi să evite escaladarea violentelor. Koffi Anan, secretarul general al ONU a declarat că atacurile încalcă legislaţia internaţională.

În ciuda reacţiilor individuale, mai mult sau mai puţin virulente la adresa uciderii sheicului Yassin, organismele internaţionale au avut o reacţie destul de slabă. Singura care s-a sesizat a fost Comisia pentru Drepturile Omului din cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite, care a condamnat Israelul pentru asasinarea liderului spiritual al Hamas.

31 de state au votat în favoarea rezoluţiei propuse de Pakistan şi susţinută de alte state arabe, în vreme ce 18 ţări, inclusiv cele din cadrul UE, au preferat să se abţină de la vot. Statele Unite şi Australia, aliaţii tradiţionali ai Israelului, au fost singurele state care au votat împotriva rezoluţiei care a condamnat în termeni duri „lichidările „şi „crimele extra-judiciare… în special tragica asasinare a sheicului Ahmed Yassin". Comisia nu s-a sfiit să numească acest atentat drept o tragedie în ceea ce priveşte drepturile omului, în ciuda avertismentelor venite din partea Statelor Unite, conform cărora, astfel de decizii „politizate „ar discredita Comisia. Reprezentanţii statelor arabe au denumit atentatul ca fiind „terorism de stat".

Urmări şi efecte

Aşa cum au anunţat deja noii lideri ai Hamas (Khaled Meshaal şi Abdel-Aziz Rantisi reprezentanţi ai aripii dure) Hamas-ul va riposta, în ciuda anunţatei încetări a ostilităţilor din luna ianuarie a acestui an, prin atentate violente la adresa Israelului. O altă „reuşită „a atentatului împotriva liderului spiritual Hamas o va reprezenta creşterea ostilităţii la adresa Israelului în toate statele arabe şi, implicit, o recrudescentă a terorismului în zonă. Mai mult decât atât, refuzul SUA de a condamna atacul asupra sheicului risca să mute o parte din ostilitatea lumii musulmane asupra Statelor Unite, crescând riscul atentatelor asupra acestora.

Uciderea lui Yassin reprezintă, în acelaşi timp, o miză foarte mare pentru balanţă de putere din teritoriile ocupate. Autoritatea Palestiniană a cărei forţa şi legitimitate a scăzut treptat în

confruntarea/colaborarea cu Israelul, a pierdut, cu această ocazie, foarte mult din sprijinul popular, în favoarea mişcării Hamas. Iar propunerea prim-ministrului Palestinian Ahmed Qurei, de încetare a focului, a devenit acum o perspectivă din ce în ce mai puţin plauzibilă, în condiţiile în care martirizarea liderului Hamas a condus la întărirea poziţiilor organizaţiei teroriste, în special a aripii dure.

Şeful spiritual şi fondatorul mişcării islamiste palestiniene Hamas, Ahmed Yassin a fost personalitatea cea mai respectată de integriştii palestinieni, pentru care, cuvântul sau era, întotdeauna, literă de lege. Ca lider religios şi-a disputat cu şeful Autorităţii Palestiniene, Yasser Arafat, loialitatea a peste jumătate de milion de palestinieni. În 1987, Yassin a creat, în Fâşia Gaza, mişcarea de rezistenta islamică Hamas, după modelul grupării Fraţii Musulmani din Egipt. Militanţii săi erau din rândurile palestinienilor din teritoriile ocupate, care, în anii 80, s-au ridicat împotriva Israelului, revolta cunoscută sub numele de Intifada. Reţeaua sa de colaboratori provenea din instituţiile sociale islamice şi din rândul clericilor din moschei. În 1989, la Gaza, autorităţile israeliene l-au arestat pe şeicul Yassin, acuzându-l de implicare în asasinarea a doi militari israelieni şi a patru colaborationistitermen dat palestinienilor bănuiţi că acţionează ca informatori pentru forţele israeliene. În 1991 şeicul a fost condamnat la închisoare pe viaţă. Aflat în penitenciarul Ayalon, în 1995 Yassin a reuşit să convingă cotidianul de limba arabă Al Hayat să publice câteva din declaraţiile sale, potrivit cărora, pacea cu Israelul este împotriva legii islamice, însa el nu excludea un armistiţiu temporar cu statul evreu, menit să contribuie la unirea forţelor palestiniene şi a celor arabe pentru a ataca această ţară. Yassin excludea, însa, orice posibilitate de a-şi modera atitudinea faţă de procesul de pace semnat de Yasser Arafat şi guvernul israelian, în 1993. După opt ani de închisoare, pe 1 octombrie 1997, a fost eliberat şi internat într-un spital iordanian. Oficial, eliberarea să a fost decretată de guvernul condus, atunci, de premierul Benjamin Netanyahu, după o solicitare prezentată de însuşi regele Hussein al Iordaniei. Unul dintre principalele motive oficiale invocate de monarhul hasemit, pentru obţinerea eliberării eliberării lui Yassin, a fost starea precară a sănătăţii şeicului integrist şi presupusul risc pe

care şi l-ar fi asumat autorităţile israeliene în cazul în care Yassin ar fi murit într-o închisoare israeliană, fapt care ar fi provocat, inevitabil, o explozie de furie în teritoriile palestiniene. Ahmed Yassin avea 67 de ani, aproape orbise şi era paralizat în proporţie de 90 la sută, în urma unui accident din copilărie. Însa în spatele acestor explicaţii oficiale părea să se ascundă o altă realitate, şi anume: eliberarea lui Yassin a fost rezultatul unui schimb de prizonieri, mediat de regele Iordaniei, operaţiune la care ar fi participat miniştrii de externe din Israel şi Iordania. La numai o zi după eliberare, şeicul Yassin şi-a manifestat sprijinul pentru atacurile sinucigaşe care vizau obiective israeliene. Iniţial nu i s-a permis revenirea în Gaza, însa Netanyahu a autorizat, ulterior, întoarcerea şeicului Yassin. Pe 6 octombrie 1997, mii de palestinieni l-au primit ca pe un adevărat erou. El a venit din Iordania cu un elicopter al forţelor armate, pus la dispoziţia sa de regele Hussein. După eliberare, deşi era ţintuit într-un scaun cu rotile, Yassin a plecat într-un turneu în mai multe ţări arabe. Potrivit analiştilor palestinieni, interesul majorităţii regimurilor arabe de a-i acorda onoruri liderului Hamas era unanim: în aproape toate aceste ţări există o opoziţie, mai mult sau mai puţin puternică din partea radicalilor islamici, şi, o întâlnire a unui oficial guvernamental cu Yassin era considerată o reuşită, care ducea, de obicei, la calmarea spiritelor în zona respectivă. Acest lucru se întâmpla în special în Arabia Saudită şi în Emirate. Nici în Gaza nu a trecut neobservată contribuţia liderului islamist: colectarea a peste 50 de milioane de dolari destinaţi consolidării infrastructurii sociale, educative şi religioase a organizaţiei, în preajma alegerilor legislative palestiniene. Cea mai mare sumă de bani, obţinută de Yassin, provenea din Arabia Saudita-25 de milioane, din partea Iranului a primit 15 milioane, iar din Kuweit 10 milioane. Pe 24 iunie 1998, Yassin a fost întâmpinat de sute de tineri palestinieni la punctul de frontiera de la Rafah. La întoarcerea sa, liderul Autorităţii Palestiniene, Yasser Arafat, i-a propus să intre într-un guvern de unitate naţională, oferta refuzată, însa, de Yassin. Pe 5 decembrie 2001, ca urmare a intensificării violentelor declanşate, cu un an în urmă, de vizita premierului Ariel Sharon pe Esplanada Moscheilor, Autoritatea Palestiniană i-a impus şeicului arestul la domiciliu, ca măsura de prevenire a altor atacuri teroriste. În mai

2002, lideri ai Autorităţii Palestiniene i-au sugerat încă o dată lui Yassin să facă parte din noul executiv palestinian, însa şi de această dată au fost refuzaţi. Pe 6 septembrie 2003, liderul spiritual al Hamas a fost rănit la braţ, într-o primă încercare de asasinat selectiv, după ce avioane israeliene F-16 au lansat o bombă de mare putere asupra clădirii din oraşul Gaza, în care se afla Yassin. Pe 22 martie, însa, şeicul nu a mai scăpat: a fost ucis în timp ce se îndrepta spre o moschee, de unui raid cu rachete, lansat de către forţele israeliene, în apropierea locuinţei sale. (Roxana IONICI)

Un nou asasinat politic în Orientul Mijlociu

Roxana IONICI

La mai puţin de o lună de la asasinarea liderului spiritual al organizaţiei Hamas, Ahmed Yassin, un nou cutremur a zguduit scena politică din Orientul Mijlociu: succesorul său, Abdel Aziz Al Rantissi a fost grav rănit într-un raid al armatei israeliene şi a murit la spital, după câteva ore. Atacul de la Sheikh Radwan, din Fâşia Gaza, a fost lansat la scurt timp după ce la punctul de trecere Erez a avut loc un atentat sinucigaş pus la cale de palestinieni, soldat cu moartea unui militar israelian şi rănirea altor trei.

Comunitatea internaţională a reacţionat vehement la asasinarea lui Rantissi. Mai multe state au afirmat că acest nou asasinat politic a fost un act nejustificat şi încă o piedică în calea soluţionării crizei din Orientul Mijlociu. Lumea arabă a condamnat atacul fără precedent, iar grupările islamiste au promis răzbunare. Prin vocea premierului palestinian, Ahmed Qorei, cabinetul de la Ramallah a transmis că această campanie teroristă a Israelului este rezultatul direct al recentelor încurajări primite din partea Statelor Unite. „Atâta timp cât Washingtonul este de partea Israelului în acest conflict, nu va există pace în regiune", a subliniat Ahmed Qorei. Comisarul european pentru politică externă, Javier Solana, a declarat că atacurile de acest gen sunt ilegale şi dăunătoare, iar Israelul are dreptul să îşi protejeze cetăţenii de grupările teroriste, dar astfel de practici nu sunt indicate. Ministrul italian de externe, Franco Frăţini, a spus că ţara sa, la fel ca întreaga Uniune Europeană, a condamnat

asasinarea şefului Hamas. În opinia sa, astfel de asasinate alimentează ura şi violenţa. Pe de altă parte, primul ministru israelian, Ariel Sharon, a susţinut că uciderea lui Rantissi era necesară. Abdel Aziz Al Rantissi, în vârstă de 56 de ani, a fost unul dintre cei mai radicali lideri Hamas. Într-unul dintre primele sale discursuri după asasinarea lui Yassin, Rantissi l-a calificat pe George W. Bush drept „inamicul islamului şi al musulmanilor". Pe 10 iunie 2003, Rantissi a supravieţuit unui raid israelian. În atacul de atunci au murit doi palestinieni, iar el a fost rănit la picior. De pe patul spitalului Rantissi a avertizat că niciun „israelian nu va rămâne în Palestina". Abdel Aziz Al Rantissi era un bun cunoscător al limbii engleze şi studiase în Egipt, de aceea a devenit, în scurt timp, un interlocutor privilegiat de presă internaţională. În 1987, împreună cu Ahmed Yassin, Al Rantissi a pus bazele organizaţiei Hamas, o mişcare a rezistenţei islamice şi a devenit numărul doi în ierarhia grupării din teritoriile palestiniene. După prima tentativă de asasinat, Al Rantissi a început să evite apariţiile în public; el acceptă să participe numai la manifestaţiile unde era protejat de mulţimea se simpatizanţi şi tot din motive de precauţie, folosea foarte rar telefonul mobil. Abdel Aziz Al Rantissi s-a născut pe 23 octombrie 1947, în localitatea Yebna, un sat arab situat în nordul Fâşiei Gaza, localitate care din 1948 este pe teritoriul israelian, în apropiere de Tel Aviv şi se numeşte Yavne. După formarea Statului Israel, familia cu ce 12 copii s-a mutat în tabăra de refugiaţi de la Khan Younes, în sudul Fâşiei Gaza, viitorul lider Hamas fiind unul dintre cei 700.000 de refugiaţi palestinieni de la acea vreme. Educat la o şcoală a Agenţiei Naţiunilor Unite pentru ajutorarea refugiaţilor palestinieni, Rantissi a plecat în Egipt, unde a devenit medic pediatru, apoi a revenit acasă şi şi-a început activitatea la spitalul Nassir. La scurt timp a devenit membru important al organizaţiei Hamas, alături de care a rămas până la sfârşitul vieţii. În 1978, Rantissi a fost arestat de autorităţile israeliene, fiind acuzat de apartenenţă la o grupare teroristă. După doi ani a fost eliberat, iar în 1992 a fost deportat în sudul Libanului, din ordinul premierului izraelian de atunci, Yitzhak Rabin. Un an mai târziu s-a întors în Gaza, însă a fost din nou arestat de israelieni, până în 1997. De atunci Rantissi s-a implicat efectiv în operaţiunile mişcării Hamas. Mii de palestinieni l-au condus pe Abdel Aziz Al Rantissi pe ultimul său

drum şi au promis răzbunare. La numai o zi, organizaţia Hamas s-a reunit în secret şi a ales un nou lider – Mahmoud Zahăr, însă, din motive de securitate, identitatea lui nu a fost dezvăluită imediat.

Un porumbel ucis în prag de iarnă

Olga Gheorghe

Unul dintre cele mai „matusalemice" fenomene ale vieţii politice internaţionale este procesul de pace din Orientul Mijlociu. Fără să-mi forţez prea tare memoria, am impresia că era, într-un anumit fel, în curs încă de la naşterea mea, sau oricum dintr-o vreme când, prea copil fiind, încă nu începusem a citi ziarele.

Pe nebăgate de seamă, ne-observatorii şi ne-specialistii începuseră să trăiască aproape cu speranţa că, în ciuda unor incidente (totdeauna soldate cu victime), apropierea mileniului III a mai domolit fierbinţeala patimilor.

Pe când stăteam cu ochii pe „butelia Balcanilor", ne-am trezit însa aruncaţi cu decenii înapoi. Ca din senin, Ierusalimul a revenit în actualitate, scris pe frontispiciile ziarelor din toată lumea, şi nu oricum, ci cu litere de sânge omenesc.

Dacă luăm Biblia drept cartea de început a istoriei, acolo se petrece o sângeroasa încăierare fratricidă.

Dacă luăm de bune profeţiile lui Nostradamus, mileniul III ne va aduce trezirea (şi stăpânirea) unui împărat arab.

Dacă ascultam părţile, în momentele lor de emoţie, pe stradă, în încăierare, în faţa camerelor de luat vederi de pretutindeni, greu ne-am încumeta să înclinam balanta către una dintre ele: şi tu ai dreptate… şi tu ai dreptate… ca să punem, fără urmă de râs şi ironie, concluzia împrumutata dintr-un banc aproape uitat.

În jurul acestui conflict renăscut ca din senin se ridică şi se pierd reputaţii.

Administraţia Clinton, campioana absolută a eforturilor de pace, ajunsă la final de mandat, nu poate fi fericită când îşi vede ani de negocieri asidue aruncaţi pe fereastră şi, în plus, bilanţul ştirbit într-unul dintre cele mai consistente segmente ale sale.

„Lumea arabă"- sintagma care, graţie comunicaţiilor globale, tehnologiei informaţiei, educaţiei de tip internaţional şi intrării în arenă a unei noi generaţii de lideri (încă nu mulţi, dar tineri şi fii ai

vremurilor lor), părea să fi căzut în desuetudine ca orice solidaritate hrănită mai mult din tradiţia istorică decât din realitatea contemporană – regăseşte un liant şi un semn identitar. Reuniuni ministeriale şi summituri, declaraţii prudente, declaraţii inflamate – pe scurt, un pretext de a reînnoda legături destrămate sub egida modernă a regionalitatii sau subregionalitatii instituţionalizate.

În acelaşi timp, sănătoasă neîncredere cu care fiecare dintre noi se apăra de asaltul (şi eventualul triumf) al idealului ne împinge, ba pe unii, ba pe alţii, să ne întrebăm cine pe cine manipulează. Şi, de fapt, cine profita?

Uniunea Europeană, aspiranta la statutul de bloc major, se simte vinovată că nu s-a implicat mai mult. Şi cine ar acuza-o, gândind la piaţa egal de vastă pe care ar reprezenta-o „lumea arabă"?

Rusia, modesta azi, când căuta să se reinstaleze măcar în fotoliul de „major power", căci „superpower" e doar una, predica cu zel avantajele unei lumi multipolare, în care negocierile de pace n-ar fi dat greş, spre deosebire de cele arbitrate doar de Washington. Să sperăm că nu cu nostalgia vastei pieţe pentru echipamente militare ce-a fost odată… „lumea arabă".

Să mai adăugăm o Sirie ambiţioasa să-şi recapete statutul de contrapondere la Egipt, în ecuaţia regională? Să mai adăugăm o Libie care teoretizează „modele comunitare panafricane „ şi intervenţii panarabe? Să ne gândim ce mult îi foloseşte Irakului să nu mai fie sub lupa, acum, când aproape a convins că „e la modă şi aproape firesc" să încalci embargoul şi să dai mâna cu Saddam?

Dincolo de toate acestea, mai sunt aşteptările exasperate ale palestinienilor care la 13 septembrie ar fi trebuit să-şi proclame propriul stat şi temerile celor care nu l-au vrut pe vizionarul intelectual Shimon Peres un preşedinte al păcii Israelului.

Poporul care şi-a găsit statul şi limanul precum porumbelul lui Noe, după o lungă rătăcire pe deasupra apelor învolburate ale istoriei, să se teamă, oare, de erodarea unui vis multimilenar?

Nu găsesc decât o singură explicaţie porumbelului ucis în prag de iarnă: teamă că, fără o ameninţare palpabilă la adresa minusculului colţ de harta pe care-l echivalează cu fiinţa lor, milioane de oameni dintr-o stirpe ce şi-a semănat şi altoit geniul, verva şi tenacitatea pe

civilizaţiile întregului mapamond nu ar vrea să mai rămână pe solul arid unde, adesea, ploua la doi ani o dată.

Un porumbel ucis, indiferent din care tabără, nu-i un război fierbinte.

Sunt de acord, cu condiţia să-mi demonstraţi că, din asta, măcar una dintre tabere câştiga.

ORIENTUL MIJLOCIU – Un război fără ieşire

Alexandru Antonescu

Ofensiva dezlănţuita de Israel în teritoriile autonome palestiniene din Cisiordania – că riposta la un sângeros val de atentate sinucigaşe – a îndepărtat, până dincolo de orizont, speranţa opririi violenţelor şi trecerii de la logica urii şi distrugerii reciproce la cea a dialogului şi convieţuirii paşnice.

După un lung turneu diplomatic în zonă, secretarul de stat american Colin Powell a trebuit să se recunoască învins, revenind la Washington fără să fi obţinut încetarea, măcar formală, a ostilităţilor. Preşedintele George Bush a fost aproape singurul care a desluşit unele „progrese" în urma misiunii secretarului sau de stat, în timp ce analiştii arabi, israelieni şi „neutri" au pus, într-un neobişnuit consens, acelaşi diagnostic: eşec total. Câteva zile mai târziu, guvernul lui Ariel Sharon şi-a retras totuşi trupele din majoritatea oraşelor palestiniene reocupate, dar a menţinut sub asediu cele două puncte nevralgice cu mare încărcătură simbolică: biserica Naşterii Mântuitorului din Bethleem şi birourile din Ramallah ale preşedintelui Yasser Arafat. Palestinienii au denunţat retragerea israeliană ca o minciună: tancurile au rămas în teritoriile autonome, gata oricând să reia ofensiva.

Guvernul lui Sharon prezintă incursiunile în teritoriile autonome drept acţiuni de autoapărare, încadrate în campania mondială împotriva terorismului, declanşată de Statele Unite după atacul de la 11 septembrie. Administraţia americană pare să accepte această interpretare prin încrederea pe care continua să i-o acorde premierului israelian, chiar şi după ce acesta i-a ignorat cererile de retragere neîntârziată din teritoriile autonome. Europenii sunt însa de altă părere: pe un ton neobişnuit de dur, comisarul european Chris Patten l-a acuzat pe Sharon că, prin acţiunile sale, „a luat ostatic campania antiteroristă", făcând mult mai dificilă, dacă nu imposibilă,

asocierea ţărilor arabe la preconizata operaţiune împotriva liderului irakian Saddam Hussein.

Firește, teroarea permanentă în care au ajuns să trăiască israelienii – sub ameninţarea atentatelor sinucigaşe care-i pot lovi în orice moment şi mai ales în clipele de sărbătoare şi bucurie – este o realitate apăsătoare la care nimeni nu poate rămâne indiferent. S-a dovedit însa ca escaladarea acţiunilor militare nu garantează siguranţa Israelului şi a poporului său, ci, dimpotrivă, sporeşte chiar riscul unor atentate şi mai sângeroase. După cum spunea chiar un fost şef al Mossadului, adevărata „infrastructura a terorii" – pe care Sharon şi generalii săi afirma că doresc s-o elimine – se afla, de fapt, în minţile tinerilor palestinieni, cei care n-au avut mai nimic de câştigat din procesul de pace, dar şi-au pierdut şi ultimele speranţe o dată cu năruirea acestui proces. Demolarea unor întregi cartiere, impunerea unor restricţii insuportabile pentru populaţia civilă sau arestarea şi umilirea a sute de oameni – numai pentru a-i elibera după câteva zile din lipsă de probe – pot fi prezentate de militarii şi guvernanţii israelieni că succese în lupta antiterorista, pentru a reconforta opinia publică din ţară; în rândul palestinienilor însa, asemenea fapte de arme nu duc decât la exacerbarea frustrării şi intensificarea dorinţei de răzbunare. În plus, pe plan internaţional asemenea acţiuni au un efect devastator asupra prestigiului Israelului, ai cărui soldaţi se văd acum învinuiţi de crime de război, mai ales în tabăra de refugiaţi de la Jenin.

Aşa cum releva acelaşi Chris Patten, misiunea oficială a armatei israeliene – „distrugerea infrastructurii teroriste" – ascunde de fapt un alt obiectiv, de ordin politic: disoluţia Autorităţii Palestiniene şi a tuturor instituţiilor care pot servi ca nucleu al unui viitor stat pe deplin independent, pe care, în pofida declaraţiilor oficiale, Sharon şi cei din jurul său nu par să-l accepte cu niciun chip. Au fost, astfel, distruse chiar şi servicii atât de „civile" cum sunt cele de cadastru sau statistică. În aceeaşi logica s-au încadrat şi represaliile repetate împotriva serviciilor de securitate palestiniene, cărora li se cereau, în acelaşi timp, acţiuni mai ferme împotriva terorismului. La un moment dat, când au încercat într-adevăr să aresteze câţiva lideri extremişti, poliţiştii din subordinea lui Arafat s-au trezit prinşi între două focuri:

militanţii radicali le-au opus o rezistenţă armată îndârjită, în timp ce, de cealaltă parte, armata israeliană sancţiona prin bombardamente presupusa lor ineficienta împotriva terorismului. Adăugând la acestea riscul de a fi etichetaţi drept trădători şi colaboraţionişti, lipsa de zel în capturarea suspecţilor desemnaţi de Israel era, dacă nu justificată, cel puţin explicabilă. Guvernul lui Sharon a preferat, însa, să conchidă că Autoritatea Palestiniană şi Arafat sunt coordonatorii din umbra ai campaniei teroriste, concluzie susţinută de prea puţine şi incerte dovezi.

Mulţi au interpretat escalada din ultimele luni a violenţei prin grila conflictului personal între Sharon şi Arafat, datând încă din vremea războiului din Liban, din 1982, şi probabil chiar mai de mult. În Beirutul asediat, Sharon, pe atunci ministru al apărării, putea ordona uciderea lui Arafat, dar a renunţat la presiunea comunităţii internaţionale, fapt pe care l-a regretat public. Premierul ar dori acum să-şi îndrepte greşeala de acum două decenii şi să-şi „scoată din joc" vechiul adversar – fără a-l elimina totuşi fizic – dar nu numai din pură antipatie sau spirit de revanşa, ci ca urmare a unor calcule politice serioase. Sharon a subliniat de mai multe ori că nu va mai negocia cu Arafat, fiind dispus totuşi la dialog cu alţi lideri mai conciliaţi, care i-ar lua locul; dar el ştie prea bine că, în realitate, asemenea lideri nu exista. În primul rând, orice conducător palestinian care ar părea că-şi datorează ascensiunea bunăvoinţei israeliene şi-ar pierde orice legitimitate în faţa propriului popor. În al doilea rând, îndepărtarea lui Arafat, ca şi destrămarea Autorităţii Palestiniene (deja pe cale să devină fapt împlinit), ar da cale liberă islamiştilor din mişcarea Hamas, cea care, alături de altă grupare de acelaşi gen, Jihadul Islamic, a iniţiat monstruoasele atentate sinucigaşe. Cât despre liderii OEP din generaţiile mai tinere, şi ei sunt, în general, mai radicali decât Arafat; cel mai proeminent dintre ei, Marwan Barghouthi, a fost arestat de armata israeliană sub aceeaşi acuzaţie de terorism, o premisă nu prea favorabilă pentru un eventual dialog.

De fapt, Sharon spera, probabil, că, prin scoaterea din scenă a lui Arafat, să nu mai aibă de înfruntat decât lideri palestinieni fără legitimitate recunoscută pe plan internaţional şi cu care dialogul nu ar fi fost posibil decât în limbajul forţei. Dacă această strategie a existat

într-adevăr, ea a dat greş: departe de a-l marginaliza pe Arafat, asediul de la Ramallah n-a reuşit decât să-i redea stătură de erou naţional. Cele două întâlniri cu Arafat ale lui Colin Powell – criticate vehement de Sharon – au confirmat că venerabilul preşedinte rămâne, mai mult ca oricând, un participant de neocolit la căutarea ieşirii din criza.

În cele din urmă, armata israeliană se va retrage chiar şi din Ramallah şi Bethleem, dar ciclul infernal al atentatelor nu va întârzia să se reia, însângerând din nou Israelul şi dovedind că nu mijloacele de forţă şi izolarea, ci convieţuirea şi reconcilierea constituie cheia securităţii statului evreu şi, în acelaşi timp, a vecinilor săi palestinieni. Exasperate de incapacitatea – sau lipsă de voinţa – a ambelor părţi în oprirea violentelor, tot mai multe voci susţin că pacea dintre Israel şi palestinieni trebuie nu doar sprijinită, ci de-a dreptul impusă de comunitatea internaţională. Acest lucru este, evident, imposibil fără contribuţia Statelor Unite; dar cum actuala Administraţie, sfâşiată între tendinţe şi interese adesea opuse, pare să-şi fi epuizat mijloacele de presiune diplomatică, este, poate, momentul ca Europa unită să-şi afirme identitatea prin asumarea unui rol activ într-o regiune care-i este atât de apropiata geografic şi spiritual. Nu va fi uşor, dar succesul ar consacra în mod strălucit emergenta unei noi puteri pe scena internaţională.

Premierul lui Arafat, oaspete la LUMEA

Se pare că Arafat este dispus, în urma unor luni întregi de presiuni, să cedeze puterea. Mahmoud Abbas (Abu Mazen), proaspătul premier al lui Yasser Arafat, a fost, în 1998, pe vremea când deţinea secretariatul general al Comitetului Executiv al OEP, intervievat de Lumea Magazin – primul contact al său cu presa romană. Cunoscut ca unul dintre arhitecţii Acordurilor de pace de la Oslo, fin şi profund analist, doctorand în ştiinţe politice, el trece drept un politician moderat, fiind agreat acum, ca şi atunci, de Israel şi de comunitatea internaţională. Fostul ministru de externe israelian Shimon Peres l-a caracterizat pe Abu Mazen într-o primă declaraţie de presă dată după numirea sa în funcţia de prim-ministru astfel: „este un om extrem de responsabil, caracterizat în primul rând de seriozitate, şi care manifesta poziţii şi opinii extrem de clare”.

Reforma Autorităţii Palestiniene ceruta la nivel internaţional

este astfel îndeplinită, au comentat agenţiile de presă. Reluarea negocierilor de pace capăta, prin persoana să, şansa de a deveni realitate.

Abu Mazen este cunoscut deja cititorilor noştri drept omul misiunilor discrete, o personalitate care evita apariţiile publice, atitudinile şi poziţiile teatrale. Din aceste raţiuni am selectat în articolul de faţă câteva dintre răspunsurile pe care le-a oferit actualul premier palestinian redactorilor noştri, în 1998.

Pacea este un deziderat mondial

Negocierile arabo-israeliene au început la Conferinţa de la Madrid (1991) sub egida americană şi rusa şi cu o prezenta internaţională importantă, dar s-au sfârşit în zilele noastre sub totală egida americană, după ce celelalte părţi au fost înlăturate. Din punctul nostru de vedere, prezenta celorlalte părţi are o importanţă deosebită pentru că ajută la apropierea punctelor de vedere şi la găsirea unor soluţii prin oferirea mai multor idei. Am cerut şi cerem în continuare lărgirea cercului acestor state, aşa cum a fost la început; cerem participarea europeană şi a altor state care doresc să se implice în procesul de pace, pentru că pacea nu este numai un deziderat israelian sau palestinian, ci unul mondial. Dar, din păcate, cerinţele noastre nu şi-au găsit ecoul şi nu au fost acceptate de americani şi israelieni.

ONU nu trebuie neglijat

Problema palestiniană şi conflictul arabo-israelian au început în cadrul ONU şi au continuat o perioadă lungă de timp. Dar acum, datorită insistentei americane şi israeliene, s-a îndepărtat de ONU, în pofida faptului că bazele tuturor soluţiilor trebuie să fie deciziile legitime ale forului internaţional.

În legătură cu România, menţionez că avem o experienţă deosebită împreună: România a jucat de multe ori rolul intermediarului liniştit şi secret în încercarea de a face cunoscute ideile ambelor părţi. A făcut acest lucru pentru că România a înţeles foarte devreme importanta păcii în Orientul Mijlociu. De aceea noi trecem aceste importante încercări în istoria poporului nostru şi în istoria relaţiilor bilaterale dintre poporul roman şi cel palestinian.

Viitorul nu e uşor de ghici

Procesul de pace este supus de o lungă perioadă de timp unei

campanii sălbatice duse de duşmanii păcii, care sunt prezenţi la tot pasul. Iar aceştia sunt exponenţii interesului declanşării războiului şi ai menţinerii unei stări conflictuale, trăgând foloase din acest lucru.

Vreau să menţionez că istoria nu o să se întoarcă. Am semnat Acordul de la Oslo şi celelalte acorduri care au urmat pentru a putea fi puse în practică nu pentru a fi simple lozinci şi pancarte. Sunt sigur că secolul XX nu se poate sfârşi înainte ca lumea, în general, şi Orientul Mijlociu, în special, să fie martori ai unui climat de pace.

Un principiu rămas inactiv

Când poporul nostru a fost sub ocupaţie şi supus la tot felul de chinuri, am cerut protecţie internaţională împotriva ocupaţiei. Aceasta ocupaţie nu s-a sfârşit. Ea există încă în multe teritorii palestiniene, umbrele ei planând asupra poporului şi libertăţilor lui.

Prin protecţie internaţională noi înţelegem rapiditatea aplicării ad litteram a deciziilor legitime internaţionale, iar ţările lumii să fie martore la ceea ce se întâmplă.

Cititorilor dumneavoastră

Vreau să transmit poporului roman că ne leagă cele mai strânse şi sincere raporturi şi că nu vom uita niciodată sprijinul şi ajutoarele oferite, în pofida condiţiilor grele prin care treceţi. Suntem siguri de sentimentele şi nobleţea acestui popor. Sunt sigur că o să vină timpul când aceste relaţii vor fi mai strânse.

A consemnat A. Marin

Marwan Barghouthi judecat la Tel Aviv

Roxana IONICI

Şeful mişcării Fatah din Cisiordania, Marwan Barghouthi, considerat succesorul potenţial al lui Yasser Arafat la conducerea Autorităţii Palestiniene, riscă să îşi petreacă restul zilelor în închisoare, după ce un tribunal de la Tel Aviv l-a declarat vinovat de comiterea mai multor crime anti-israeliene. Deşi sentinţa va fi anunţată pe 6 iunie, fiecare delict de care Barghouthi se face responsabil atrage pedeapsa cu închisoarea pe viaţă.

Palestinianul, în vârstă de 44 de ani, a fost arestat de armata israeliană, în aprilie 2000, la Ramallah şi inculpat pentru 26 de crime,

complicitate la crimă, tentative de omor, afiliere la o organizaţie teroristă şi deţinere de armament şi explozivi. Autorităţile israeliene consideră că Barghouthi are un rol foarte important în iniţierea şi perpetuarea celei de a doua Intifade, mişcarea palestiniană declasata la Ierusalim, în septembrie 2000, după vizita primului ministru Ariel Sharon pe Esplanada Moscheilor, într-o zi de rugăciune musulmană. Ulterior, el a declarat că Intifada va continua atâta timp cât va dura ocupaţia israeliană în teritoriile palestiniene. Parchetul a cerut ca Marwan Barghouthi să fie condamnat la cinci pedepse cu închisoarea pe viaţă, el fiind responsabil direct de uciderea a cinci persoane, în patru atentate. De asemenea, el a fost condamnat la 40 de ani de închisoare suplimentară pentru tentativa de asasinare a unui cetăţean israelian.

Guvernul israelian a susţinut verdictul pronunţat de tribunalul de la Tel Aviv. În timpul procesului, Marwan Barghouthi a declarat că tribunalul este incompetent, iar acuzaţiile sunt foarte stranii. În context, ministrul israelian al Justiţiei, Yosef Lapid, afirma că autorităţile ar putea lua în considerare inculparea preşedintelui Autorităţii Palestiniene, Yasser Arafat, după ce Marwan Barghouthi, membru al mişcării sale, Fatah, a fost găsit vinovat de comiterea mai multor asasinate. „Este vorba de crime comise în Israel şi de victime israeliene.”…” Una dintre atrocităţi a fost comisă într-un restaurant, la câţiva paşi de aici”… declară, la rândul său, Daniel Taub, consilierul juridic al Ministerului de Externe, la ieşirea din tribunalul din Tel Aviv. „După pronunţarea verdictului, pe 6 iunie, am putea să luăm în considerare inculparea lui Arafat, a adăugat ministrul Lapid, care a subliniat că autorităţile nu l-au trimis încă pe liderul Autorităţii Palestiniene în judecată, deoarece nu vor să inculpe personalităţi publice. O sursă israeliană a informat, însă, că nu există planuri iminente de a-l inculpa pe Arafat, care este acuzat, de multă vreme, de către Israel de incitarea la violenţă pe tot timpul desfăşurării Intifadei. Yasser Arafat, însă, a negat întotdeauna acest lucru. Pe de altă parte, Autoritatea Palestiniană a contestat legitimitatea tribunalului din Tel Aviv şi a cerut eliberarea imediată a lui Barghouthi, afirmând că el este unul dintre membrii Parlamentului palestinian. „Nu cunoaştem nici măcar un singur Parlament din întreaga lume care ar ridica problema

imunităţii aleşilor săi pentru a le acorda dreptul de a ucide" a spus, în replică, consilierul juridic al Ministerului de Externe israelian, Daniel Taub. Avocatul francez al lui Barghouthi a afirmat că întregul proces a fost unul „politic", bazat pe „un dosar trucat", şi a reclamat condiţiile dure de detenţie suportate de clientul său. Imediat după proces, radicalii palestinieni au ameninţat că vor răpi militari israelieni.

„Foaia de parcurs" - ultima soluţie pentru Orientul Mijlociu
Roxana IONICI

Autoritatea palestiniană l-a acuzat pe premierul israelian, Ariel Sharon, că a „îngropat Foaia de parcurs", ultimul plan internaţional de pace în Orientul Mijlociu, după ce a dat „undă verde „construirii de noi locuinţe în coloniile din Cisiordania. Ministrul palestinian însărcinat cu negocierile, Saeb Erakat, susţine, în context, că toate angajamentele luate de Sharon pe lângă preşedintele american George W. Bush, şi anume desfiinţarea coloniilor ilegale şi îngheţarea colonizării, nu au fost respectate. Responsabilul palestinian a făcut apel Administraţiei americane să verifice ea însăşi că toate promisiunile lui Sharon în problema colonizării nu au fost respectate. „Israelul se înşală crezând că retrăgându-se din Gaza va putea păstra Cisiordania" - a afirmat Saeb Erakat, referindu-se la planul lui Sharon, care prevede evacuarea din Fâşia Gaza şi menţinerea principalelor aşezări evreieşti din Cisiordania.

Nemulţumirea Autorităţii Palestiniene survine deciziei premierului israelian de a autoriza publicarea ofertelor de licitaţie pentru construirea a aproximativ 1300 de locuinţe în coloniile din Cisiordania. Anterior, Ariel Sharon a îngheţat acest proiect, care se referă strict la efectuarea construcţiilor în implantările Maale Adumim, Ariel, Kiryat Arba şi Beitar Ilit. Măsura s-a dovedit a fi, însă, una temporară, necesară verificării în teren a amplasării celor 1300 de locuinţe, pentru a nu se depăşi suprafaţa coloniilor, ceea ce ar fi reprezentat o încălcare a angajamentelor asumate de Ariel Sharon faţă de Statele Unite.

Practic, Ariel Sharon intenţionează să consolideze principalele implantări din Cisiordania, unde trăieşte majoritatea celor 240 de

coloniști evrei, concomitent cu procesul de evacuare a celor 21 de colonii din Fâșia Gaza şi a încă patru, însă minore, din nordul Cisiordaniei. Pe de altă parte, Washingtonul manifestă o preocupare crescândă în legătură cu lipsa de voinţă a Israelului de a desfiinţa aşezările respective din Cisiordania, dintre care unele constau din rulote, în timp ce altele au deja clădiri, drumuri pietruite şi au fost conectate la reţeaua electrică.

Mai mult, la începutul lunii august, radioul militar israelian a anunţat că Ministerul israelian al habitatului pregăteşte planul de construcţie a unei noi colonii, cu mai multe mii de locuinţe, care va lega Ierusalimul de Est de Maale Adumim, cea mai mare implantare evreiască din Cisiordania. Pregătirile pentru începerea lucrărilor vor fi încheiate peste şase luni. Premierul Ariel Sharon şi ministrul apărării, Shaul Mofaz, şi-au dat acordul pentru punerea în practică a proiectului, care se desfăşoară cu cea mai mare discreţie. Terenurile pe care vor fi ridicate clădirile şi care aparţineau palestinienilor au fost declarate „pământuri de domeniu". Oficiali israelieni, care au dorit să-şi păstreze anonimatul, au declarat că în curând vor începe tratativele cu Statele Unite privind principiile care vor reglementa ridicarea construcţiilor suplimentare din coloniile evreieşti, urmărindu-se întărirea blocurilor principale de colonii, pe care Israelul vrea să le păstreze după încheierea acordului final de pace. Aceşti oficiali au declarat că Statele Unite aprobă construcţiile în interiorul coloniilor evreieşti din Cisiordania, iar Israelul le va cere sprijinul pentru extinderea blocurilor de colonii. Oficiali ai Departamentului de Stat, tot sub rezerva anonimatului, au declarat că politica americană faţă de coloniile evreieşti nu s-a schimbat. Statele Unite se opun oricărei construcţii noi în colonii, în mod oficial, şi în niciun caz nu trec cu vederea acest fapt. În ultima perioadă, Departamentul de Stat a obiectat de două ori faţă de planul israelian de a construi 600 de locuinţe la Maale Adumim. Statele Unite cer Israelului să respecte termenii „Foii de parcurs", care prevede în prima fază ca Israelul să îngheţe orice activitate în colonii. Totuşi, pe 14 aprilie, la întâlnirea cu premierul Ariel Sharon, preşedintele Bush a enunţat o schimbare a politicii Statelor Unite în această problemă. În loc să califice coloniile un obstacol în calea păcii, George W. Bush a spus că, dat fiind existenţa

marilor blocuri de colonizare din Cisiordania, „este nerealist să ne aşteptăm ca rezultatul negocierilor asupra statutului final să fie o întoarcere completă „la graniţele din 1967.

Palestinienii cer Israelului să se retragă la aceste graniţe şi să desfiinţeze toate coloniile pentru a-şi crea un stat propriu. Oficiali israelieni au declarat că, în urma recunoaşterii de preşedintele Bush a blocurilor mari de colonizare, Israelul şi Statele Unite pun la punct în comun o hartă a Cisiordaniei, în care sunt delimitate sectoarele unde va fi permisă ridicarea construcţiilor. Una din posibilităţi este ca graniţa să fie trasată în jurul blocurilor de colonizare, iar construcţiile să fie autorizate între colonii, în loc ca ele să fie mărginite la limitele enclavelor individuale. O altă opţiune, discutată în negocierile cu americanii, este aplicarea planurilor de urbanism ale coloniilor, care prevăd ca micile enclave să devină într-o zi oraşe de sine stătătoare, care vor include mari porţiuni din teritoriul Cisiordaniei. S-ar putea ajunge la un acord, prin care americanii să protesteze „de formă „faţă de continuarea construirii în colonii, cu înţelegerea tacită că plângerile lor nu vor fi luate în considerare de Israel. Oficialii israelieni au enumerat câteva dintre blocurile de colonizare, care vor fi incluse în acord – Maale Adumim, cu 31 de mii de locuitori, Ariel – 18 mii, care se află chiar în centrul Cisiordaniei, Emanuel, în imediata apropiere, Gush Etzion, lângă Ierusalim, Beitar Ilit, aflat în apropiere şi locuit de ultrareligioşi, şi blocul Modiin.

Pe 15 septembrie, evreii din Israel şi cei din diaspora au trecut în anul 5765, potrivit calendarului ebraic. Rosh Hashana este ziua când se aniversează crearea Omului, a lui Adam, sau Geneza. Sărbătoarea ţine două zile. De Rosh Hashana, liderul Autorităţii Palestiniene, Yasser Arafat, a urât „La mulţi ani!" Israelului. Într-un mesaj adresat preşedintelui israelian, Moshe Katsav, liderul palestinian a adresat felicitarea în numele său şi al poporului palestinian. „Oamenii curajoşi trebuie să-şi unească eforturile pentru a instaura pacea între cele două popoare", a spus Arafat. El a adăugat că „ura, omorurile, blocadele, ocupaţia (teritoriilor palestiniene, n.a.), colonizarea şi bariera (gardul de securitate construit de Israel în Cisiordania, n.a.) nu pot contribui la o pace justă".

Cu ocazia Anului Nou, pe de altă parte, armata israeliană a

accentuat blocarea teritoriilor palestiniene, ca urmare a informaţiilor obţinute de serviciile de securitate internă, potrivit cărora mişcările extremiste palestiniene ar planifica noi atacuri antiisraeliene. În ceea ce priveşte gardul de securitate, anterior, autorităţile israeliene au decis continuarea construcţiei într-o zonă din Cisiordania, care nu fusese avută în vedere până acum. Atacurile sângeroase de la sfârşitul lunii august din oraşul Beersheva, când două autobuze au explodat ucigând 16 oameni, au determinat Ierusalimul să recurgă la această măsură. Lucrările la noua secţiune a gardului au început din sudul Hebronului, unul din cele mai importante oraşe ale Cisiordaniei, din cauza valului de violenţe declanşat recent.

Decizia privind noua secţiune a gardului de securitate a fost luată cu puţin timp înaintea vizitei oficiale în teritoriile palestiniene a ministrului de externe egiptean, Ahmed Aboul Gheit, şi a şefului serviciilor secrete de la Cairo, Omar Suleiman, care s-au întâlnit cu oficiali palestinieni pentru a discuta despre măsurile de securitate care trebuie luate după retragerea Israelului din Fâşia Gaza. Autorităţile israeliene refuză însă să negocieze cu palestinienii, iar Egiptul doreşte să joace rolul de mediator, oferindu-şi sprijinul în probleme de securitate. În ciuda protestelor internaţionale, Israelul a terminat de construit o treime din partea de nord a aşa-numitului „gard de securitate", motivând că acesta va bloca eventualele atacuri teroriste ale militanţilor palestinieni. De cealaltă parte, Autoritatea Palestiniană acuză Israelul că a anexat mii de hectare de pământ prin construirea acestui gard, sfidând orice lege sau verdict internaţional.

Deşi pe 9 iulie Curtea Internaţională de Justiţie de la Haga a calificat construirea gardului drept un act ilegal, printr-o sentinţă fără caracter coercitiv, autorităţile israeliene au decis continuarea construirii gardului de securitate, operând unele modificări ale traseului acestuia, pentru a-l aduce mai aproape de Linia Verde – frontiera simbolică trasată de comunitatea internaţională între Israel şi teritoriile palestiniene.

Însă evenimentele tragice din oraşul Beersheva „au dat un imbold" autorităţilor israeliene de a continua construirea gardului, asigurând comunitatea internaţională că traseul acestuia va respecta Linia Verde, preconizând că în câteva luni nouă secţiune va fi finalizată.

Pe de altă parte, Saeb Erekat, membru important al cabinetului palestinian, a condamnat ultima decizie de construire a gardului, motivând că această acţiune distruge în totalitate Foaia de Parcurs, planul de pace elaborat de Cvartetul pentru Orientul Mijlociu, din care fac parte ONU, UE, Rusia şi Statele Unite, şi care prevede, printre altele, înfiinţarea unui stat palestinian independent până în 2005.

În timp ce Statele Unite susţin Foaia de Parcurs, Israelul consideră că are aprobarea tacită a Washingtonului de a continua şi construirea de locuinţe în Cisiordania. Surse ale diplomaţiei americane au declarat că Statele Unite sunt fidele planului de pace, însă anunţul Israelului lansat în luna august cu privire la construirea a 1000 de locuinţe în coloniile de lângă Ierusalim nu a provocat nicio reacţie la Washington. „Putem continua construirea complexului de locuinţe în Cisiordania şi, atâta timp cât acest lucru se va desfăşura «în linişte», Statele Unite nu vor avea nimic de obiectat", a declarat recent premierul Ariel Sharon cotidianului „Jerusalem Post", ca răspuns la întrebarea privind o eventuală înţelegere tacită Israel-SUA, în legătură cu această problemă. Construirea de noi colonii evreieşti sau extinderea celor existente rămâne un subiect delicat între Israel, SUA şi Autoritatea Palestiniană atâta timp cât planul de pace al Cvartetului urmăreşte crearea unui stat independent palestinian. Deocamdată, Foaia de Parcurs, lansată în vara anului trecut de preşedintele George W. Bush, a rămas literă moartă, deoarece nici Israelul şi nici palestinienii nu au respectat înţelegerile iniţiale, în primul rând oprirea construirii de noi colonii şi demontarea implantărilor neautorizate de către Israel, iar Autoritatea Palestiniană nu a reuşit să pună capăt violenţelor antiisraeliene.

Orientul Mijlociu a apucat-o în direcţia opusă „foii de parcurs"

Iom Kippur, Ziua căinţei pentru evrei, este o perioadă de reflecţii profunde şi simboluri legate de provocările pe care le prezintă viaţa. În mijlocul unui alt ciclu de violente din Israel, poate niciodată acest simbolism nu a părut atât de împovărător. Un atentat sinucigaş care a avut loc în oraşul Haifa s-a soldat cu cel puţin 19 morţi în ziua de Sabat dinaintea sărbătorii de Iom Kippur şi a împins guvernul israelian cu inga un pas mai aproape de eliminarea preşedintelui palestinian

Yasser Arafat.

Pe plan oficial, administraţia Bush a pronunţat condamnările obişnuite şi a prezentat condoleanţele cunoscute. Dar, printre rândurile declaraţiilor şi în cadrul unor conversaţii particulare cu liderii regionali, SUA dau de înţeles că au ajuns la capătul răbdării. Casa Alba este obligată să aibă de-a face cu un lider israelian, căruia nu i se opune, şi cu un lider palestinian pe care nu-l poate suporta. Casa Alba obişnuia să vorbească despre pacea din Orientul Mijlociu. Acum discursul se concentrează asupra modului în care ar putea opri prăbuşirea regiunii în abis.

Într-o declaraţie scrisă, preşedintele Bush nu l-a menţionat niciodată cu numele pe Arafat, referindu-se în schimb asupra „responsabilităţii Autorităţii Palestiniene de a lupta împotriva terorismului". Dar, în particular, era vorba tot timpul de Arafat. Oficiali de la Casa Alba i-au sunat pe apropiaţii premierului Ariel Sharon, cerându-le să renunţe la politica guvernamentală oficială de a-l expulza sau de a-l ucide pe Arafat. Ei s-au adresat şi liderilor arabi, exercitând din nou presiuni asupra lor pentru că aceştia să-l convingă pe Arafat să ia măsuri ferme împotriva terorismului. Este un refren care nu-i mai impresionează pe mulţi în regiune. Liderii arabi insista că se pot sprijini pe Arafat în măsura în care administraţia Bush se sprijină pe Sharon.

În consecinţă, ce vor face Statele Unite în ce-l priveşte pe Sharon? SUA au ameninţat că vor reduce o mică parte din creditul de opt miliarde de dolari pentru a sublinia opoziţia lor faţă de zidul ce se construieşte intre teritoriile israelian şi palestinian. Dar, când este vorba de securitate, SUA adopta o linie mult mai blânda, rugându-l pe Sharon să se gândească la „consecinţele" acţiunii lui. (În traducere: eliminarea lui Arafat va incendia regiunea). Casa Alba crede că nu are prea multe atuuri împotriva lui Sharon. „Nu este vorba numai de faptul că Israelul este un stat suveran, dar este şi o democraţie", afirma un oficial din administraţie. „Israelienii nu l-au ales pe Sharon să aducă pacea. Ei l-au ales pentru a le garanta securitatea", a afirmat oficialul.

În pofida ţipetelor, israelienii recunosc că, înainte de a lovi, privesc spre Casa Alba.

Şi ceea ce văd acolo este o undă verde pentru a reacţiona, cât

timp Arafat nu este afectat. „Nu cred că vor există obiecţii din partea SUA sau chiar din partea Europei dacă Israelul îşi va intensifica acţiunile şi va ocupa anumite zone, în schimb expulzarea lui Arafat ne-ar crea o mare, mare problemă", afirma un important oficial israelian. Într-o ţară cu simboluri contorsionate, amânarea de către Israel a expulzării lui Arafat pare dovada reţinerii. Dar mai este un drum lung de străbătut până la pace.

Richard Wolffe şi *Dan Ephron* „Newsweek"

Israelul, neliniştit de „Intifada" antiamericana din Irak

Tel Aviv şi-a exprimat îngrijorarea faţă de extinderea revoltei antiamericane din Irak şi consecinţele acestei „Intifada „pentru întreaga regiune. Într-un interviu apărut în cotidianul Yediot Aharonot, ministrul israelian al apărării, Shaul Mofaz, a declarat că ţara să doreşte victoria americanilor în Irak – „Ţinem degetele încrucişate pentru americanii din Irak; succesul lor este vital pentru pacea lumii" - şi a adăugat: „Dacă americanii reuşesc să stabilizeze situaţia din Irak, lucru de care Israelul este convins, aceasta va avea o influenţă pozitivă pentru ansamblul Orientului Mijlociu, pentru piaţa petrolului şi pentru autoritatea comunităţii internaţionale". Mofaz şi-a exprimat convingerea că „America va face să eşueze toate tentativele de a transforma Irakul într-un stat terorist"; în schimb, „dacă americanii sunt constrânşi să plece din Irak sub presiunea terorismului, se va instaura un nou şi periculos model de regim arab. «Axa raului» va fi în măsură să pună în pericol pacea lumii". Reuniţi într-o şedinţă dedicată repercusiunilor agravării revoltei din Irak, responsabilii serviciilor de informaţii şi securitate israeliene au apreciat, potrivit cotidianului Ha'aretz, ca escaladarea violentelor risca „să reducă capacitatea de descurajare a americanilor „şi favorizează „elementele radicale din Orientul Mijlociu, precum Iranul, Siria, Hezbollahul (libanez), Hamasul şi Jihadul islamic (palestiniene) „.

De cealaltă parte, termenul de terorism are o altă accepţiune. Participant la o manifestaţie de susţinere a poporului irakian care a reunit în Gaza o mie de persoane, şeful Hamas din teritoriile ocupate, Abdelaziz al-Rantissi, asasinat la 17 aprilie, a declarat: „Vrem să arătăm că suntem alături de voi. Noi luptăm împotriva terorismului Israelului, iar voi împotriva terorismului american". La rândul ei,

gruparea Brigăzile martirilor Al-Aqsa, legată de mişcarea Fatah, a denunţat, în cadrul unui comunicat, „masacrele teroriste „comise de forţele americane în Irak, subliniind că „rezistenţa este singura alternativă pentru a-l alunga pe ocupantul uzurpator".

Premierul palestinian respinge declaraţiile lui Bush

Şeful guvernului palestinian, Ahmad Qorei, a apreciat că „inacceptabile „declaraţiile preşedintelui american de susţinere a primului-ministru israelian, Ariel Sharon. Cel mai mult l-a înfuriat afirmaţia lui George Bush ca o revenire la frontierele armistiţiului din 1949 – care nu includeau în componenţa statului evreu teritoriile Gaza, Sinai, Cisiordania, Ierusalimul de Est şi Podişul Golan – ar fi „nerealistă". „Aceste chestiuni trebuie să fie stabilite în timpul negocierilor „dintre Israel şi palestinieni, a replicat Qorei în timpul unei conferinţe de presă desfăşurate la Abu Dis, Cisiordania, subliniind: „Nu este de competenta preşedintelui Statelor Unite să decidă ce este realist şi ce nu". Premierul palestinian i-a mai reproşat liderului de la Casa Alba ca nu a denunţat construirea de către Israel a „zidului de separare „din Cisiordania.

Declaraţiile preşedintelui Bush au fost făcute în timpul unei conferinţe de presă comune cu premierul israelian, aflat în vizită în Statele Unite. Liderul de la Casa Alba a calificat iniţiativele lui Sharon de a evacua Gaza şi unele zone din Cisiordania drept „istorice şi curajoase", acceptând implicit menţinerea pe termen lung a coloniilor evreieşti din Cisiordania. De asemenea, a dat câştig de cauză israelienilor şi într-o altă problemă spinoasă: a apreciat că refugiaţii palestinieni trebuie să se instaleze în teritoriile ce le vor fi acordate în cadrul planului de pace şi să renunţe la dreptul de a reveni în Israel.

Ce spunea Kissinger despre Israel în 1975

În ziua de 17 decembrie 1975, secretarul de stat american Henry Kissinger s-a întâlnit la Pariş cu ministrul irakian al afacerilor externe, în vederea normalizării relaţiilor dintre Washington şi Bagdad. Detaliile discuţiilor dintre cei doi înalţi oficiali – era prima întâlnire la acest nivel după ce partidul Baas preluase puterea în Irak, în 1965 – au fost publicate, la Londra, de cotidianul A Sharq al Awast pe baza unui fost document „top secret „al CIA.

Conform dezvăluirilor cotidianului arab, Kissinger i-a spus

omologului sau, Saadon Hamadi, ca Israelul nu va fi întotdeauna un duşman al lumii arabe. În următorii 10-15 ani, acesta va deveni o mică tara gen Liban, care nu va mai exercita nicio influenţa asupra acelei lumii. Ajutorul american acordat Israelului, a spus Kissinger, va fi considerabil diminuat. El a mai precizat că israelienii seamănă discordie printre vecinii săi deoarece sunt „geloşi pe rezultatele lumii arabe „şi spera să rămână singurii aliaţi ai Statelor Unite în regiune. Dar, a afirmat Kissinger, „Washingtonul doreşte noi aliaţi". El a apreciat că trebuie recunoscută identitatea palestiniană şi a precizat că Statele Unite nu se opun ideii unui stat palestinian.

Unul dintre consilierii irakieni prezenţi la întâlnire a pus întrebarea: „Cum poate Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei să recunoască statul Israel dacă acesta nu recunoaşte OEP?". Răspunsul lui Kissinger a fost foarte tranşant: „Cu tot respectul, ceea ce Israelul poate face sau poate gândi este mai puţin important decât ceea ce decid Statele Unite".

Pro şi contra unei intervenţii americane

Declasificarea recentă a unor documente ale guvernului britanic a dezvăluit existenţa, cu 30 de ani în urmă, a unui plan american de invadare a Arabiei Saudite şi a Kuwaitului, ca replică la embargoul arab asupra petrolului. Într-un articol apărut în cotidianul The Internaţional Herald Tribune, Mai Yamani, cercetător la Royal Institute of Internaţional Affairs din Londra, releva ca dezvăluirile au suscitat dezbateri aprinse asupra fragilităţii conducerii exercitate de Casa regală saudită şi înrăutăţirii relaţiilor acesteia cu Washingtonul. Numeroşi saudiţi care cred că America a invadat Irakul pentru a pune mâna pe petrolul acestei ţări nu exclud posibilitatea ca ţara lor să fie următoarea pe lista SUA. Reacţiile declanşate de această perspectivă pun în lumina divizările profunde existente în rândul populaţiei saudite la nivel de secte, triburi şi regiuni.

Şiiţii saudiţi, care domina partea de est a ţării, bogată în petrol, sunt favorabili unei eventuale intervenţii americane, după deceniile de discriminare la care au fost supuşi de conducerea religioasă wahhabita, care îi considera eretici. În ciuda continuării violenţelor şi a instabilităţii din Irak, ei sunt încurajaţi de mişcările şiiţilor din sudul acestei ţări, nu departe de frontieră cu Arabia Saudită. În opinia lor,

orice schimbare de sistem le-ar restabili controlul ce le revine de drept asupra principalelor câmpuri petrolifere. Asemenea celor din Irak, şiiţii saudiţi dau dovadă de un înalt grad de unitate şi organizare politică, iar aspiraţiile lor separatiste suscita temeri în sânul Casei regale de la Riyad. În schimb, saudiţii din vestul ţării nu sunt dispuşi să colaboreze cu americanii, deşi wahhabitii i-au supus aceluiaşi tratament discriminatoriu şi le-au dărâmat lăcaşurile de cult. La 75 de ani de la expulzarea hasemitilor de către Casă Al Saud, mulţi dintre locuitorii regiunii Hedjaz, care include oraşele sfinte Mecca şi Medina, îi consideră pe aceştia drept conducătorii lor legitimi. Când au vizitat mormântul Profetului din Medina, prinţii iordanieni au fost întâmpinaţi cu ovaţii de mulţimile emoţionate. Alte triburi, mai ales cele de la frontiera cu Yemenul, nu acordă importanţa Casei regale saudite, dar sunt antiamericani convinşi. Totuşi, subliniază analistul britanic, atitudinea lor se poate schimba în funcţie de oferta eventualilor invadatori.

Nu se ştie dacă în planurile de luptă de acum 30 de ani Washingtonul a evaluat aceasta complexitate de factori. Ceea ce s-a aflat însă din recentele dezvăluiri este faptul că americanii priveau cu toată seriozitatea intervenţia militară. Cu prilejul unei reuniuni care a avut loc în acel an la Copenhaga, fostul secretar de stat american Henry Kissinger i-a avertizat pe saudiţi în termeni foarte clari ca America intenţionează să folosească forţa împotriva lor.

Un astfel de demers, riscant în acea vreme, este şi mai periculos acum. Răspândirea câmpurilor petrolifere pe o zonă întinsă ridica imense dificultăţi logistice oricărei armate invadatoare, făcând-o, totodată, vulnerabilă în faţa unor atacuri conjuncturale din partea forţelor Al-Qaeda. În Arabia Saudită, forţele americane ar putea fi întâmpinate chiar cu mai mare ostilitate decât în Irak. De ce ar preconiza Washingtonul un astfel de atac? În 1973, SUA au vrut să-şi asigure securitatea intereselor strategice petroliere. Acum, probabil că doresc înlăturarea unei conduceri religioase radicale şi a unui regim descris, în cadrul unor audieri în Congres, drept epicentrul terorismului. În ideea unei schimbări la Riyad, Casa Alba şi-a îndreptat deja „antenele „în direcţia unor prinţi saudiţi mai liberali, care i-ar putea înlocui pe actualii lideri.

Grupaj realizat de **Anca Voican şi Dinu Moraru**

Băsescu dă asigurări că România va continua promovarea studierii şi comemorării Holocaustului

(2008-09-18)

Preşedintele Traian Băsescu i-a primit astăzi, la Cotroceni, pe directorul American Jewish Committee, Andrew Baker, şi vicepreşedintele B'nai B'rith Internaţional, Daniel Mariaschin, pe care i-a asigurat că România va continua promovarea studierii şi comemorării Holocaustului, informează Preşedinţia.

Întrevederea a avut loc cu prilejul prezenţei acestora la Conferinţa regională privind combaterea antisemitismului de la Bucureşti, precizează Administraţia prezidenţială într-un comunicat.

„Şeful statului a mulţumit pentru sprijinul acordat de organizaţiile evreieşti pentru organizarea Conferinţei de la Bucureşti şi a dat asigurări interlocutorilor că România va continua demersurile importante întreprinse în ultimii ani vizând promovarea studierii şi comemorării Holocaustului", informează Preşedinţia.

Cei doi interlocutori „au mulţumit pentru audienţa acordată" şi „au apreciat eforturile autorităţilor române menite atât să combată orice manifestări xenofobe şi antisemite, cât şi pe cele menite să contribuie la menţinerea atenţiei asupra problematicii Holocaustului".

Europa – antisemită şi antimusulmană

De **Carmen Gavrilă** (2008-09-19)

Manifestările antisemite care se înteţesc în…

Evreii şi musulmanii sunt tot mai urâţi în ţările europene, arată un studiu realizat în SUA

46% din spanioli, 36% din polonezi, 34% din ruşi, 25% din germani şi 20% din francezi au opinii nefavorabile despre evrei.

Studiul, preluat de Reuters, arată că, dacă multe dintre ţări aveau deja antecedente antisemite, unele chiar implicate în Holocaust, lipsa de toleranţă creşte chiar şi în Spania, ţară rămasă cu puţini evrei, după expulzarea în masă din 1492.

În schimb, doar puţini americani şi britanici nu văd cu ochi buni evreii, dar unul din patru are o imagine negativă asupra musulmanilor. Peste jumătate din spanioli, 50% din germani, 46% din polonezi şi 38% din francezi au sentimente negative la adresa musulmanilor. Analiştii spun că de vină sunt extremismul islamic şi imigraţia.

Bucureştiul reacţionează

Ministerul de Externe, OSCE, Institutul Naţional pentru Studierea Holocaustului din România „Elie Wiesel" şi Colegiul Naţional de Apărare au organizat, la Bucureşti, o conferinţă regională privind combaterea antisemitismului, deşi se pare că au fost voci care s-au opus, după cum a declarat reprezentantul OSCE, Gert Weisskirchen: „Deşi a existat opoziţie la iniţiativa de a organiza conferinţa aici, la Bucureşti, faptul că totuşi a avut loc demonstrează că România conştientizează problemele".

România are legi de pedepsire a intoleranţei de orice fel, dar efectele întârzie. Ambasadorul Israelului la Bucureşti, Oren David, consideră că „aici, dar şi în alte ţări, e aceeaşi problemă, există legislaţie, dar nu e aplicată".

Legi ignorate şi politicieni-model

Paul Shapiro, directorul Centrului de Studiere a Holocaustului din SUA, spune că, astfel, oamenii cred că pot face orice fără să fie pedepsiţi. Dar, după părerea ministrului de Externe, Lazăr Comănescu, România a acumulat o experienţă recunoscută, inclusiv prin procesul dificil de asumare a istoriei şi prin elaborarea de strategii educaţionale. Consilierul Mihnea Constantinescu a explicat că oamenii politici dau tonul: „Nu putem ignora nevoia de un comportament politic adecvat, politicienii sunt formatori de opinie".

Evreii proveniţi din fosta URSS dau bătăi de cap Israelului

De **Viorica Marin**, **Luminiţa Bogdan** (2007-09-17)

În anii ’90, când au venit în Israel din…

Imigranţii rusofoni au probleme de adaptare, unii sunt bănuiţi de activităţi neonaziste, iar alţii sunt acuzaţi că vor să domine viaţa politică israeliană.

Evreii proveniţi din fosta URSS au început să ridice statului Israel probleme cu care nu s-a mai confruntat până acum. Recent, opt israelieni bănuiţi de activităţi neonaziste au fost arestaţi la Petah Tikva, lângă Tel Aviv.

Tinerii, cu vârste cuprinse între 16 şi 21 de ani, proveneau din familii de emigranţi din fostele state ale Uniunii Sovietice. Autorităţile israeliene au constatat că nu au o lege prin care să condamne activităţile neonaziste pe teritoriul statului.

Mai mulţi deputaţi au cerut în parlament să fie modificată Legea întoarcerii, pentru a împiedica astfel de persoane să beneficieze de ea. Pe de altă parte, prezenţa în coaliţia de guvernare şi în Executiv a unui lider provenit din imigraţia rusă a stârnit valuri în Israel.

Actualmente, legea permite oricărei persoane considerate evreu să imigreze în Israel cu familia, inclusiv cu strănepoţii. Legislaţia

israeliană stipulează că orice individ se poate prevala de rădăcinile evreieşti pentru a solicita cetăţenie până la a doua generaţie.

Deputatul din partea Partidului Religios Naţional, Zevulun Orlev, a cerut de mai mult timp un act normativ prin care să se revoce cetăţenia israeliană militanţilor neonazişti şi aceştia să fie expulzaţi. El mai doreşte scoaterea din Legea întoarcerii a clauzei care autorizează strănepoţii evreilor să emigreze în Israel şi să obţină cetăţenia chiar dacă Halakha (legea religioasă) nu-i consideră pe aceştia evrei.

„Acceptarea strănepoţilor face ca o a doua generaţie de nonevrei să vină în Israel. Aceste persoane nu sunt apropiate de spiritul iudaismului şi slăbesc caracteristicile evreieşti ale statului nostru" – susţine Orlev. Colette Avital, deputat din partea Partidului Muncii, se declară şi ea în favoarea revocării cetăţeniei în caz de activităţi neonaziste, dar nu doreşte modificarea criteriilor de naturalizare.

Opt israelieni proveniţi din familii de emigranţi din…

Colegul său din Knesset, Yossi Beilin, parlamentar al partidului de stânga Meretz-Yahad, se opune schimbării legii: „Israelul trebuie să-şi deschidă porţile tuturor acelora care sunt recunoscuţi ca evrei de Halakha. Nu există niciun motiv să împiedicăm copiii, nepoţii şi chiar strănepoţii să emigreze în Israel."

Propunerile de amendare a Legii întoarcerii au suscitat un val de contestaţii în rândul întregului spectru politic. Deputatul partidului centrist Kadima, Zeev Elkin, susţine că este suficient să se modifice politicile de incitare la imigraţie a Agenţiei Evreieşti, pentru a ţine departe imigranţii „indezirabili", nonevrei sau puţin ataşaţi de iudaism.

În cazul locuitorilor din ţările fostului spaţiu sovietic, această lege a fost extinsă şi pentru soţii care nu sunt evrei şi pentru cei care au bunici evrei. Din punctul de vedere al credincioşilor, numai persoanele născute din mamă evreică sau convertiţi de ultraortodocşi

sunt consideraţi evrei.

Din aproape 1,2 milioane de imigranţi din fosta URSS de la începutul anilor 1990, peste 300.000 nu au fost evrei, potrivit datelor Ministerului israelian al Integrării.

Doi emigranţi din fosta URSS joacă table şi…

Căsătoria civilă, o victorie pentru imigranţi

Căsătoriile civile sunt recunoscute pentru prima dată în Israel. Aceasta poate fi considerată o minirevoluţie într-o ţară în care numai uniunile religioase pot fi celebrate. Această victorie, care nu priveşte decât cuplurile care nu sunt recunoscute ca iudaice de Marele Rabinat, entitate competentă în materie religioasă, a fost posibilă în urma unui acord încheiat recent între ministrul justiţiei, Daniel Friedman, şi Marele Rabin sefard al Israelului, Shlomo Amar.

Potrivit acestui acord fără precedent de la crearea ţării în 1948, aceste persoane vor putea să se căsătorească în faţa unei jurisdicţii civile, de asemenea competentă în materie de divorţ. „Sper că această formulă restrânsă va putea extinsă cu timpul. În străinătate, existenţa unei căsătorii civile nu îi afectează pe evrei", a declarat Friedman. În schimbul aranjamentului, Marele Rabinat a obţinut dreptul de a înfiinţa tribunale rabinice cu putere de decizie în privinţa convertirilor la iudaism, ceea ce este împotriva ambiţiilor curentului reformat al iudaismului, considerat mai tolerant şi mai modernist. Acest curent este puternic în sânul comunităţii de circa 5,5 milioane de evrei americani.

O decizie a Curţii Supreme din Israel obligă autorităţile israeliene să recunoască convertirile realizate în străinătate de rabini reformaţi care, pe baza acestui precedent, ar vrea să impună, de asemenea, convertirile realizate în Israel. „Formula propusă de Friedman şi Amar rezolvă o problemă pentru câteva cupluri şi a lăsat alte câteva sute de mii fără soluţie", a estimat rabinul Gilad Kriv, preşedintele Centrului reformat pentru un pluralism evreiesc la Ierusalim.

„Un soi de castă va fi creată astfel, cea de 300.000 de persoane emigrate din fosta URSS, care trăiesc cu toate acestea alături de noi şi servesc în rândurile armatei", a afirmat Zamira Seghev, preşedintele Forumului pentru o căsătorie liberă. „Israelul este un stat democratic şi trebuie să permită oamenilor să se căsătorească liber, pentru că este un drept fundamental", a adăugat ea. În cursul ultimilor 15 ani, peste un milion de emigranţi au sosit în Israel din fosta URSS, dintre care 270.000 care nu sunt evrei în ochii marelui rabinat şi nu se reclamă de altă religie. Circa 150.000 dintre ei sunt celibatari.

Evreii ruşi nu s-au adaptat

Marginalizaţi din punct de vedere economic şi adesea obligaţi să-şi dovedească originile, evrei ruşi duc o viaţă aparte în Israel.

Anastasia, o tânără în vârstă de 18, ani, este unul dintre locuitorii cartierului „Mica Ucraina" din oraşul Netanya.

„Nu-mi doresc altceva decât să plec din Israel şi să mă stabilesc în altă parte", mărturiseşte cu tristeţe tânăra, care subliniază că nu se simte cetăţean israelian. La fel ca alte zeci de mii de tineri imigranţi ruşi, Anastasia nu este decât pe jumătate cetăţean israelian. Are o carte de identitate, dar acest document îi aduce mai multe îndatoriri decât drepturi.

Este obligată să-şi satisfacă serviciul militar, dar nu este recunoscută ca evreică. Şi aceasta din cauza legislaţiei improvizate a

autorităţile israeliene. Potrivit legii, un imigrant nu este considerat evreu decât dacă provine din mamă evreică. În aceste condiţii, numeroşi imigranţi din Rusia recunosc că aşteaptă momentul potrivit pentru a părăsi Israelul pentru totdeauna. Aici se simt dispreţuiţi şi ignoraţi de sabras (evreii născuţi în Israel) care îi înconjoară.

Nu se simt aparţinând unei ţări care i-a aruncat într-o situaţie imposibilă în numele visului sionist. Fără sprijin financiar, confruntaţi cu dificultăţi de limbă şi cu xenofobia localnicilor, imigranţii din Rusia se arată din ce în ce mai puţin dornici să se declare evrei. Mai ales că dorinţele lor sunt foarte puţin auzite în Israel.

Cel puţin în ebraică.

Izolaţi în „cartiere ruseşti" sărace din marile oraşe, rusofonii nu se mai arată interesaţi de ce se întâmplă pe scena politică. Şi nici liderii politici din Israel nu s-au grăbit să-şi asigure voturile ruşilor. La ultimele alegeri, numai câteva partide mici ameninţate cu dispariţia au ţintit electoratul rusofon cu o promisiune reluată la nesfârşit: recunoaşterea căsătoriilor civile.

Premierul Ehud Olmer, încadrat de doi dintre partenerii de…

Extremă dreaptă rusofonă, la guvernare

După alegerile din toamnă trecută, s-a format o coaliţie de centru-stânga din care face parte şi un partid de extremă dreaptă, Israel Beitenou, condus de Avigdor Lieberman.

Partidul lui Lieberman are un discurs virulent la adresa arabilor israelieni, dar este popular în sânul comunităţii rusofone de imigranţi din fosta URSS. Publicaţia „Jerusalem Post" susţine că ambiţia lui Lieberman este să facă din partidul său prima formaţiune de dreapta de pe scena politică israeliană şi să ia faţa Likudului.

„Majoritatea electorilor acestuia sunt imigranţi rusofoni. Cotidianul «Yediot Aharanot» scrie despre Avigdor Lieberman că este

un politician imatur care se crede salvatorul Israelului". Mai multe personalităţi arabe israeliene au luat poziţie faţă de propunerile politice cu caracter rasist ale liderului partidului Israel Beitenou.

După numirea lui Avigdor Lieberman în guvern, cotidianul „Haretzz" scria că evreii rusofoni nu doresc să se integreze în societatea israeliană – ei vor doar puterea. Intrarea partidului Israel Beitenou în coaliţia aflată la guvernare a avut un impact puternic în societatea israeliană.

Această mişcare a fost văzută ca o legitimare a programului rasist al partidului lui Lieberman. În campania electorală din toamnă anului trecut, sloganul acestei formaţiuni politice a fost „Naş Kontrol" (Puterea noastră). În luna octombire 2006, la 10 ani de la crearea primului partid israelian rus, Israel B'Aliya, fondatorul acestuia, Nathan Sharansky, a părăsit scena politică. În schimb, Lieberman a primit postul de ministru însărcinat cu afacerile strategice în Guvernul Olmert.

Arcadi Gaydamak, nouă speranţă a rusofonilor

Pe fondul nemulţumirilor imigranţilor din Rusia, miliardarul israeliano-rus Arcadi Gaydamak (foto) a înfiinţat un nou partid politic, numit „Justiţie". Presa de la Ierusalim susţine că noua formaţiune se va adresa în special comunităţii rusofone din Israel, dar şi altor grupări în cadrul căror Gaydamak se bucură de popularitate, precum arabii, beduinii, druzii şi evreii ultraortodocşi.

Gaydamak, care are naţionalităţile rusă, franceză şi israeliană, precum şi paşapoarte diplomatice din partea altor două state, Canada şi Angola, le-a explicat ziariştilor că „vrea să joace un rol central în viaţa politică israeliană prin crearea unei opinii publice, decât prin adaptarea la aceasta".

Proprietar al unui club de fotbal foarte popular în Israel, Arcadi Gaydamak face, din decembrie 2000, obiectul unui mandat

internaţional de arestare pentru implicarea sa într-o afacere cu trafic de arme către Angola.

Israelul a cerut SUA 75 de avioane militare

Dată: *1 oct 2008*

Israelul a comandat 75 de avioane F35 Joint Strike Fighters americane în valoare de până la 15.2 de miliarde de dolari, a anunţat marţi Pentagonul, relatează AFP.

Agenţia de cooperare în domeniul securităţii şi apărării (DSCA) din cadrul Departamentului Apărării a precizat că tranzacţia se va referi în prima fază la 25 de aparate militare concepute pentru decolări şi aterizări convenţionale.

Însă Israelul ar putea cumpăra alte 50 de aparate, inclusiv unele care permit aterizări pe piste scurte şi decolări pe verticală.

„Valoarea totală, dacă sunt solicitate toate opţiunile, ar putea ajunge la 15,2 miliarde de dolari", a anunţat agenţia într-un comunicat.

F35 este un avion construit de Lockheed Martin pentru a înlocui pe termen lung F16 şi care nu este detectat de radare.

Israelul şi-a anunţat intenţia de a cumpăra 100 de avioane de vânătoare în următorii 10 ani.

DSCA a anunţat comanda israeliană notificând Congresul american în legătură cu aceasta. Congresul are la dispoziţie un termen de 30 de zile pentru a ridica eventuale obiecţii faţă de această tranzacţie, înaintea încheierii acordului cu Ierusalimul.

Puterea de decizie

25 septembrie 2008

Magdalena BOIANGIU | de jur împrejur

Atentatul de luni de la Ierusalim a fost un semnal puternic pentru Tzipi Livni, fost ministru de Externe, însărcinată de preşedintele ţării cu formarea unui nou Guvern. Executivul acesta, ca şi cele precedente, nu va avea de rezolvat doar problemele curente ale economiei şi conflictele sociale, nu va trebui să încerce să despartă corupţia de politică, să navigheze între cele zece partide cu reprezentare parlamentară, ci să şi încerce o soluţie viabilă pentru ceea ce se numeşte problema Orientului Mijlociu. E vorba despre continuarea unui proces de pace care a dus la câteva războaie, la

creşterea nivelului de violenţă a atentatelor teroriste Hamas şi la răspunsurile tot mai dure ale armatei israeliene, la pauperizarea populaţiei arabe din fâşia Gaza, ceea ce are drept rezultat radicalizarea lor politică.

Tzipi Livni a reuşit să obţină o subţire majoritate pentru a ocupa şefia partidului Kadima (29 de parlamentari, cele mai multe locuri dintr-un total de 120), având de înfruntat candidatura lui Shaul Mofaz, general, apărătorul liniei dure faţă de palestinieni. Partidul Kadima este rezultatul sciziunii partidului de dreapta Likud, condus acum de Benjamin Netanyahu, şi el un dur. Sciziunea a fost iniţiată şi condusă de Ariel Sharon, răpus de boală într-un moment când trebuia să culeagă roadele iniţiativei sale politice. Ehud Olmert, prim-ministrul acum demisionar, a fost soluţia de schimb, neinspirată, cum s-a dovedit: tot ce ar fi putut face sau chiar a făcut a fost compromis de acuzaţiile de corupţie pe care nu le-a putut dezminţi.

Sharon avea platforma politică necesară, succesele lui militare îi permiteau o abordare mai flexibilă a procesului de pace cu lumea arabă. Ieşirea lui din scenă a blocat iniţiativele, rivalităţile politicianiste nu au permis elaborarea unei poziţii acceptabile pentru toţi factorii implicaţi. Aceleaşi rivalităţi se vor exprima în cele 42 de zile rezervate formării Guvernului (construirii unei coaliţii) şi chiar dacă acest scop va fi atins, ele vor funcţiona ca un factor de distorsiune şi pe parcursul guvernării, scurtă, lungă, cum va fi ea.

Surprinzător, prima discuţie a lui Ehud Barak, acum liderul Partidului Muncii (19 deputaţi) nu a fost cu Tzipi Livni, ci cu adversarul lor, Benjamin Netanyahu – liderul partidului de dreapta, Likud, din care s-a desprins Kadima. Barak, cel mai medaliat militar al Israelului, fost prim-ministru cu un bilanţ destul de necăjit, mai are încă ambiţii proprii, aşa că nu e dispus să servească drept treaptă pentru scară urcată de doamna Livni. Favorizat în sondaje, Netanyahu preferă alegerile anticipate; câştigarea lor i-ar permite să-şi ducă propria politică fără constrângerile impuse de o coaliţie cu foştii colegi de partid. Livni a câştigat tocmai pentru că o discreţie provenită poate din anii când a lucrat în serviciile secrete, inerentă, poate, propriei personalităţi, a făcut să fie mai puţin expusă „analizelor „produse de contracandidaţi şi de presă. Dar, după alegerile interne din Kadima,

industria zvonurilor lucrează în trei schimburi, reproşându-i mediocritatea, pe de o parte, aroganţa, incapacitatea de a lucra în echipă, pe de altă parte. Ea nu e comparată cu predecesorul ei Olmert, comparaţie din care ar avea de câştigat, pentru că, spre deosebire de el, cinstea şi corectitudinea ei nu au fost puse nicio clipă la îndoială. E comparată mereu cu Golda Meir, fost prim-ministru (1969-1974), intrată în legendă prin puterea ei de a gândi, prin capacitatea de a acţiona, prin talentul de a se exprima. În această ordine de idei, i se reproşează lui Tzipi Livni că nu are experienţă militară, că e influenţabilă, că nu e capabilă să ia decizii rapide, că nu are încredere în ea însăşi. Ehud Olmert a spus că e o „mincinoasă „şi o „trădătoare". Olmert are toate motivele din lume s-o deteste: în calitatea ei de membru al Guvernului, a cerut demisia lui Olmert de îndată ce acuzaţiile de corupţie au devenit substanţiale. Deci nu e chiar incapabilă de o atitudine fermă, împotriva curentului. E tot evocată problema deciziei „de la ora 3 „: va şti Tzipi Livni ce să facă dacă în plină noapte, la ora când şi patrulele aţipesc, va surveni un incident grav (cum s-a întâmplat în istoria Israelului de câteva ori) la care trebuie răspuns pe loc? Atâţia prim-miniştri cu garanţii certe au luat hotărâri greşite în toate orele zilei şi ale nopţii, încât încercarea de a încredinţa puterea unei persoane care gândeşte înainte de a vorbi poate reprezenta o soluţie.

Războiul de Yom Kippur şi pacea din Orientul Apropiat
09.10.2008

Steagul Israelului înălţat lângă Canalul Suez

Trupele egipteano-siriene au ales serbarea de Yom Kipur pentru atacul-supriză asupra Israelului. Războiul din octombrie 1973 a fost un succes de prestigiu pentru lumea arabă, plătit cu viaţa a mii de soldaţi.

În Israel este cea mai importantă sărbătoare: Yom Kippur – ziua ispăşirii şi a postului negru. Circulaţia rutieră amorţeşte, radioul şi televiziunea amuţesc iar cei care sunt cât de cât reliogioşi nu mănâncă şi nu beau nimic. În sinagogi se adună mai mulţi credincioşi, care se roagă pentru iertarea mărilor şi micilor păcate din ultimii ani.

La fel se întâmpla şi în 1973. În după amiaza zilei de 5 octombrie, ţara se scufunda în izolare. Punctele de trecere spre teritoriile palestiniene erau închise. În ziua de Yom Kippur, pe 6 octombrie, aveau să se întâmple lucruri ciudate. Într-o mică localitate arabă, oamenii încep să strige „Kharb, Kharb – Război, Război" şi doar câteva minute mai târziu un jurnalist francez sună din vestul Ierusalimului mirat de apariţia bruscă a mai multor automobile pe străzile pustii ale oraşului. Ceva nu era în regulă. Imediat îşi relua emisia şi postul public de radio. Acum era clar că ceva se întâmpla. Începe cel de-al patrulea Război din Orientul Apropiat, numit Războiul de Yom Kippur, de Ramadan sau Războiul din Octombrie.

Atacuri paralele

Sirieni au atacat cu tancuri

Israelul era luat cu asalt de trupele egiptene şi siriene, care atacau în paralel, exact la ora 14. Unii foloseau Înălţimile Golan, alţii îşi asigurau accesul prin Canalul Suez. Cinci divizii egiptene cu 70.000 de soldaţi traversau Canalul prin mai multe puncte şi îi învingeau fără probleme pe cei 500 de militari israelieni aflaţi pe aşa numita Bar-Lev linie, la est de canal. Până la sosirea întăririlor, egiptenii îşi extindeau prezenţa şi recâştigau o parte din peninsula Sinai, pierdută în Războiul de şase zile cu Israelul din 1967.

Pe Înălţimile Golan, câştigate tot în 1967 de Israel, Siria începea atacul aerian şi de artilerie. La puţin timp accesul era forţat de 1400 de tancuri, urmate de alte divizii de blindate. Şi aici israelienii erau luaţi

prin surpindere, înregistrau pierderi masive şi erau nevoiţi să evecueze coloniile ridicate după 1967.

Luptă de eliberare

Vice-ministrul de externe sirian, Abdul Ghani Rafii anunţa: „*Luptăm pentru a ne elibera teritoriile arabe ocupate. Luptăm pentru o soluţie dreaptă pentru poporul palestinian, care trebuie să decidă singur*".

Israelul era pe punctul de a pierde complet controlul asupra Înălţimilor Golan. De abia în a treia zi a războiului apărarea a funcţionat. Teritoriul era recâştigat în două zile, luptele se mutau dincolo de graniţe, în Siria. Israelienii reuşesc să ajungă la Saşa, circa 40 de kilometri distanţă de Damasc. Pe frontul egiptean, militarii israeliani treceau ei înşişi Canalul şi cucereau teritorii până în linia de legătură între Suez şi Cairo.

Premierul israelian Golda Meir a demisionat în urma Războiului din 1973

Războiul a durat mai mult decât toate coflictele armate anterioare din zonă. Marile Puteri au livrat arme părţilor beligerante şi de abia la 21-22 octombrie Naţiunile Unite au reuşit să lanseze un apel de încetare a focului.

La 24 octombrie luptele au începtat. Egiptul pierduse 15.000 de oameni, Siria 3000, iar Israelul 2656.

În timp ce israelienii caută responsabili pentru dezastrul tactic, mari politicieni, precum Golda Meir şi Moshe Dayan demisionau.

În mod ciudat, conflictul izbucnit în ziua de Yom Kypur a anului 1973 a deschis poarta negocierilor de pace. Dar liniştea nu domneşte nici acum în Orientul Apropiat.

Peter Philipp/Alina Kühnel

Vizită strategică a lui Ehud Olmert la Kremlin
06.10.2008

Israelul se teme de livrările ruseşti de rachete către Siria

Premierul demisionar israelian, Ehud Olmert întreprinde o nouă vizită la Moscova. Miza este mare pentru cabinetul de la Ierusalim: stoparea livrării către Siria şi Iran a unor rachete moderne.

„Curtea lui Serghei" este percepută a fi una din cele mai frumoase edificii din Ierusalim. Numit după ctitorul său, Marele Duce Serghei Romanov, aşezământul, menit la origine să găzduiască pelerinii ruşi bogaţi, a fost inaugurat în 1890. În decursul schimbătoarei istorii, clădirea a adăpostit funcţionari ai Mandatului britanic devenind apoi un sediu israelian de birouri. La mai bine de un secol de la inaugurare, clădirea este aleasă acum să contribuie la ameliorarea relaţiilor ruso-israeliene. Premierul Ehud Olmert, care se află în exerciţiul funcţiunii în ciuda demisiei pe care şi-a dat-o, intenţionează să ofere cadou părţii ruse Curtea lui Serghei.

Israelienilor nu le-a scăpat faptul că Vladimir Putin a fost impresionat de clădire, în cursul ultimei sale vizite la Ierusalim şi se aşteaptă că atât el cât şi succesorul său, Dimitri Medvedev, să accepte cu încântare acest cadou.

Dacă ei vor fi dispuşi să ofere şi contraserviciul aşteptat – aceasta este o altă chestiune. În primul rând, Olmert încearcă să obţină din partea Kremlinului o diminuare a sprijinului oferit Iranului – o ţară în continuare acuzată de Israel că intenţionează să se doteze cu arma atomică, sub paravanul derulării unui program nuclear civil. Statul evreu se opune mai ales livrării, către Republica Islamică, a unui sistem anti-rachetă modern. Este vorba de baterii de tip S-300, cel mai performant sistem antiaerian din lume. Acesta ar fi un obstacol

redutabil în calea unor eventuale raiduri israeliene de bombardament asupra capacităţilor atomice ale Teheranului.

Chiar dacă un astfel de plan de atac a fost respins la începutul verii de însăşi administraţia americană, în Israel este privit pe mai departe ca o posibilă opţiune. Şi ministrul francez de externe, Bernard Kouchner, aprecia la sfârşitul săptămânii trecute, în cursul unei vizite la Ierusalim, că Israelul va ataca Iranul înainte ca acesta să se doteze cu arma atomică. Dacă însă Teheranul obţine sistemul S300, atunci îşi poate asigura spaţiul aerian pe o rază de 150 de kilometri şi până la înălţimea de 30.000 de metri.

Cât de importantă este pentru Israel această chestiune se poate vedea şi din faptul că Olmert se deplasează la Moscova deşi nu mai funcţionează după demisie decât ca premier interimar şi, ca atare, potrivit Opoziţiei, nu mai are dreptul decât să gestioneze afacerile curente. Totuşi, şi opoziţia priveşte cu suspiciune cooperarea dintre Rusia şi Iran, iar partenerul de coalţie al lui Olmert, preşedintele Partidului Muncii, Ehud Barak, a acuzat zilele trecute Moscova că destabilizează prin politica să Orientul Apropiat.

Sprijinul rusesc pentru Teheran în chestiunea atomică, sau cel puţin respingerea, de către ruşi, a unor noi sancţiuni ONU împotriva Iranului, este un ghimpe în ochii israelienilor. Concomitent însă, statul evreu nu vrea să-şi compromită relaţiile cu Rusia. De la începutul anilor 90, în Israel s-au strămutat aproximativ un milion de evrei din fostul spaţiul sovietic şi chiar dacă între timp 10 la sută din ei s-au întors de unde au plecat, între aceştia şi rudele din Israel există în continuare strânse legături.

A doua ţară care dă dureri de cap israelienilor din cauza strânselor relaţii pe care le întreţine cu Rusia este Siria. În context, Olmert intenţionează să se pronunţe la Moscova împotriva reluării vechiului parteneriat militar ruso-sirian şi să avertizeze asupra posibilelor urmări ale livrării unor baterii S300. Deşi Israelul şi Siria poartă indirect negocieri de pace, preşedintele de la Damasc, Bashir el Assad, este preocupat să-şi aprofundeze relaţiile cu Kremlinul. Israelienii apreciază că bateriile S300 ar putea acoperi jumătate din spaţiul aerian israelian, o importantă stânjenire a strategiei israeliene de securitate. Rămâne de văzut dacă aşezământul „Curtea lui Serghei”

va fi un preţ suficient de mare pentru toate aceasta.

Peter Philipp/Ioachim Alexandru

Schimbul Hizballah-Israel: israelienii sfâşiaţi între bocete şi cântece războinice

De Gilad Aţmon

July 24th, 2008

Făcând o revistă a presei în ebraică asupra pornograficului lamento colectiv israelian, am găsit, spre marea mea surpriză, un editorial critic, scris de către Dr. Mordechai Keidar, un universitar israelian de dreapta: „Inamicii noştri", scrie Keidar, „văd, în faţa lor, o naţiune frenetică, emoţională, înlăcrimată, coruptă, hedonistă, posesivă şi liberală. Oameni care şterpelesc şi crapă în ei, oameni fără rădăcini istorice, oameni lipsiţi de ideologie, fără valori, fără cel mai mic simţ al solidarităţii. Oameni preocupaţi de „aici şi acum", oameni care sunt gata să plătească orice preţ, fără cea mai mică atenţie faţă de gravele consecinţe ale inconştienţei lor." (Dr. Mordechai Keidar)

Este oarecum reconfortant să descoperi că cineva, în Israel, poate fi conştient de severitatea cu care realitatea israeliană este percepută în altă parte. Keidar percepe amplitudinea cu care festivalul doliului actual pare jalnic celor din exterior, îndeosebi vecinilor Israelului. Chiar dacă cineva ar putea resimţi simpatie faţă de durerea încercată de rudele soldaţilor, ceea ce nu poate fi schimbat este faptul că Regev şi Goldwasser erau oameni în uniformă care servind într-o armată deosebit de ostilă. În timpul răpirii lor, patrulau de-a lungul frontierei în dispută dintre Israel şi Liban. Pentru cei care încă n-au înţeles bine topografia: era vorba despre nişte soldaţi, şi nu de simpli „civili inocenţi". Teoretic, erau în măsură să se apere.

Cazul lui Gilad Şalit nu este cu adevărat diferit. Şalit, pe care mass-media planetară îl prezintă ca pe o „victimă inocentă", nu era nimic altceva decât un gardian postat într-un lagăr de concentrare israelian numit Gaza. Şalit, ca şi Goldwasser şi Regev, purta o uniformă a armatei israeliene în timpul capturii sale. Nici Regev, nici Goldwasser, nici Şalit nu sunt nişte victime. Toţi trei erau în serviciul unei ţări care recurge la tactici genocidare devastatoare, printre care înfometarea, epurarea etnică şi asasinarea celor pe care îi consideră drept inamici.

Este totuşi deosebit de uimitor să constaţi în ce măsură memoria colectivă israeliană este scurtă. Ratarea operaţiunii de salvare a lui Regev şi a lui Goldwasser, întreprinsă de armata israeliană ca urmare a ambuscadei reuşite a Hizballah, a antrenat declanşarea celui de-al doilea război cu Libanul de către Israel. Ca represalii, dorind să se răzbune, Israelul a demolat infrastructura Libanului, a culcat la pământ oraşe şi sate întregi în Sudul Libanului, precum şi anumite cartiere ale Beirutului. A omorât aproximativ o mie de civili libanezi. Într-un anume fel, israelienii au reuşit să uite toate acestea. Singurul lucru pe care israelienii îl văd, sunt cele două sicrie negre. Au reuşit chiar să ignore faptul că în schimb, ei înşişi tocmai livraseră 190 de sicrie rudimentare conţinând corpurile combatanţilor Hizballah.

Israelienii sunt deosebit de dotaţi pentru a se vedea doar pe ei înşişi. În ochii lor, durerea personală este, cumva, superioară celei pe care alţii o pot resimţi. Există totuşi ceva care mă intrigă. Spectacolul colectiv al smiorcăielii necrofile israeliene mă lasă perplex. Dacă Israelul şi israelienii nu izbutesc să treacă peste moartea (desigur tragică) a doi militari israelieni, cum vor putea să-şi asume războiul mondial pe care ard să-l declanşeze împotriva Iranului? Dacă israelienii nu izbutesc să suporte imaginea a două sicrie, cum vor putea rezista atunci când Tel Avivul va deveni o imensă groapă comună? Strigătele lor de război sugerează totuşi că în direcţia aceasta par să dorească să se îndrepte.

Dr. Keider sugerează un răspuns mai degrabă caraghios: „Doar o naţiune îmbibată de convingere ideologică, o naţiune care crede cu tărie în justeţea cauzei ei, o naţiune care simte că participă la un proces istoric, o naţiune capabilă să suporte durerea şi să-şi cumpere supravieţuirea cu sânge, sudoare şi lacrimi, doar o asemenea naţiune este în măsură să dureze în Orientul Mijlociu."

„Această regiune", continuă el, „nu are loc pentru cârpe post-evreieşti, care, mai devreme sau mai târziu, îşi vor arăta adevăratul chip post-zionist."

Trebuie să admit că Keidar, acest zelot israelian de dreapta, nu greşeşte întru totul. Oameni care se prăbuşesc în faţa a două sicrie ar face mai bine să nu declanşeze un nou conflict internaţional. Israelienii

pur şi simplu n-au tăria necesară. Nu este vorba cu adevărat de o naţiune de războinici spartani. Pe cât de mult le place să provoace suferinţe atroce altora, cu atât sunt incapabili să suporte ideea de a trebui să sufere ei înşişi, pe scurt, nu sunt gata de sacrificiu, nu sunt decât o gaşcă de laşi învinşi.

Ar face mai bine s-o rupă la fugă cât mai repede, dacă vor să-şi salveze pielea. Aşa cum a remarcat-o Keider, şansa lor să supravieţuiască în această regiune se reduce la zero.

Vandalizarea cimitirului evreiesc

Noaptea în care Liviu Pechet a fost ucis a doua oară

În ziua de 23 octombrie 2008, paznicul cimitirului evreiesc din Şoseaua Giurgiului descoperă un număr mare de morminte vandalizate. Monumentele funerare limitrofe unei alei principale, precum şi altele, de-a lungul unei alei secundare, sunt răsturnate, în grupuri de câte 3-4, fie ele executate din piatră, granit cizelat sau marmură şlefuită. Numărul lor total (inventariat ulterior de poliţie) este cam de peste 100.

Mai întâi, câteva observaţii: nu se consemnează prezenţa unor semne de pângărire, simboluri antisemite (zvastica), urmele unor loviri distrugătoare cu obiecte grele şi ascuţite (ciocane, răngi, târnăcoape) sau inscripţii injurioase explicite. Deteriorarea monumentelor s-a produs prin dislocarea pietrei funerare verticale, cea pe care se afla inscripţionata identitatea decedatului, şi răsturnarea acesteia. În unele cazuri, piatra funerară căzută a rămas întreagă, dar a provocat pagube masive la mormântul învecinat (ex.: dr. Safir Bernard), în altele nu s-au produs deteriorări nici la piatra funerară proprie, nici la cea vecina. (ex.: farmacist Witzler Avram, Avram Barba, Osias Zilberstein). O altă categorie o reprezintă pietrele funerare, care, în cădere, nu au atins alte morminte, ci s-au prăvălit în iarbă (ex: Nathan Katz, Nathanson Bety). În fine, la alte monumente, după dislocare şi răsturnare, piatra funerară proprie a fost spartă sau deteriorata, ca urmare a lovirii de mormântul vecin (ex.: George şi Maria Kaufman, fam. Segal). În cele mai multe dintre cazuri, pietrele funerare au fost secerate în serie, precum piesele de domino. S-ar părea că acţiunea barbară s-a desfăşurat contra-cronometru, vizând, premeditat, mai degrabă „bifarea" unui număr cât mai mare de

monumente afectate, decât deteriorarea propriu-zisă a lor. Din cercetarea tuturor pietrelor dislocate, iesa la iveală faptul că elementul vertical (cel răsturnat) nu avea un sistem de fixare temeinic (dibluri, armaturi) de soclul sau de piedestalul monumentului, decât în unul sau două cazuri. În rest, piatra funerară a fost, la inaugurarea locului de veci, doar ridicată, poziţionata şi „fixată" cu un strat subţire de mortar. Ceea ce duce la ideea ca sistemul precar de asamblare a fost, pe de o parte, un factor decisiv în „randamentul" demolatoriu, iar, pe de alta, ca autorii vandalismului s-au confruntat, prin observare directă, cu aceasta carentă, fapt ce le-a uşurat mult demersul, sau că ar fi putut acţiona în cunoştinţă (anticipată) de cauză. La monumentele funerare profanate se mai aduga un număr apreciabil de bănci de reculegere şi odihnă, aferente mormintelor, de dimensiuni modeste şi înşirate de-a lungul aleii, majoritatea din piatră fasonată, care au fost pur şi simplu răsturnate dintr-o singură mişcare sau lovitura de picior.

Un monument distrus atrage în mod deosebit atenţia: este mormântul lui Liviu Adrian Pechet, „născut la 20 oct. 1925 şi ucis mişeleşte în noaptea de 17 aug. 1945", aşa după cum stă incizat în sculptură funerară. Monumentul reprezintă un pian, pe care se afla o partitura muzicală, compusă, cândva, chiar de Liviu Adrian. Deasupra pianului stau trei portrete, într-o ambiantă aproape domestică, ale defunctului, la diferite vârste. În fata pianului, un taburet, iar la picioarele lui, o inscripţie pe o placă de marmură: „Trecător, opreşte-ţi pasul/şi priveşte acest mormânt/Unde-o mama îndurerată/A îngropat ce-a avut mai sfânt". Nişte mâini (oare?) netrebnice au luat cu asalt spaţiul aducerii aminte şi au batjocorit durerea pierderii unei fiinţe umane, aidoma unei stihii animalice dezlănţuite. Era ca şi cum copilul, pierdut într-o noapte de august, fusese dezgropat de gheare cornoase nemiloase, de vietate târâtoare, smuls din pământ şi sfârtecat cu bestialitate a doua oară.

Oricare va fi fost motivul acestei barbarii, m-am simţit umilit şi mi-a fost (pentru a câta oară?) ruşine că trăiesc alături de bipede oligofrene, apte de a se încolona, mute, nevăzute şi gata de distrugere, pe care nu le-am putut, nici de această dată, împiedica. Îmi cer iertare, în numele lor, familiilor umilite şi comunităţii evreieşti din România.

Florin Gabrea

O îngrijorare legitimă

Violenta căreia i-au căzut pradă, săptămâna trecută, peste o sută de morminte din cimitirul evreiesc de pe Şoseaua Giurgiului ne priveşte pe toţi. În fata proporţiilor acestui act de vandalism, fără precedent după 1989, îngrijorarea este legitimă, cu atât mai mult cu cât, de câţiva ani, ne obişnuisem să aflăm despre astfel de infamii mai degrabă din presă franceza sau din cea germana. Trebuie să aflăm, cât mai repede, cine şi de ce a îndrăznit să vandalizeze acest loc, din ce se hrăneşte impulsul profanator, la ce ne mai putem aştepta… Aceasta agresiune, care aminteşte de o epocă în care astfel de întâmplări deveniseră banale, ne loveşte pe toţi şi riscă să ne lovească din nou, dacă nu vom reacţiona acum aşa cum trebuie. Pentru a afla cât am învăţat din trecut şi în ce societate trăim, toată lumina trebuie făcută asupra a ceea ce s-a petrecut în cimitirul din Şoseaua Giurgiului.

Florin Turcanu

Mâhnire şi indignare

Federaţia Comunităţilor Evreieşti din România, împreună cu Comunitatea Evreilor Bucureşti, informează autorităţile statului şi opinia publică din România şi din străinătate că, miercuri, 22 octombrie 2008, s-a constatat un atac, fără precedent, prin pătrunderea ilicită în incinta cimitirului evreiesc din Bucureşti, Sos. Giurgiului nr. 162, a unor persoane necunoscute care au vandalizat zone ale cimitirului. Cu atât mai mult este de condamnat acţiunea întreprinsă, cu cât ea a avut loc în timpul sărbătorilor evreieşti de toamna, cu accesul interzis în cimitire, potrivit canoanelor cultului mozaic.

S-au profanat şi distrus cel puţin 131 de monumente funerare, identificate, până în prezent, multe dintre acestea din marmură şi granit. Totodată, au fost sparte geamurile şi s-au devastat birourile administrative ale cimitirului.

În acest cimitir sunt numeroase morminte ale unor martiri ai poporului evreu, ucişi în anii Holocaustului, precum şi ostaşi evrei care au căzut la datorie pentru România, eroi ai neamului românesc. Este greu de admis că actele de vandalism comise acum sunt doar gesturi

necugetate ale unor persoane neidentificate încă.

Cu toată răspunderea care ne revine şi animaţi de ataşamentul profund al evreilor din România faţă de ţară în care s-au născut şi trăiesc de sute de ani, ne exprimăm mâhnirea şi indignarea că asemenea fapte se mai pot întâmpla astăzi, în România democratică, renăscuta după decembrie 1989.

Cu greu ne putem abţine să nu gândim către cercuri politice ataşate de un trecut de tristă amintire, de formaţiile politice şi de persoane care au cultivat sistematic învrăjbirea între cetăţenii romani pe motive de etnie, rasă şi religie.

Cerem în modul cel mai ferm autorităţilor statului să intervină, cu promptitudine, pentru identificarea făptuitorilor, pentru judecarea şi pedepsirea lor potrivit legilor ţării în materie civilă şi penală.

Preşedinte FCER, deputat dr. Aurel Vainer

Preşedinte CEB, prof. Ing. Osy Lazăr

O femeie arogantă

Magdalena BOIANGIU | de jur împrejur

02 noiembrie 2008

Uneori, un politician câştigă când arată sincer că nu e dispus să exerseze arta compromisului până la răscrucea unde se numeşte oportunism sau trădare. În Israel, Tzipi Livni, ministru de Externe, lider al Partidului Kadima, a fost invitată de preşedintele Peres să formeze un nou guvern. După demisia lui Olmert, consecinţă a unor acuzaţii de corupţie, Tzipi Livni obţinuse, în nişte alegeri interne câştigate la limită, preşedinţia partidului, urmând ca în următoarele şase săptămâni să formeze un guvern de coaliţie; niciun partid din Israel nu are suficienţi reprezentanţi în parlamentul de 120 de locuri, care să formeze un guvern majoritar până la alegerile din anul viitor. Nu ar fi fost vorba de o sinecură: economia trece prin şocuri, tratativele de pace sunt într-un punct mort, ciocnirile între militanţii palestinieni şi colonii din aşezările neautorizate introduc elementele violenţei cotidiene într-o zonă a globului unde violenţa generalizată este o ameninţare permanentă.

Conform legii, liderul partidului cu cei mai mulţi deputaţi – chiar dacă nu sunt majoritatea – alcătuieşte guvernul. Pentru a-l putea forma, avea nevoie de sprijinul altor partide şi laburiştii lui Ehud

Barak (stânga) şi-au dat acordul. Urmau tratativele cu una dintre formaţiunile religioase, care prin număr de mandate deţine cheia majorităţii guvernamentale. Era necesar un acord cu privire la eventualele concesii în tratativele cu palestinienii: Tzipi Livni vrea să le continue, partidele religioase şi dreapta lui Netanyahu se împotrivesc.

Discuţiile cu partidul ultraortodox Shas nu au mers bine: reprezentanţii lui i-au cerut să promită că, în eventualitatea unor negocieri de pace, nu va discuta viitorul Ierusalimului. Livni a refuzat. Nu înseamnă că ea vrea să satisfacă pretenţiile palestiniene cu privire la Ierusalim. Înseamnă că nu vrea să pornească la o acţiune cu un mandat limitat şi ştiind că Benjamin Netanyahu, rivalul ei, preşedintele Partidului Likud, le spune celor de la Shas „nu vă alăturaţi lui Livni, ea o să cedeze Ierusalimul". Cu trei săptămâni înainte de termenul fixat, Livni a declarat că renunţă la formarea guvernului. Cel mai probabil în februarie vor avea loc alegeri generale anticipate; până luni, toate sondajele îl dădeau câştigător pe Netanyahu. Pe tonuri ironice, când nu făţiş dispreţuitoare, ziarele puneau ştampila „eşec „pe cariera politică a lui Livni. „Livni nu prea se pricepe să menţină relaţii interpersonale, talent pe care şi Ariel Sharon, şi Ehud Olmert îl aveau cu asupra de măsură, ei ştiau cum să se adreseze oamenilor, cum să-i facă să se simtă bine, să le dea senzaţia că ei contează. Nimeni nu poate susţine că Livni a fost binecuvântată cu aceste calităţi „(Jerusalem Post, 27 octombrie). E un fel mai delicat de a o acuza de aroganţă, de tentaţia ei de a se situa deasupra grămezii: nu s-a dus nici măcar la rabinul Ovadia Yosef, eventual garant al sprijinului Shas. Vizita la el e o etapă obligatorie a protocolului: au trecut pe acolo, când au format guverne de coaliţie, Shamir, Rabin, Peres, Netanyahu, Barak, Sharon, Olmert, adică toţi. Livni n-a vrut, şi chiar partizanii ei erau dispuşi să-i explice că asemenea încăpăţânări se plătesc. Dar la o zi după ce ea a anunţat că refuză să formeze guvernul şi preşedintele Peres a promis că va convoca alegeri anticipate, pentru prima oară de la demisia lui Olmert, sondajele o dau învingătoare pe Livni în faţa lui Netanyahu: dacă alegerile s-ar ţine mâine, partidul lui Livni ar câştiga 29 de locuri în Knesset din totalul de 120, în timp ce principalul său rival, Netanyahu, ar obţine doar 26. Există situaţii – puţine şi nu prea durează – când

puterea de a fi credincios ţie însuţi e câştigătoare chiar şi în sondaje.

Lupta dintre grupările mafiote din Israel ia amploare

18.11.2008

Din ce în ce mai multe persoane cad victime răfuielilor dintre grupările mafiote din Israel

Jaakov Alperon, şef al unui clan mafiot din Israel a fost ucis luni, 17 noiembrie, într-un atentat cu bombă. Explozibilul, montat sub maşina victimei, a detonat la o intersecţie, rănind şi pietoni nevinovaţi

La doar scurt timp după explozia unui automobil la Tel Aviv, mass media israeliană relatează că deflagraţia nu a fost un atentat terorist ci face parte din lupta dintre bandele criminale. Victima, Jaakov Alperon, a fost şeful uneia din cele mai mari grupări mafiote din Israel, implicată în toate formele uzuale ale criminalităţii precum traficul de persoane, traficul de droguri sau jocurile ilegale de noroc.

Lupta pentru întâietate a organizaţiilor mafiote israeliene se soldează adesea cu victime, de multe ori nevinovate. Iar poliţia pare a nu se angaja suficient în combaterea criminalităţii organizate.

„Poliţia era de părere că mafioţii se ucid între ei, ceea ce nu dăunează publicului larg, ba dimpotrivă, are chiar avantaje. Însă această atitudine a poliţiei aparţine trecutului, ţinând cont că luptele dintre clanurile mafiote a depăşit orice limită. Membrii acestor bande nu ţin cont de nimic, se omoară unii pe alţii în centrul oraşului şi numărul victimelor nevinovate ucise în decursul răfuielilor depăşeşte între timp numărul victimelor ucise de rachetele Kassam în sud”, a declarat fostul şef al poliţiei israeliene Moshe Mizrachi.

Ţinta atentatului de luni, 17 noiembrie, Jaakov Alperon a fost şeful uneia din cele mai renumite grupări mafiote, al atingând în lumea interlopă statutul unui superstar. Alperon, tată a şapte copii, a petrecut

patru ani în închisoare şi a supravieţuit după două atentate. Înaintea atacului de luni, Alperon asistase la procesul intentat unuia din fii săi, care este acuzat de şantaj. În drumul spre casă, explozibilul montat sub maşina închiriată de Alperon a fost declanşat prin telecomandă în centrul oraşului Tel Aviv, rănind şi mai mulţi pietoni nevinovaţi, printre care şi un copil.

Iar acum, poliţia israeliană se teme că banda Alperon se va răzbuna crunt pentru moartea şefului ei.

„Aşa cum cunosc clanul Alperon, acesta nu va trece la ordinea de zi după un asemenea atac. Mai devreme sau mai târziu va urma o reacţie", a adăugat Mizrachi.

Experţii israelieni nu îşi fac iluzii, ştiind că forţele de securitate nu vor reuşi să pună capăt activităţilor bandelor organizate. O fostă membră a parchetului a declarat chiar că mafioţii sunt în acţiunile lor mereu cu doi paşi înaintea poliţiei.

Bettina Marx/Maria Pascu

Operaţiunea israeliană „Plumb întărit" continuă

29.12.2008

Ministrul de extere israelian, Tzipi Livni, nu a oferit detalii asupra viitoarelor operaţiuni militare

Avioanele de luptă israeliene au continuat în noaptea de duminică spre luni atacurile asupra Fâşiei Gaza. În Gaza City, aviaţia israeliană a bombardat clădirile Universităţii Islamice şi unul din căminele facultăţii

Potrivit surselor israeliene în clădirea Universităţii Islamice nu se afla nicio persoană în momentul bombardării acesteia. Atacurile au vizat însă şi alte ţinte, precum casa unuia din foştii lideri al grupării extremiste Hamas, sau o casă din lagărul de refugiaţi din apropiere de Gaza City, aceste atacuri soldându-se cu mai multe victime.

În plus, în cadrul operaţiunii supranumite „Plumb întărit”, guvernul de la Ierusalim a concentrat tancuri şi unităţi de infanterie în apropierea graniţei cu Fâşia Gaza, intrarea acestora în război fiind însă în prezent neclară, iar ministrul de externe israelian Tzipi Livni a evitat să răspundă întrebărilor jurnaliştilor.

„Nu voi intra în amănunte. Ideea principală vizează schimbarea realităţii de astăzi, însă nu voi discuta despre detaliile operaţiunilor militare viitoare”, a declarat Livni.

Mass Media israeliană a relatat că în decursul nopţii, mai multe rachete Kassam, lansate din Fâşia Gaza, au lovit sudul ţării, fără a face însă victime. Potrivit cotidianului izraelian Ha'aretz, grupările extremiste palestiniene au lansat de la începerea ostilităţilor în total 140 de rachete – un număr semnificativ mai mic decât estimaseră experţii militari.

„Este foarte clar că noi dorim să lovim doar gruparea Hamas şi nu persoane civile. Ţinta noastră este reinstaurarea armistiţiului. Iar intensitatea atacurilor palestiniene este foarte scăzută, chiar dacă ei încearcă să găsească obiective interesante. Raza de acţiune a rachetelor s-a extins însă intensitatea este foarte redusă, ceea ce pentru noi înseamnă că operaţiunea „plumb întărit” va continua până când vom atinge ţelul dorit”, a declarat Amos Gilad, din partea Ministerului Apărării israelian.

Atacurile aeriene susţinute ale armatei israeliene, care s-au soldat până în prezent cu aproximativ 300 de morţi şi peste 1000 de răniţi, au declanşat o serie de demonstraţii de protest ale palestinienilor din estul Ierusalimului, la Hebron, Jenin, Ramallah şi Nazareth.

Potrivit organizaţiei umanitare britanice Oxfam, spitalele din Fâşia Gaza nu mai au suficiente rezerve de medicamente, medicii estimând că peste 80% din răniţii spitalizaţi sunt sortiţi pieirii.

Clemens Verenkotte/Maria Pascu

Proteste antiisraeliane în ţările arabe

29.12.2008

Noul an începe cu o criză de proporţii în Orientul Apropiat, care vă preocupa cu siguranţă şi UE

La sfârşitul săptămânii trecute, în Egipt, Iordania, Siria, Liban, Iran, Irak şi Dubai au fot organizate demonstraţii violenţe împotriva operaţiunilor militare israeliene din Fâşia Gaza

De la 1 ianuarie 2009, Cehia va deţine preşedinţia prin rotaţie a Consiliului European. Întrebat dacă Uniunea Europeană susţine fără rezerve operaţiunile militare ale Israelului, ministrul de externe al Cehiei, Karel Schwarzenberg, a declarat:

„Nu poate există nicio urmă de dubiu că nu putem tolera bombardarea continuă cu rachete a unor aşezări paşnice. Ca urmare, trebuie să respectăm dreptul Israelului de a se apăra, mai ales ţinând cont că nici în timpul armistiţiului nu a fost cu adevărat pace, ci au fost lansate în mod regulat rachete din Fâşia Gaza în direcţia aşezărilor israeliene. Din 19 decembrie, atacurile s-au intensificat, astfel încât trebuie să recunoaştem dreptul Israelului de a se apăra împotriva acestora. Pe de o parte.

Pe de altă parte însă, trebuie să privim mai departe de situaţia acută din prezent. Pe termen lung trebuie să îmbunătăţim condiţiile de trăi din Fâşia Gaza pentru că tinerii să nu mai cadă victime grupărilor teroriste ci să găsească o preocupare care le aduce merite proprii”, a declarat Schwarzenberg.

În lumea arabă, atacurile aeriene israeliene au stârnit proteste violente. „Apărăm Palestina cu sângele şi sufletul nostru” au scandat mii de protestatari în capitala egipteană, arzând steaguri israeliene.

„Toate guvernele arabe, europene şi americane sunt partenere. Tăcerea lor arată că, alături de Israel, poartă o răspundere pentru masacrul din Fâşia Gaza. Sigur, Abbas este preşedintele autorităţii palestiniene, însă el a cooperat cu Israelul de la început, de la ocuparea

Fâşiei Gaza până la masacrul de astăzi”, a spus unul din demonstranţi.

Potrivit surselor oficiale egiptene, la Cairo au demonstrat 15.000 de persoane, numărul lor ridicându-se pe tot teritoriul ţării la peste 50.000. Indignarea lumii arabe s-a extins de la Damasc până în Sana’a, în Yemen şi nici condamnarea atacurilor israeliene de către majoritatea guvernelor arabe nu a reuşit să calmeze spiritul agresiv al populaţiei.

Între timp, avioanele de luptă israeliene au lovit şi ţinte aflate la graniţa cu Egiptul. Potrivit executivului de la Ierusalim, atacurile au vizat tunelurile de contrabandă, prin care se strecurau din Sinai în Fâşia Gaza arme, muniţie, carburanţi şi materie primă pentru construcţia de bombe.

Peter Steffe/Maria Pascu

Întreaga Europă protestează împotriva atacurilor israeliene asupra Fâşiei Gaza

Dată: *29 dec 2008*

Mii de persoane au manifestat duminică în întreaga Europă împotriva raidurilor israeliene din Fâşia Gaza, soldate cu peste 300 de morţi începând de sâmbătă, relatează AFP.

De la Londra la Paris, de la Madrid la Copenhaga şi Istanbul, oamenii au ieşit în stradă pentru a condamna operaţiunea lansată sâmbătă, cea mai violentă de la ocuparea teritoriilor palestiniene de către Israel în 1967.

La **Londra**, aproape 700 de persoane, potrivit poliţiei, şi 3.000, potrivit estimărilor organizatorilor, s-au adunat în faţa ambasadei Israelului după trei ore de proteste. Manifestanţii aveau drapele ale Autorităţii palestiniene şi pancarte pe care era scris „Holocaust în Fâşia Gaza” şi „Nu pace, nu dreptate”.

O nouă manifestaţie este programată pentru luni, la ora locală 16.00, în faţa ambasadei Israelului din Londra, la apelul asociaţiei „Campania de solidaritate pentru Palestina”.

La **Paris** circa 1.600 de persoane, potrivit poliţiei, au ieşit în stradă, agitând pancarte pe care scria „Opriţi masacrarea nevinovaţilor” şi scandând „Israelul terorist, Europa complice”, sau „Holocaust în Fâşia Gaza”.

La **Madrid**, între 500 şi 1.000 de persoane au protestat în faţa

ambasadei Israelului, la apelul asociaţiei „Pace acum”. „Nu holocaustului palestinian!”, se putea citi pe pancarte.

În **Danemarca**, 700 de persoane, potrivit poliţiei, 2.000 potrivit organizatorilor, au protestat la apelul mai multor organizaţii musulmane daneze, în faţa ambasadei Israelului. O persoană, care nu făcea parte din grupurile organizatoare, a fost arestată pentru că a aruncat un cocteil Molotov în direcţia poliţiei. Aproape 300 de persoane s-au adunat şi în oraşul Aarhus. Cu o zi înainte, circa 1.000 de persoane au organizat un marş la Stockholm, la apelul Uniunii islamice din Suedia.

La **Istanbul**, sute de oameni au scandat slogane precum „Sionismul va fi învins, rezistenţa palestiniană va învinge”, în faţa moscheii Beyazit, în centrul istoric al oraşului, la apelul organizaţiilor islamiste.

În piaţa Taksim, principala esplanadă a oraşului turc, un portret al premierului israelian Ehud Olmert a fost stropit cu vopsea roşie, în timp ce militanţi comunişti depuneau o jerbă în faţa consulatului Israelului, potrivit agenţiei Anatolia. Sute de manifestanţi au protestat şi în faţa ambasadei Israelului din Ankara, aruncând cu pantofi în clădire, potrivit unor imagini difuzate de canalele de televiziune. Mii de persoane au manifestat duminică şi în alte oraşe din Turcia.

La **Roma**, circa 200 de persoane, potrivit organizatorilor, au participat la un protest în piaţa Navone, pentru a cere guvernului italian să „blocheze acordurile economice şi militare” cu Israelul. Manifestanţii au denunţat „epurarea etnică şi terorismul statului israelian”, potrivit agenţiei Ansa.

Potrivit NewsIn, Israelul a continuat şi duminică raidurile aeriene asupra Fâşiei Gaza şi a ordonat mobilizarea a mii de rezervişti, în vederea unei eventuale ofensive terestre. Atacurile vizează mişcarea Hamas, care deţine controlul în Fâşia Gaza.

Importante oraşe europene, teatre de manifestaţii împotriva raidurilor israeliene

Autor: Ionel Dancu

Dată: *29 dec 2008*

Mii de persoane au manifestat ieri în mai multe oraşe din Europa, în special în faţa sediilor ambasadelor israeliene, în semn

de protest faţă de raidurile aeriene lansate de statul evreu începând de sâmbătă în Fâşia Gaza, atacuri care au provocat moartea a peste 280 de persoane, relatează AFP.

Potrivit Mediafax, între 500 şi 1.000 de persoane s-au reunit în faţa ambasadei Israelului din **Madrid**, scandând „Pace" şi afişând pancarte pe care se putea citi „Israelul terorist", „Stop terorismului de stat" sau „Nu holocaustului palestinian".

La **Londra,** au fost arestate trei persoane pentru „tulburarea liniştii publice", în cadrul unei manifestaţii similare la care au participat circa 700 de persoane, la apelul asociaţiei Stop the War. Potrivit unui fotoreporter al AFP, prezent la locul manifestaţiei, protestatarii au răsturnat barierele instalate pe trotuarele din faţa ambasadei Israelului, iar poliţia a intervenit pentru a controla mulţimea, care a blocat circulaţia.

Între 700 de persoane, potrivit poliţiei, şi 2.000, potrivit organizatorilor, au manifestat ieri după-amiază şi la **Copenhaga**, în faţa ambasadei israeliene. Demonstraţia, organizată la apelul mai multor asociaţii musulmane daneze, între care Comunitatea islamică, s-a desfăşurat într-o atmosferă de calm.

În **Suedia**, o manifestaţie organizată de Uniunea islamică a reunit 1.000 de persoane la Stokholm, o altă manifestaţie fiind prevăzută pentru astăzi, potrivit unui purtător de cuvânt al organizaţiei.

În **Finlanda**, manifestaţii similare sunt prevăzute pentru astăzi şi mâine după-amiază în faţa Parlamentului.

Peste 1.000 de persoane au protestat şi la **Paris**, în cadrul a două manifestaţii distincte. Cea mai importantă, care a reunit 1.300 de protestatari potrivit poliţie s-a desfăşurat în cartierul Barbes, locuit în mare parte de persoane provenind din Maghreb. Arborând drapeluri palestiniene, manifestanţii purtau banderoale pe care se putea citi „Stop masacrului de nevinovaţi".

La **Istanbul**, sute de manifestanţi, reuniţi la apelul organizaţiilor islamiste în faţa moscheii lui Baiazid, în centrul istoric al metropolei, au scandat sloganuri cum ar fi „sionismul va fi învins, rezistenţa palestiniană va triumfa".

Câteva sute de manifestanţi au protestat şi în faţa ambasadei

Israelului din **Ankara**, arzând o stea a lui David din lemn şi aruncând cu pantofii în clădire, potrivit Anatolia şi imaginilor difuzate de posturile de televiziune.

Hezbollah, gata să facă faţă oricărei agresiuni israeliene

Dată: *28 dec 2008*

Secretarul general al grupării libaneze Hezbollah, Hassan Nasrallah, a declarat astăzi că mişcarea pe care o conduce este gata să facă faţă oricărei „agresiuni" din partea israelienilor în Liban, relatează Reuters, citat de Agerpres.

„Nu vă ascund că le-am cerut membrilor rezistenţei din sud să fie pregătiţi şi să dea dovadă de vigilenţă pentru că ne confruntăm cu un duşman criminal", a declarat Nasrallah.

„Suntem gata să facem faţă oricărei agresiuni pe teritoriul nostru", a continuat liderul Hezbollah, care a negat că membrii grupării sale ar fi instalat rachetele descoperite în urmă cu câteva zile la câţiva kilometri de frontieră cu Israel.

„Hezbollah are suficient curaj pentru a-şi asuma responsabilitatea oricărei acţiuni şi de a nu se ascunde după deget", a subliniat liderul şiit, care i-a acuzat în schimb pe „agenţii Israelului" că ar fi în spatele incidentului rachetelor.

Armata libaneză a descoperit joi opt rachete îndreptate spre Israel care erau pregătite de lansare. Acestea se aflau la mai puţin de 5 km de frontieră cu Israel, între localităţile Naqura şi Tair Harfa, într-o zonă care este un fief al Hezbollah.

Mai mult de 280 de palestinieni au murit în Gaza, Israelul spune că majoritatea erau din Hamas

Dată: *28 dec 2008*

Israelul a continuat astăzi atacurile aeriene asupra Fâşiei Gaza, soldate cu mai mult de 280 de morţi în doar 24 de ore, şi a mobilizat mii de rezervişti în perspectiva unei eventuale ofensive terestre, relatează AFP.

Operaţiunea, care este de o violenţă nemaivăzută de la ocuparea teritoriilor palestiniene de către Israel în 1967, urmăreşte să pună capăt tirurilor cu rachete lansate de Hamas din Fâşia Gaza asupra teritoriului israelian.

Atacurile israeliene sunt soldate cu cel puţin 282 de morţi,

majoritatea poliţişti Hamas, şi peste 600 de răniţi, potrivit unui nou bilanţ al serviciilor de urgenţă palestiniene.

Între timp, circa 20 de noi rachete au fost lansate din Fâşia Gaza duminică spre sudul Israelului, fără a se înregistra victime.

Un purtător de cuvânt al guvernului israelian, Avi Pazner, a declarat că „97% dintre palestinienii ucişi sau răniţi" aparţin grupării Hamas, potrivit unui interviu acordat postului francez de radio RTL. „Din nefericire, există şi victime civile, pentru că este imposibil să nu se întâmple aşa ceva, având în vedere densitatea populaţiei din Fâşia Gaza. Regretăm pierderile civile", a declarat el.

„Tsahal (armata israeliană) îşi va extinde şi aprofunda operaţiunile în Fâşia Gaza, dacă va fi necesar", a avertizat ministrul israelian al apărării. „Ar trebui să se ştie că aceste acţiuni nu vor fi de scurtă durată şi că nu va fi uşor, însă vom da dovadă de hotărâre", a adăugat el.

Premierul în exerciţiu, Ehud Olmert, a declarat la început unei reuniunii guvernamentale că obiectivul operaţiunii din Fâşia Gaza este „de a le permite cetăţenilor din sudul Israelului să ducă o viaţă normală după ani de zile de atacuri continue cu rachete şi mortiere".

Israelul a decis mobilizarea a mii de rezervişti

Dată: *28 dec 2008*

Israelul a decis mobilizarea a mii de rezervişti, a anunţat astăzi un responsabil israelian de rang înalt, în condiţiile în care ameninţă cu lansarea unei ofensive terestre în Fâşia Gaza, relatează AFP.

„Cabinetul a aprobat mobilizarea a mii de rezervişti. Această mobilizare vizează unităţi de luptă şi unităţi de apărare", a declarat acest responsabil, la încheierea reuniunii săptămânale a guvernului.

Ministrul israelian al apărării, Ehud Barak, citat de purtătorul său de cuvânt, declarase anterior că o operaţiune terestră împotriva Hamasului este posibilă. „Suntem pregătiţi pentru orice eventualitate. Dacă este nevoie să desfăşurăm trupele pentru a ne apăra cetăţenii, vom face acest lucru", a declarat Barak, citat de purtătorul său de cuvânt.

Circa 280 de palestinieni au fost ucişi, majoritatea poliţişti Hamas, şi mai mult de 600 au fost răniţi, în raidurile aeriene efectuate

începând de ieri de Hamas în Fâşia Gaza, potrivit unui bilanţ recent al serviciilor de urgenţă din teritoriul palestinian.

Avioane israeliene au survolat sudul Libanului la joasă altitudine

Cel puţin cinci avioane de vânătoare israeliene au survolat duminică, la altitudine joasă, sudul Libanului, teritoriu care a fost vizat de o misiune de recunoaştere şi pe timpul nopţii, a anunţat un oficial din forţele de securitate libaneze.

„Cel puţin cinci avioane au survolat regiunea Bint Jbeil (124 kilometri sud de Beirut) şi s-au orientat spre oraşul-port Tyr", situat mai spre nord, a precizat oficialul citat.

Potrivit responsabilului citat, un avion de recunoaştere de tipul MK a survolat sudul ţării în timpul nopţii, „de la ora 21.00 GMT (23.00, ora României) până dimineaţă".

La mai mult de doi ani de la conflictul din 2006 dintre Israel şi Hezbollahul libanez, care a devastat sudul Libanului, tensiunea se resimte în continuare în această zonă. Liderul mişcării şiite, Hassan Nasrallah, care urmează să se pronunţe duminică seară cu privire la operaţiunea Israelului asupra Fâşiei Gaza, a ameninţat cu „distrugerea" statului israelian în cazul unui nou conflict.

Aviaţia israeliană îşi continuă atacurile împotriva obiectivelor Hamas: 230 morţi

Dată: *28 dec 2008*

Aviaţia israeliană a continuat să lovească ţinte disparate în toată Fâşia Gaza astăzi dimineaţa, vizând în special instalaţii de televiziune, după raidurile care au făcut ieri cel puţin 230 de morţi, informează AP, preluat de Agerpres.

Aceste atacuri fără precedent au declanşat reacţii de protest în toată lumea arabă şi numeroşi aliaţi ai Israelului au îndemnat statul evreu la reţinere, deşi SUA au indicat Hamas drept responsabil de această ripostă.

Deocamdată, nimic nu pare să indice un apropiat sfârşit al operaţiunii. Israelul a lăsat să se înţeleagă că îi va viza individual pe conducătorii Hamas şi pe activiştii care continuă să trimită rachete spre teritoriul său.

De asemenea, sute de infanterişti şi blindate din cadrul Tsahal

se îndreptau duminică dimineaţa spre Fâşia Gaza, existând perspectiva unei invazii terestre, potrivit unor responsabili militari care au preferat anonimatul.

În cursul primului atac de astăzi dimineaţa, la puţin timp după miezul nopţii, unii palestinieni au afirmat că aviaţia israeliană a bombardat o moschee, în apropiere de spitalul Shifa din oraşul Gaza. Militarii israelieni au explicat că moscheea servea drept bază pentru activităţi teroriste'. O altă ţintă a fost staţia de televiziune Al Aqsa TV, utilizată de Hamas. Ea însă a continuat să emită şi după distrugerea studiourilor.

Obuze israeliene au căzut asupra unor elevi care ieşeau de la şcoală într-o zonă dens populată, cel puţin 15 elevi fiind ucişi, potrivit unui responsaabil local.

Şeful Hamas invită la declanşarea unei noi Intifade

Dată: *28 dec 2008*

Şeful în exil al Hamas, Khaled Meshaal, le-a cerut palestinienilor astăzi, într-un interviu acordat canalului qatariot de televiziune Al-Jazira, să declanşeze o nouă Intifadă împotriva Israelului şi i-a invitat să-şi reia atentatele sinucigaşe, relatează AFP, preluat de Agerpres.

Meshaal a mai afirmat că Hamas s-a arătat deschis „tuturor opţiunilor paşnice, dar fără rezultat". „Brigăzile Ezzedine al-Qassam, aripa înarmată a Hamas, îşi cunosc obligaţiile, ripostând agresiunii. Locuitorii Fâşiei Gaza au optat pentru rezistenţă', a continuat el.

De asemenea, Meshaal a invitat ţările arabe „să ia măsuri concrete pentru a opri agresiunea împotriva Fâşiei Gaza şi a face să fie ridicată blocada" israeliană, înăsprită de la începutul lunii noiembrie. „Pentru a reînnoi armistiţiul cu Israelul trebuie ca acesta să înceteze agresiunea şi să deschidă punctele de trecere spre Fâşia Gaza, în special cel din Rafah", între Fâşia Gaza şi Egipt, a continuat el.

Referindu-se la discordia interpalestiniană, Khaled Meshaal, a cărui mişcare a preluat cu forţa controlul asupra Fâşiei Gaza în iunie 2007, în detrimentul Autorităţii Naţionale Palestiniene (ANP) s-a declarat „dispus la reconciliere". Dar a condiţionat aceasta de sistarea negocierilor de pace între ANP şi Israel. „Nici rachetele, nici operaţiunile sinucigaşe nu sunt absurde. Dar negocierile sunt", a

susţinut el. „Aceste negocieri nu servesc decât la pierderea timpului şi la ameliorarea imaginii inamicului în lume. Trebuie oprite imediat negocierile, precum şi cooperarea în domeniul securităţii cu inamicul", a adăugat liderul Hamas, autoexilat la Damasc.

Prima Intifadă (revoltă civilă care a debutat în 1988) s-a terminat cu încheierea acordurilor de la Oslo, în 1993, aflate la originea creării Autorităţii Naţionale Palestiniene. Cea de a doua Intifadă desemnează mişcarea palestiniană care a început în septembrie 2000 şi care a fost zdrobită progresiv de armata israeliană în Cisiordania

Când cei puternici decid să fie devină diplomatici
(de Immanuel Wallerstein)
July 14th, 2008

Preşedintele George W. Bush şi gaşca lui neo-conservatoare au transformat într-o mândrie faptul că relaţia lor cu regimurile care nu-i plac era una dură, nu de diplomaţie blândă. În cuvântarea lui despre Starea Uniunii (State of the Union) din 2002, Bush a denunţat „Axa Răului" – compusă din Iraq, Iran şi Coreea de Nord – şi a indicat că Statele Unite vor acţiona pentru dărâmarea regimurilor lor, fără negocieri cu ele.

La scurtă vreme după aceea, Bush a suspendat Cadrul de Lucru Agreat (Agreed Frameword) din 1994 pe care administraţia Clinton îl negociase cu Coreea de Nord, provocând ca reacţie repornirea reactorului nuclear nord-coreean şi încheierea cooperării dintre această ţară şi Agenţia Internaţională pentru Energia Atomică. După aceasta, Statele Unite au refuzat să participe la convorbiri bilaterale cu Coreea de Nord, insistând că toate discuţiile să aibă loc în versiunea de aşa-zis şase participanţi (Statele Unite, Coreea de Nord, Coreea de Sud, China, Japonia şi Rusia) că unică formă de contact.

În 2006, Coreea de Nord a organizat oficial o explozie nucleară. Imediat după aceasta, Statele Unite au demarat întâlniri bilaterale cu Coreea de Nord, pe care în prealabil le refuzase. În iunie 2008, primele rezultate concrete ale acestor negocieri au fost anunţate. Coreea de Nord a demolat un turn nuclear iar Statele Unite au scos Coreea de Nord de sub sancţiunile prevăzute în Actul Comerţ cu Inamicul (Trading-with-the-Enemy Act), trimiţând asistenţă alimentară. Acest

eveniment a fost considerat de partea americană drept un „progres treptat”.

Întoarcerea Statelor Unite la diplomaţie şi acceptarea din partea lor a progresului treptat au fost denunţate de către neo-conservatorii din afara guvernului american, precum John Bolton, drept „o zi foarte tristă” în care Statele Unite au fost „înşelate”. Se consideră că vice-preşedintele Cheney a pierdut bătălia internă cu avocaţii negocierilor ca secretarul de Stat Rice şi secretarul apărării Gates. Suporterii deciziei din administraţiei au salutat-o ca pe un „succes diplomatic”. Alţii au arătat că, dacă Statele Unite nu ar fi suspendat Cadrul de Lucru Agreat, Coreea de Nord nu ar fi fost niciodată capabilă să explodeze o armă nucleară. Aşadar, argumentează ei, a nu negocia ar fi facilitat de fapt, mai degrabă decât ar fi împiedicat ca Coreea de Nord să devină o putere nucleară.

Ce s-a schimbat într-atâta între 2002 şi 2006 încât Statele Unite să schimbe linia „dură” cu abordarea „diplomatică”? Este uşor de priceput. Războiul din Iraq a fost un fiasco, lucru care (împreună cu Afghanistanul) absoarbe întreg aparatul militar american. Atunci când nord-coreenii au explodat o armă nucleară, militarii Statelor Unite i-au pus în vedere Preşedintelui Bush că nu era nicio posibilitate de angrenare a Coreii de Nord într-o acţiune armată. Aşadar, din moment ce Coreea de Nord avea bomba, diplomaţia era unica opţiune reală. Bush a înghiţit în sec, dar ce putea face? Va merge efortul „diplomatic”, în direcţia convingerii Coreii de Nord să renunţe ea însăşi la toate armele nucleare? Probabil că nu. Dar ce alternativă a mai rămas Statelor Unite?

Acum uitaţi-vă la Israel. Israelul a preferat întotdeauna linia dură diplomaţiei. Întâi, nu admiteau că există o Palestină cu care să intre în negocieri. Apoi, nu au vorbit cu Yasser Arafat şi Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei până când aceştia nu au „recunoscut” Israelul şi nu au renunţat la violenţă. Apoi, atunci când prima Intifada a arătat Israelului că se confruntă cu o problemă serioasă de rebeliune internă venită din partea palestinienilor, au acceptat aşa-numitele Acorduri de la Oslo, care stabileau o foarte limitată formă de control de facto exercitată de Autoritatea Palestiniană în anumite părţi din Gaza şi Cisiordania. Apoi, după a doua Intifada, Israelul l-a boicotat pe Arafat

din nou, şi au reluat doar negocieri sporadice cu succesorul lui Arafat, Mahmud Abbas.

În 2006, au fost alegeri în Palestina. Partidul lui Abbas, Fatah, a fost învins de către Hamas, a cărui poziţie oficială era să refuze recunoaşterea legitimităţii Statului Israel. Atunci, linia „dură" a fost reinstituită de către Israel. Nu ar negocia în niciun fel cu un guvern Hamas, doar dacă nu şi până când acesta îşi revizuieşte principiile de bază. Guvernul american a sprijini această abordare în toate manierele.

În 2007, Palestina a intrat în implozie. Abbas, în calitate de preşedinte, l-a eliminat pe primul-ministru Hamas. Mişcarea Hamas a refuzat să accepte legitimitatea acestei acţiuni. Rezultatul net a fost acela că Hamas a preluat controlul complet al Fâşiei Gaza, şi forţele lui Abbas controlează mai mult sau mai puţin Cisiordania. Acum erau două guverne. Israelienii şi Statele Unite recunoşteau doar guvernul lui Abbas şi s-au gândit să izoleze Hamas, deci Gaza, în orice mod, instituind un control sever al circulaţiei oamenilor şi al bunurilor în şi din Gaza.

Pe scena mondială, Israelul şi Statele Unite au insistat ca oricine altcineva să respecte boicotul total al Hamas, fapt pe care Uniunea Europeană şi Naţiunile Unite l-au urmat din plin. Apoi au insistat ca şi persoanele private să respecte boicotul. Atunci când un consilier al lui Barack Obama a revelat că dacă, în exerciţiul deplin al funcţiei, ar fi fost obligat să se întâlnească cu Hamas, ar fi făcut acest lucru, s-au făcut imediat presiuni asupra lui Obama să întrerupă legăturile cu acest consilier, lucru pe care l-a făcut.

Acum, dintr-o dată, linia dură a Israelului a cedat locul diplomaţiei. În 18 iunie, Hamas şi Israel au intrat într-un armistiţiu formal, în cadrul căreia fiecare dintre părţi a promis să înceteze toate acţiunile militare îndreptate împotriva celeilalte, iar restricţiile vamale ar urma să fie ridicate. Guvernul american a sprijinit acţiunea. Cabinetul israelian a votat cu doar patru abţineri. Desigur, imediat, partizanii liniei dure din Israel şi din comunitatea evreiască nord-americană au denunţat această înţelegere din aceleaşi motive pe care le-au avut neo-conservatorii care au denunţat înţelegerea Statelor Unite cu Coreea de Nord. Au spus că armistiţiul nu va merge, pentru că

nu va rezista. Poate. Şi, în 29 iunie, Israelul a concluzionat o a doua înţelegere diplomatică cu Hizballah. Israelul a fost de acord cu un foarte controversat schimb de prizonieri. Pentru doi soldaţi israelieni capturaţi, probabil morţi acum, Israelul eliberează o figură majoră a Hizballah, responsabil pentru uciderea unor israelieni.

De ce a schimbat Israelul linia dură cu diplomaţia? Desigur, au stat la bază multe consideraţii electorale din interiorul Israelului. Dar adevăratul motiv este acela că israelienii au înţeles că sunt incapabili să pună capăt din punct de vedere militar să pună capăt lansării de rachete palestiniene asupra oraşelor israeliene. Şi toată lumea a tras concluzii de aici. Abbas a redeschis negocierile cu Hamas. Egiptenii i-au presat pe israelieni şi pe americani să negocieze cu Hamas. Şi, bine înţeles, israelienii sunt într-o poziţie diplomatică decât erau în urmă cu doi ani, ca să nu vorbim de zilele lui Arafat. În acest timp, Franţa a tras concluzia că este momentul ca Israelul să facă concesii serioase. Vor fi politicienii americani, dinăuntrul şi dinafara guvernului, la fel de curajoşi? Cât despre Hizballah, israelienii au încercat să-i distrugă militar şi au eşuat complet. A fost un spectacol penibil al limitelor puterii militare israeliene.

Liniile dure merg dacă ai suficientă putere să le pui în practică. Diplomaţia este ceva impus taberei mai puternice dintr-un conflict. Statele Unite în Coreea de Nord şi Israelul în Gaza/Palestina şi Liban învaţă acum acest adevăr – puţin cam târziu. Dar mai bine mai târziu decât niciodată. Oare noi ceilalţi vom avea oportunitatea să sprijinim şi să iniţiem acelaşi fel de relaţii diplomatice ca cele pe care regimul Bush şi guvernul israelian le-au legitimat?

Experienţa evreiască
(de Gilad Aţmon)
July 11th, 2008

Timp de mai mult de jumătate de secol, cei care au încercat să combată forţele care se află în spatele modelului israelian au identificat politica şi praxisul israeliene cu zionismul şi ideologia zionistă. Îmi pare rău să le spun că s-au situat de la început şi până la sfârşit alături de subiect. Cu certitudine, proiectul zionist dictează jefuirea Palestinei în numele unei ambiţii naţionale evreieşti. Este de asemenea corect să afirmăm că Israelul s-a arătat mai degrabă eficace

în traducerea filosofiei zioniste într-o practică devastatoare de opresiune şi de crimă. Totuşi, israelienii, sau mai precis marea majoritate a evreilor laici născuţi israelieni, nu sunt motivaţi, nici impregnaţi de ideologia zionistă. Spiritul său simbolurile acesteia nu le spun practic nimic. Oricât de bizar ar putea aceasta să pară unora, zionismul este fie o noţiune străină, fie pur şi simplu o noţiune arhaică pentru cei mai mulţi dintre evreii laici născuţi în Israel.

Având în vedere că marea majoritate a israelienilor sunt dezorientaţi în raport cu noţiunea de zionism, cele mai multe dintre formele de critică ce s-ar defini ca antizioniste nu ar avea decât puţin efect asupra Israelului, asupra politicii israeliene sau asupra poporului israelian. Altfel spus, în timpul ultimelor şaizeci de ani, cei care au recurs la paradigma zionismului nu au făcut decât să predice unor convertiţi.

Se impune deci un examen aprofundat al magmei formate de către Israel, zionism şi iudeitate.

Plecarea familială

În fiecare an, spre Paşte, familia mea mă lasă singur timp de două săptămâni. Tali, soţia mea, şi copii noştri, Mai (doisprezece ani) şi Yann (şapte ani) pleacă în Israel. Soţia mea numeşte această o vizită familială, ea insistă ca cei doi copii să-şi vadă rudele apropiate şi e exclus ca opiniile mele în privinţa Israelului, a identităţii evreieşti şi a zionismului planetar să impieteze cumva cu problemele familiale. Pentru motive evidente, eu însumi nu merg niciodată în Israel. Am decis în urmă cu vreo zece ani că, atâta timp cât această ţară nu va deveni cea a tuturor cetăţenilor ei, nu am ce căuta acolo.

În timpul primilor noştri ani, la Londra, am avut în mai multe rânduri discuţii cu Tali asupra opţiunii ei predilecte din perioada pascală. La început, nu eram de acord. Argumentam astfel: să târâi nişte copii inocenţi spre Statul de apartheid „rezervat doar evreilor" nu riscă să contribuie la viitoarea lor bunăstare şi putea chiar să le corupă simţul etic. În timpul acestor ani, Tali îmi modera temerile, argumentând că cei doi copii ar trebui să fie trataţi ca nişte fiinţe omeneşti libere. Ei trebuie să aibă dreptul de a-şi vedea familia, şi lor le va reveni sarcina să-şi facă o opinie atunci când vor fi în stare.

Atunci când copiii noştri erau încă foarte mici, îmi era greu

să-mi păstrez poziţiile. Mai şi Yann nu aveau niciun interes pentru complexităţile politicii sau ale eticii. Totuşi, pe măsură ce copiii noştri au crescut, dus-întorsul lor spre ştetl ebraic a devenit un capitol educativ important, mai mult pentru mine însumi decât pentru oricine altcineva. Faptul de a observa că cei doi copii se transformă încetul cu încetul în israelofili light mi-a deschis ochii. Am înţeles atunci impactul Israelului şi al zionismului, prin intermediul ochilor copiilor mei british. Am învăţat să admit cu câtă uşurinţă se poate îndrăgosti cineva de Israel.

Copiilor mei le place să se afle acolo. Adoră cerul albastru, îşi petrec timpul în mare şi pe plajele nisipoase. Îmi imaginez că le place hummus şi falafel. Nu este nevoie să fii un geniu ca să realizezi că tot ceea ce am menţionat până aici are legătură cu pământul – adică Palestina – şi nu cu Statul – adică Israel. Dar nu sunt doar acestea. Copiilor mei le place şi să vorbească ebraica în imersiune printre oamenii care o vorbesc, le place să râdă în ebraică, şi le place chiar să fie supăraţi în ebraică! Le place şuţpah (tupeu) ebraic, care este inerent caracterului deschis al israelienilor. În cele din urmă, ebraica este limba lor maternă.

După ce aterizează într-o Londră înnourată, Tali şi copiii sunt morocănoşi şi pierduţi pentru o vreme. Tali devine lejer nostalgică pentru strălucitoarea carieră teatrală pe care a abandonat-o acolo. Acest lucru este uşor de înţeles. Dar cazul copiilor mei este puţin mai complicat. Ei sunt britanici. Deşi ebraica este limba lor maternă, engleza este prima lor limbă. La Londra, ei sunt lipsiţi evident de unele dintre libertăţile de care se bucurau acolo: ei vor să continue să se joace în aer liber, să se scalde sub formidabilul soare al Mediteranei în timpul unei primăveri lipsite de orice picătură de ploaie. Dar ceea ce este încă şi mai remarcabil, este faptul că Israelul rezolvă ceea ce pare să fie complexul lor identitar care se manifestă inevitabil. Când se află la Londra, sunt neliniştiţi în privinţa identităţii lor etnice, sunt incapabili să decidă cine sunt: sunt oare ex-israelieni, ex-evrei, evrei laici, creştini prin cultură, copiii unui palestinian care vorbeşte ebraica, fiul şi fiica unui celebru self-hating Jew mândru că este ceea ce este, şi aşa mai departe. În Israel, şi îndeosebi înconjuraţi de familie, niciuna dintre aceste întrebări nu intră în joc. Israelienii sunt înclinaţi să te

admită că frate, orideunde aţi veni, numai să nu fii arab. În timp ce în Londra multietnică, cei doi copii ai mei sunt adesea confruntaţi cu întrebări evidente în ceea ce priveşte originea lor, pe care le gestionează dificil, în bună parte din cauza mea şi a poziţiilor mele, în Israel, aceste întrebări nici nu se pun.

Atunci când copiii mei se întorc în Londra, am impresia, timp de o bună săptămână, că eu şi nebunia mea suntem cei care le-am impus condiţiile acestea de exil hivernal. Dar, în adâncul meu, ştiu că ei au pe deplin dreptate. Tot ceea ce pot spune că să mă apăr este: „Greu, greu!"

O săptămână sau două după întoarcerea lor din Israel, copiii mei devin zionişti light. Nu e vorba că ar contesta ceea ce spun în privinţa Palestinei, nici că ar dezvolta vreun oarecare sentiment de aspiraţie naţională evreiască, nici că ar fi orbi la suferinţa poporului palestinian. De fapt, băiatul meu, care are şapte ani, este atât de oripilat de zidul gigantic încât nu se opreşte din întrebările despre oamenii care trăiesc de cealaltă parte. Dar există ceva a cărei experienţă o fac în Israel, şi acest ceva ceva este ceea ce face din zionism cea mai reuşită dintre poveştile şi legendele evreilor din Diaspora din ultimele două milenii. Nu ideologia este ceea ce face succesul zionismului, copiilor mei nu le pasă de zionism, probabil că nici nu ştiu ce înseamnă acest cuvânt. Nu este vorba nici despre politică, cei doi copii ai mei nu ştiu mare lucru despre politică. Nu, este vorba despre apartenenţă. Zionismul este un identificant simbolic, el furnizează diasporei evreieşti un nivel simbolic. El dă un semnificant tuturor aparenţelor posibile, crează o lume coerentă şi încărcată de sens. Dă un nume mării, cerului, soarelui, pământului, fraternităţii, speranţei şi prieteniei. Dar dă, de asemenea, un nume inamicului, goymilor, şi chiar la self-hating Jews. Zionismul este o ordine a lumii luminoasă dar, din nefericire, este o ordine neîndurătoare şi ucigaşă.

Prin ochii copiilor mei, am avut oportunitatea studierii semnificaţiei Israelului, dincolo de politica şi practicile sale. Prin ei, pot vedea ce are Israelul de oferit, şi cu ce putere. Analizând relaţia empatică dintre copiii mei şi Israel, am înţeles, acum, că experienţa contemporană evreiască este fondată pe două ansamble dialectice esenţiale. Unul este legătura dintre Ereţ Israel şi Diaspora, şi celălalt poate fi formulat astfel: „Iubeşte-te tu însuţi atât cât îi urăşti pe toţi

ceilalţi!"

Ereţ Israel şi Diaspora

„Sunt o fiinţă omenească, sunt un evreu şi sunt un israelian. Zionismul a fost un instrument care m-a făcut să trec de la starea de evreu la starea de israelian. Cred că Ben Gurion este cel care spunea că mişcarea zionistă era eşafodajul pentru a construi casa şi care, după stabilirea Statului, trebuia să fie demontat." (Avraham Burg, autorul lucrării *Leaving the Zionist ghetto*, într-un interview cu Ari Şavit, în 9 iunie 2007)

În ceea ce priveşte evreii laici născuţi în Israel, zionismul înseamnă foarte puţin. Dacă zionismul are ca sarcină să afirme că evreii au dreptul la un cămin naţional în Zion, evreul născut în trăieşte deja această realitate încă de la naştere. Pentru el/ea, zionismul este un capitol istoric aparţinând trecutului, asociat fotografiei în sepia a unui bărbat arborând o mare barbă neagră (un anume Theodor Herzl). Pentru israelieni, zionismul nu este o transformare aşteptată, este mai degrabă un capitol istoric plictisitor, obositor, depăşit şi fără interes, la limita bla-bla-ului. Este mult mai puţin interesant decât noutăţile zilei: şpăgile luate de Olmert, sau transformarea lui Obama în purtător de cuvânt israelian! De fapt, pentru noii israeliţi, Galut (Diaspora) are câteva conotaţii negative. Ea este asociată ghettourilor, ruşinii şi persecuţiilor, deşi acest termen nu se aplică nici centrului Manhattanului, nici cartierului londonez Soho. Înţeleg prin aceasta că israelienii nu au tendinţa de a identifica emigraţia lor din Israel cu o întoarcere în Galut. Ca şi alte populaţii migratoare, ei caută pur şi simplu o viaţă mai bună. Este necesar să menţionăm că, pentru cei mai mulţi dintre israelieni, Israelul este departe de a fi un loc eroic şi glorios. Desigur, după şaizeci de ani împreună cu aceeaşi femeie, poate fi dificil să-i vezi frumuseţea.

Pretinsul „israelian", adică evreul laic născut în Israel, acest produs minunat al zionismului postrevoluţionar, s-a obişnuit de acum atât de mult cu existenţa în regiune încât şi-a pierdut instinctul evreiesc de supravieţuire. În locul acesteia, el adoptă interpretarea cea mai hedonistă posibilă a individualismului luminat occidental, care aboleşte ultimele reminiscenţe ale colectivismului tribal. Aceasta explică poate de ce Israelul a fost învins în ultimul război din Liban.

Israelianul nou nu mai vede nici cel mai mic motiv să se sacrifice pe un altar colectiv evreiesc. Este cu mult mai interesant să exploreze aspectele pragmatice ale filosofiei „vieţii frumoase”. Acest lucru explică fără îndoială şi motivul pentru care armata israeliană este incapabilă să rezolve ameninţarea crescândă a rachatelor Qassam. Pentru aceasta, generalii israelieni trebuie să conceapă o formă oarecare de tactică terestră curajoasă.

Aparent, ei au reţinut lecţia libaneză: societăţile hedoniste nu produc războinici spartani, şi fără războinici reali la dispoziţie, aveţi interes să vă retrageţi şi să vă apăraţi de departe. În loc să se trimită unităţi speciale de infanterie în Fâşia Gaza în zori, este aparent cu mult mai facil să se dea drumul la bombe deasupra cartierelor suprapopulate, sau să fie înfometaţi locuitorii până ce se predau. Inutil să precizez că palestinienii, sirienii, Hizballah, iranienii şi întreaga lume islamică vede foarte bine ceea ce se petrece. Ei analizează zilnic tacticile laşe ale israelienilor, ştiu că zilele Israelului sunt numărate.

Oricât de curios ar părea, israelienii nu sunt preocupaţi de emergenţa inevitabilă şi fatală a acestei realităţi, cel puţin nu în mod conştient. Instinctul lor tribal de supravieţuire fiind înlocuit cu un individualism luminat, tinerii israelieni sunt preocupaţi pe larg de supravieţuirea lor personală mai degrabă decât de vreun oarecare proiect colectiv. Israelianul va merge până într-acolo încât va întreba: „cum dracu’ pot s-o şterg de aici?” Noul evreu laic israelian este dotat cu setea evadării. Imediat ce el/ea a terminat cu serviciul militar obligatoriu, fie se va precipita la aeroport, fie se va deconecta de toate canalele de informare. Numărul israelienilor care-şi părăsesc patria-mamă nu face decât să crească zilnic. Ceilalţi, cei care sunt condamnaţi să rămână în Israel, dezvoltă o cultură a indiferenţei apatice.

Beaufort sau Sderot

Recent, am văzut Beaufort, un film israelian premiat de câteva ori. Deşi n-am fost deloc subjugat de îndrăzneala cinematografică, acest film este un expozeu uimitor al stării de şoc de după lupte şi a defetismului israelian. Povesteşte istoria unei unităţi speciale a brigadei Golani din infanteria Forţelor Israeliene de Securitate, îngropată într-un bunker instalat în interiorul unei fortăreţe bizantine,

la Beaufort, în vârful unui munte din Libanul de Sud. Intriga se situează cu câteva zile înaintea primei retrageri israeliene din Libanul de Sud (din 2000). Cum se cuvine, plutonul israelian este hărţuit de combatanţii Hizballah. Zile şi nopţi întregi, trăiesc în tranşee, se ascund în adăposturi din beton armat şi sunt supuşi tirurilor continue de mortiere şi de rachete. Deşi se gândesc cu toţii la viaţa pe care o vor duce odată ieşiţi din infernul în care sunt prinşi în capcană, dacă vor scăpa, mor cu toţii, unul după celălalt, loviţi de un inamic pe care nici măcar nu-l văd.

Israelienii au adorat acest film. Restul lumii a fost un pic mai puţin convins de calitatea sa cinematografică. Dacă vă întrebaţi ce au îndrăgit într-atâta israelienii în acest film, iată răspunsul meu. Pentru israelieni, situaţia descrisă în acest film este o alegorie a unui stat care-şi dă seama de caracterul temporal şi futil al existenţei sale. În măsura în care soldaţii israelieni visează să fugă imediat ce vor putea s-o facă, fie ca să se instaleze la New York, fie ca să se distreze la Goa, societatea israeliană îşi dă seama de sfârşitul ineluctabil la care este condamnată. Asemeni soldaţilor din film, israelienii vor să devină americani, parizieni, londonezi şi berlinezi. Numărul israelienilor care fac coadă pentru a obţine un paşaport polonez creşte pe zi ce trece. Filmul Beaufort este o metaforă a unei societăţi care sfârşeşte prin a-şi da seama că e în stare de asediu. O societate care-şi dă seama că nu există fără îndoială o soluţie, nici fizică, nici mentală, sub forma unei indiferenţe crescânde. Filmul poate fi interpretat ca o parabolă a unei societăţi care descoperă cu angoasă că e temporară.

Într-un mod foarte interesant, tot atât cât soldaţii din fortăreaţa Beaufort şi locuitorii din Sderot sau Aşkelon sunt perplecşi în faţa voinţei lor de a lăsa totul baltă şi de a-şi lua picioarele la spinare pentru a supravieţui, într-atât nu mai văd nici cel mai mic motiv de a se agăţa de locul în care se găsesc, pentru evreii din Diaspora, Israelul nu este nimic mai puţin decât un model luminos de glorie. Israelul este concomitent semnificaţia şi semnificaţia în devenire. Pentru evreul din diaspora, Israelul este transformarea simbolică îndreptată spre eliberare şi chiar spre răscumpărarea mizeriei evreieşti.

Israelul este tot ceea ce evreul din diaspora nu este. Israelul este plin de şuţpah, este puternic, este viguros, el îşi apără credinţa. În

consecinţă, pentru tânărul evreu din Golders Green sau din Brooklyn, a face alyah, sau chiar numai a se înrola în ceea ce el/ea consideră a fi eroica armată israeliană, este cu mult mai glorios decât să fie angajat într-un cabinet de avocaţi, de dentişti sau contabili ca tata.

Oripilat de ideea, puţin probabilă, că într-o zi puştii mei îmi vor face surpriza de a sugera că ar putea pleca să petreacă ceva timp în Israel singuri, fără supervizarea parentală a mamei lor, am început să înţeleg, de puţină vreme, ceea ce Israelul are de oferit evreilor din lumea întreagă. De fapt, rari sunt părinţii evrei care şi-ar disuada fiul sau fiica să se înroleze în Forţele Israelien de Apărare; de ce ar face-o? Armata israeliană este o armată foarte securizată, ea evită ofensivele terestre la maxim, omoară de departe, acordă soldaţilor ei o valoare atât de importantă pe cât îi place să provoace o durere împinsă la extrem celorlalţi. Orice tată evreu nu poate decât să admită că poate fi util, pentru urmaşul său, să ştie să conducă un tanc, să piloteze un elicopter sau să stropească cu un aruncător de grenade MK47. Spre deosebire de combatanţii palestinieni aflaţi în stare şocantă de subechipare, care mor în mare număr zilnic, soldaţii israelieni nu-şi riscă aproape niciodată viaţa. În consecinţă, eroica alyah şi chiar integrarea în FIA par aventuri fără probleme, cel puţin acum,

Deşi este perfect evident că cei mai mulţi dintre tinerii evrei din diaspora decid să-şi continue existenţa acolo unde se găsesc şi să evite „profitarea" de sfidarea alyah zioniste, zionismul continuă să le furnizeze un identificant simbolic. Zionismul şi operatorii aliyah le oferă oportunitatea fie de a se identifica cu cei care care au ajuns până acolo, fie să devină ei înşişi soldaţii uneia dintre cele mai puternice armate din lume.

Întoarcerea evreului rătăcitor

Zionismul a inventat poporul evreiesc, şi i-a amplasat căminul naţional, Israelul, într-un conflict devastator care e pe cale de a lua, azi, o dimensiune mondială, şi care a devenit o foarte gravă ameninţare planetară.

Totuşi, pentru israelieni, cei care se găsesc în ochiul ciclonului, „zionismul" înseamnă foarte puţin lucru. Israelienii se înrolează în Forţele Israeliene de Apărare nu pentru că sunt zionişti, ci pentru că sunt evrei (spre deosebire de musulmani care îi înconjoară). Această

conştientizare crucială poate conferi o semnificaţie nouă noţiunii de „evreu rătăcitor”. Dialectica care s-a instaurat între Diaspora şi Ereţ Israel conduce la un dublu curent contrariu migraţiei, de aspiraţie şi de speranţă. Evreii din Diaspora sunt aspiraţi de către Israel la lumina fantasmei zioniste, iar evreii israelieni, pe de altă parte, sunt determinaţi să fugă din ţara lor din ce în ce mai asediată. Diaspora se îndreaptă spre Ereţ Israel în vreme ce evreii israelieni, în manieră generală, nu aspiră decât să fugă.

Acest contracurent al migraţiei/aspiraţie este departe de a fi o chestiune contingentă, în realitate este produsul direct al scrierilor sacre iudaice. Aşa cum am explorat în articolul meu, De la Ester la Birkenau, de la Ester la AIPAC, din ce în ce mai mulţi specialişti ai Bibliei dezbat, azi, istoricitatea acesteia. Aparent, „Biblia, în cea mai mare parte, a fost scrisă după Exilul (evreilor) în Babylon, şi aceste scrieri reaşează (şi, într-o mare măsură, inventează pur şi simplu) istoria israeliană anterioară de aşa manieră încât ea reflectă şi reiterează experienţele celor care reveneau din exilul babylonian.”

În consecinţă, Biblia, în calitate de text exilic, parvine la o realitate fragmentată, în care evreul Diasporei aspiră să „se reîntoarcă” odată ajuns acasă, ideologia pierzându-şi caracterul persuasiv. Cazul zionismului este similar, în manieră frapantă: el a reuşit să aspire câţiva evrei vorbindu-le despre Zion, şi totuşi, odată în Zion, ideologia este incapabilă să furnizeze aventura la domiciliu.

Putem foarte clar să decelăm o tensiune dialectică între zionism, identitatea evreului din diaspora şi israelitudine, care este într-o mare măsură legată de proiectul ebraic. Zionismul şi Israelul sunt doi poli diferiţi care, împreună, formează experienţa evreiască contemporană.

Iubeşte-te pe tine însuţi atât cât îi urăşti pe toţi ceilalţi

Odată înţeleasă opoziţia dialectică dintre Ereţ Israel şi Diaspora, sunteţi gata să mergeţi mai departe şi să reflectaţi la relaţia complementară unică ce există între cele două. Pe cât Ereţ Israel şi Diaspora stabilesc un dublu curent contrariu de aspiraţie şi de migraţie, pe atât Israelul are ca funcţie stabilirea unei interpretări simbolice coerente şi logice a şovinismului şi a suprematismului tribal evreiesc. Israelul face din „iubeşte-te pe tine însuţi atât cât îi urăşti pe

toţi ceilalţi" o realitate devastatoare, în care auto-iubitorul se dovedeşte capabil să provoace durerea cea mai atroce vecinilor care-l înconjoară.

Pentru a înţelege conceptul evreiesc de dragoste de sine, este fără îndoială necesar să reflectăm mai întâi la chestiunea care face să existe această formă particulară a conştiinţei emoţionale personale: am numit chestiunea statutului de popor ales.

Dacă înţelegerea religioasă evreiască a faptului de a fi fost aleşi este concepută ca o povară morală, prin care evreii se văd obligaţi de către Dumnezeu să fie un model de comportament moral, interpretarea evreiască laică a alegerii se reduce la o formă şovină, banală, de supremaţie orientată rasial. Ea îi încurajează în mod clar pe cei care au din întâmplare o mamă evreică să se iubească pe ei înşişi orbeşte. Este crucial să menţionăm, în stadiul acesta, că, în cele mai multe dintre cazuri, supremaţia evreiască duce la un anumit nivel de dispreţ pentru drepturile elementare ale altora. În multe cazuri, aceasta conduce la animozitate, chiar la ură, latentă sau manifestă.

Acest suprematism este în inima revendicărilor zioniste asupra Palestinei, în dauna locuitorilor săi indigeni. Dar în mod clar această nu se limitează la Palestina; manifestarea radicală a lobbiului evreiesc în favoarea extinderii „războiului împotriva terorismului", aşa cum se prezintă ea, de exemplu, în cazul Congresului American Evreiesc, nu este decât nu exemplu suplimentar. Nu aş îndrăzni niciodată să afirm că acest tip de propagandă belicoasă ar fi propriu evreilor (ca popor), şi totuşi, din nefericire, este deosebit de simptomatică în raport cu gândirea politică tribală evreiască, de stânga, de dreapta sau de centru. În consecinţă, faptul că, pe linia de front a luptei pentru umanism şi etică universale, găsim evrei ca Iisus, Spinoza şi Marx, nu ar trebui deloc să ne uimească. Oamenii aceştia, care s-au sacrificat pentru a introduce o noţiune de fraternitate, s-au ridicat, mai întâi şi înainte de orice, împotriva supremaţiei tribale pe care o găseau în ei înşişi şi în moştenirea culturală. Mai presus de orice, au protestat împotriva ceea ce le era familiar şi au sugerat să i se substituie fraternitatea şi dragostea.

Totuşi, putem nota că Iisus, Spinoza şi Marx nu au reuşit să-i transforme pe evrei (în calitate de colectivitate), deşi au avut un

anume succes faţă de unii dintre ei. Aparent, trecerea de la tribalismul dogmatic monoteist pietrificat la un universalism pluralist şi tolerant este cvasi imposibil. De fapt, mulţi evrei au reuşit să-l abandoneze pe Dumnezeu, aşa cum ştim, unii au devenit marxişti, dar într-un anume fel, mulţi dintre aceştia din urmă au rămas fideli filosofiei lor „strict evreieşti", monoteistă şi exclusivist tribală (Bund, JAZ, Evreii împotriva zionismului). Alţii au mers până într-acolo încât au devenit „o naţiune ca toate naţiunile" (zionism), numai că au îmbătrânit omorându-i şi masacrându-i pe cei care, din punct de vedere etnic, nu corespund viziunii pe care şi-o făceau despre ei înşişi (Naqba din 1948). Unii au devenit atât de liberali şi de cosmopoliţi încât au găsit metoda de a reduce conflictul mondial contemporan la o simplă chestiune de „soft drink". „Cei care beau Coca-Cola nu se omoară între ei", ne-au învăţat. Este poate adevărat, totuşi, aparent, băutorii de Coca-Cola au masacrat recent un milion şi jumătate de irakieni, totul, în numele „democraţiei".

Este crucial în egală măsură să menţionăm că mulţi evrei au reuşit să se asimileze şi să lase deoparte trăsăturile dominante tribale, funcţionând ca fiinţe omeneşti obişnuite. Nu au nimic în comun nici cu Bund, nici cu neoconservatorii, nici cu zionismul. Aparent, aceste fiinţe eliberate în mod autentic nu intră în cadrul studiului meu, şi nu pot decât să le urez mult noroc şi succes.

Totuşi, deşi evreii sunt divizaţi între ei în legătură cu numeroase subiecte, ei sunt uniţi în lupta împotriva celor pe care îi identifică în mod colectiv ca fiind duşmanii lor. Mi-a trebuit ceva timp ca să înţeleg că cei care lucrează sub steagul exclusiv evreiesc, în sânul mişcării de solidaritate cu Palestina, şi în sânul mişcărilor anti-război, sunt înainte de toate grijulii să lupte împotriva oricărei referinţe la lobbiul evreiesc, sau la puterea evreiască.

Am propus deja o explicaţie. Zionismul, în sine, are puţine lucruri în comun cu Israelul – este un discurs intern al Diasporei evreieşti. În consecinţă, dezbaterea între zionişti şi antizionişti evrei nu are niciun impact asupra Israelului, nici asupra luptei împotriva fărădelegilor israeliene. Această dezbatere nu serveşte decât la întreţinerea controversei în sânul familiei, semănând şi mai multă confuzie la goyimi. Aceasta permite propagandistului evreu etnic să afirme că „toţi evreii nu sunt zionişti, de fapt, există aproape două

duzini de antizionisti evrei în lume". Oricât de patetic ar putea părea, acest argument încâlcit a fost suficient pentru a disuada orice critică împotriva lobbiului evreiesc etnocentric exprimată în cursul ultimilor patruzeci de ani. Aparent şi din nefericire, când este vorba de acţiune, zioniştii şi aşa-zişii „anti" – zionişti evrei se comportă ca unul şi acelaşi popor.

De ce acţionează ei ca unul şi acelaşi popor? Pentru că sunt un singur popor. Sunt realmente unul? Prea puţin contează, atâta vreme cât ei înşişi sunt convinşi că sunt acelaşi popr şi acţionează ca atare. Şi ce anume face din ei acelaşi popor? Fără îndoială faptul că îi urăsc pe toţi ceilalţi atât cât se iubesc ei înşişi.

Un vechi dicton evreiesc spune: „Zi-mi cine sunt prietenii tăi, şi-ţi voi spune cine eşti", ar fi mai potrivit să-l modernizăm pentru o lectură mai nuanţată a politicii evreieşti tribale contemporane: „Zi-mi doar pe cine urăşti, şi-ţi voi spune cine eşti!" Dacă, de exemplu, îi urâţi pe Finkelstein, Aţmon, Blankfort, Mearsheimer & Walt, etc., sunteţi fără îndoială evreu. Dacă, pur şi simplu, nu sunteţi de acord cu una oarecare dintre persoanele citate, puteţi fi cu adevărat orice.

Ura, şi chiar repulsia pentru cineva, este în mod trist simptomatică pentru politica tribală evreiască, şi acest lucru are probabil ceva în comun cu faptul că politica tribală evreiască este marginală şi definită prin negaţie. Israelul a reuşit clar s-o perfecţioneze şi să-i dea o semnificaţie realmente nouă. În vreme ce evreul din diaspora are dreptul să se iubească el însuşi, ura să pentru celălalt este în mare măsură sufocată. Chiar dacă anumitor evrei le poate place să observe literal prescripţiile religioase şi să scuipe pe biserici [*], sau pur şi simplu să distrugă existenţa unor universitari şi artişti prestigioşi, ura şi violenţa nu sunt tolerate în interiorul unui discurs occidental contemporan. Exact acolo intervine Israelul. Pe cât se iubesc israelienii pe ei înşişi, pe atâta sunt capabili să urască pe oricine nu este ei. Sunt capabili să înfometeze milioane de palestinieni, sunt capabili să omoare când le vine cheful. Israelul a făcut din deviza „iubeşte-te pe tine însuţi; urăşte-i pe toţi ceilalţi!" o practică viabilă. A rezolvat tensiunea ambivalentă cea mai inerentă practicii amorului propriu aflându-se concomitent în mijlocul celorlalţi. Israelul nu se mulţumeşte să-l urască pe profesorul Finkelstein, este capabil să-l

bage în puşcărie, şi chiar să-l expulzeze. Israelul nu se mulţumeşte să urască palestinienii, este capabil şi să-i înfometeze, să-i închidă în spatele zidurilor şi a firelor de sârmă ghimpată, este capabil să-i bombardeze, şi chiar să şi-i scoată la înaintare pe cei mai decişi dintre ei, atunci când se prezintă momentul.

Acesta este aspectul cel mai înfricoşător al complementarităţii dintre Ereţ Israel şi Diaspora. Este materializarea unei societăţi îmbuibate până în punctul în care plezneşte de ură. După două mii de ani de rătăcire, evreul naţional reformat recent este capabil nu numai de ură, ci şi de provocarea durerii celei mai extreme la cei pe care din întâmplare îi urăşte.

Explorând problema evreiască

Odată pe an, în jurul Paştilor, familia mă părăseşte şi rămân singur la Londra, pentru două săptămâni. Soţia mea Tali şi cei doi copii ai noştri, Mai şi Yann, merg în Israel. Constat în ce mare măsură le place ceea ce este acolo. Înţeleg foarte bine ceea ce le place să găsească acolo. Din fericire, sunt în măsură să spun că cel puţin pentru moment, copiii mei nu sunt nişte pasionaţi frenetici de ei înşişi şi că nu se consideră că făcând parte dintr-un oarecare colectiv tribal. În consecinţă, ei nu urăsc pe nimeni.

Totuşi, prin intermediul experienţei mele, pot vedea ceea ce poate oferi Israelul, îndeosebi celor care nu trăiesc acolo. Pot vedea în ce măsură aventura israeliană poate părea un success story, văzută de departe. Prin intermediul experienţei mele, am învăţat lucruri despre dialectica dintre căutarea domestică israeliano/ebraică şi aspiraţia zionisto/diasporică. Negaţia şi complementaritatea dintre ebraic şi diasporic este esenţa experienţei evreieşti contemporane.

Dacă vrem să rezolvăm problema crimelor perpetrate de către Israel şi cea a răului promovat de către lobbiurile zioniste mondiale, trebuie să întreprindem un studiu aprofundat al chestiunii evreieşti şi al experienţei evreieşti. Nu este vorba doar despre Israel şi despre zionism, ci mai degrabă despre magma unică, devastatoare şi complexă formată de către cele două. În absenţa chestionării experienţei evreieşti, suntem condamnaţi să ne pierdem vremea folosind o terminologie arhaică formulată în secolul al XIX-lea, care nu are strict nimic în comun cu conflictul actual.

Odată ce vom fi avut suficient curaj pentru a explora chestiunea evreiască şi identitatea evreiască, vom fi poate pe punctul de a pricepe că apartheidul israelian nu este doar un ansamblu de circumstanţe politice, ci, în realitate, un rezultat natural al filosofie tribale particulare, orientată rasial. Mai mult decât o măsură politică, zidul israelian este manifestarea unei atitudini rasiste exclusiviste care se află în inima noţiunii evreieşti de segregaţie. În chiar momentul în care ne-am ridica şi am insista să se interpreteze chestiunea evreiască, am putea la fel de bine să înţelegem motivul pentru care senatorul Obama s-a aruncat în conferinţa AIPAC, la doar trei ore de la numirea sa la candidatură democrată. Ansamblul promisiunilor făcute de către Obama, Clinton şi McCain la AIPAC, în urmă cu câteva zile, este, în realitate, un reflex fidel al experienţei evreieşti contemporane. Senatorii au alimentat crema lobbiştilor evrei usamericani exact cu hrana pe care aceştia vor s-o înghită. În detrimentul palestinienilor, a irakienilor, a syrienilor, a iranienilor şi a sutelor de milioane de musulmani, oamenii politici usamericani au promis în mod deschis că America va persista în opţiunile ei. Aparent, Usamerica preferă să liniştească minuscula minoritate evreiească mai degrabă decât să fie un mediator internaţional şi un negociator cu adevărat sincer.

Afirm răspicat că în lumina crimelor perpetrate de către Statul evreiesc în numele poporului evreu, suntem perfect îndreptăţiţi să punem sub semnul întrebării filosofia şi praxisul implicate în experienţa evreiască. Nu trebuie niciodată să ne lăsăm intimidaţi, nici de către activiştii etnici evrei, nici de către difamatorii zionişti.

Pentru că evreii nu formează o rasă, dar sucombă în mare măsură diverselor forme de politică colectivă orientată rasial, nu avem niciun motiv să ne temem abordând această chestiune. Odată ce vom integra ca pe o informaţie faptul că evreii nu formează o rasă, studiul identităţii şi al politicii evreieşti nu va ţine nici de rasism, nici de esenţialism. În realitate, este exact contrariul: de fapt, este vorba despre o lectură critică a unei ideologii rasiste, şi a suprematismului care o caracterizează.

Aceia dintre noi care văd în Israel şi în zionism cel mai mare pericol ameninţând pacea lumii trebuie să persevereze în acest studiu. În loc să ne concentrăm în mod separat pe zionism sau pe Israel,

trebuie să focalizăm amalgamul de complexitate unică în felul său pe care-l formează cele două. Acest complex dialectic determină noţiunea contemporană de experienţă evreiască. Zionismul, în el însuşi, nu este mai mult decât o iluzie. Nu are nicio altă finalitate decât aceea de a ne captiva atenţia şi de a ne face să pierdem concentrarea. Aparent, atacul nostru împotriva zionismului nu are niciun impact asupra Israelului, asupra politicii sale şi a locuitorilor săi. În cel mai bun caz îi deranjează pe câţiva evrei zionişti.

În egală măsură în care studiul critic al „experienţei evreieşti" poate să ne ajute să salvăm milioane de vieţi de palestinieni, de irakieni, de syrieni şi de iranieni, este în interesul colecgiv al evreilor să înţelagă adevărata natură a experienţei şi a politicii evreieşti. În cele din urmă, politica evreiască (mai degrabă decât religia evreiască) este aceea care riscă să diabolizeze colectivul evreiesc în întregime, pentru următoarele milenii. Ţine de interesul colectiv evreiesc să oprească bestia politică, înainte de a fi prea târziu.

O datorez fraţilor şi surorilor mele din Palestina, mi-o datorez mie însumi, o datorez lui Yann şi lui Mai. Vreau să fiu sigur că atunci când va veni timpul, pentru ei, să protesteze împotriva propriei mele „experienţe anti-evreieşti", voi fi destul de inteligent încât să discut cu ei, până la capăt, într-un mod deschis şi raţional.

Notă:

[*] Conform lui Israel Şahak, în lucrarea să *Jewish History, Jewish Religion: The Weight of Three Thousand Years* (Istorie evreiască, religie evreiască, greutata a 3000 de ani), această practică are rădăcini vechi, şi a devenit din ce în ce mai frecventă: dezonorarea simbolurilor religioase creştine este o datorie religioasă foarte veche, în iudaism. A scuipa pe cruce, şi în particular pe crucifix, şi a scuipa, pentru evrei, atunci când se află în faţa unei biserici, a devenit o obligaţie, pentru evreii pioşi, aproximativ din secolul al treilea. În trecut, când pericolul unei ostilităţi antisemite era real, evreii pioşi erau sfătuiţi de către rabinul lor să scuipe fie în aşa fel încât motivul să rămână celorlalţi ascunşi, fie astfel încât scuipatul să le cadă pe piept, şi să nu atingă realmente crucea, sau să nu scuipe în mod deschis trecând prin faţa unei biserici.

Schimb de prizonieri între Statul zionist şi Hizbullah –

Israelul primeşte o palmă formidabilă

July 5th, 2008

„Promisiune sinceră", primisiunea de eliberare, făcută de Sayyed Hassan Nasrallah, secretarul general al Hizbullah, în iulie 2006, celui mai vechi prizonier arab din temniţele zioniste, Samir Qintar, este pe punctul de a fi onorată. La doi ani după capturarea celor doi soldaţi zionişti care se aventuraseră până la frontierele dintre Palestina ocupată şi Liban, în vederea schimbării lor cu Samir Qintar şi nobilele resturi pământeşti ale martirilor, Israelul a admis în cele din urmă fundamentul revendicării formulate de rezistenţa islamică din Liban: doar negocierile indirecte şi un schimb putea să-i aducă pe soldaţii capturaţi înapoi la familiile şi Statul lor.

Israelul a încercat totul după această captură: un război ucigaş de 33 de zile împotriva Libanului şi îndeosebi a sudului acestei ţări, mii de martiri căzuţi şi răniţi, mii de refugiaţi, distrugerea infrastructurilor libaneze, cu un sprijin occidental nelimitat şi îndeosebi american, presiuni asupra guvernului libanez ilegitim prin intermediul aliaţilor săi americani şi europeni, ameninţări de război. Nimic, nimic nu a dus la înapoierea celor doi soldaţi. Aşa cum anunţase Sayyed Hassan Nasrallah, doar negocierile indirecte şi schimbul putea să conducă la restituire. Doi ani mai târziu, Israelul primeşte o palmă zgomotoasă, încă o dată, dată de partidul rezistenţei, Hizbullah!

Este adevărat că acest război era pregătit, dar capturarea soldaţilor l-a precipitat, Olmert vrând să creeze impresia că Statul său este încă în măsură să interzică ceva în regiune! Nici el, nici Statul său, nici măcar toate forţele mondiale reunite nu pot obliga partidul Hizbullah să dea înapoi atunci când este vorba despre ceea ce consideră că este dreptul său cel mai legitim: eliberarea prizonierilor şi a resturilor pământeşti ale martirilor, eliberarea fermelor Şebaa şi a înălţimilor Kfarşuba, asigurarea suveranităţii pământului libanez, rezistenţa împotriva Statului colonial instalat în Palestina.

În faţa fermităţii dreptului la rezistenţă, Israelul a încercat să se joace! Încă o dată, a pierdut. Liderii săi se simt umiliţi, presa lui e la pândă, populaţia împărţită între speranţa de a sfârşi cu un coşmar care se numeşte rezistenţă şi aroganţa rasistă exprimată prin incapacitatea de a admite că arabii pot câştiga războaie, pot reuşi operaţiuni, îşi pot

ridica fruntea şi-şi pot impune voinţa.

Victoria rezistenţei din 2006 se întinde până azi. Este exact ceea ce a anunţat secretarul general al Hizbullah, în timpul conferinţei de presă din 2 iulie, amintind ceea ce anunţase deja: vremea înfrângerilor arabe a trecut, am început faza victoriilor: victoria eliberării din 2000, victoria rezistenţei în august 2006 cu întoarcerea refugiaţilor şi eşecul usturător al americano-zioniştilor, victoria rezistenţei în Fâşia Gaza, victoria actuală a întoarcerii prizonierilor şi a nobilelor resturi pământeşti ale martirilor căzuţi pentru că Palestina să trăiască, victoria dreptului arab împotriva spolierii israeliene, victoria demnităţii arabe care ştie să-şi recupereze martirii.

În cursul acestei conferinţe de presă, Sayyed Hassan Nasrullah a furnizat câteva detalii importante, nu toate (celelalte vor fi dezvăluite în momentul primirii prizonierilor şi a resturilor pământeşti), pentru a nu jena ultimele măsuri înaintea zilei cu pricina.

Samir Qintar, cel mai vechi prizonier arab (29 de ani petrecuţi în temniţele zioniste) va fi eliberat împreună cu ceilalţi patru prizonieri ai „promisiunii sincere", căzuţi prizonieri în timpul războiului din 2006. Samir Qintar, eroul rezistenţei palestiniene şi arabe, a fost unul dintre punctele cele mai arzătoare în negocieri, căci Israelul nu şi-a îndeplinit promisiunea de eliberare a lui în 2004, zioniştii considerând că are „mâinile mânjite cu sânge", adică este un rezistent de primă importanţă.

Nobilele resturi pământeşti ale martirilor, libanezi, palestinieni şi arabi, în jur de 200 de cadavre, vor fi înmânate familiilor şi poporului lor, toţi aceşti martiri fiind împuşcaţi în timpul operaţiunilor de rezistenţă împotriva Statului zionist sau răpiţi de către zionişti, din Liban. Rămăşiţele pământeşti ale opozantei Dalal Moghrabi, plecată în martie '78, împreună cu camarazii săi, dintre care Kamal Adwan, vor fi în sfârşit redate familiei şi poporului său. În privinţa eroului Yahya Skaf, se va face lumină în privinţa sorţii sale: prin analiză ADN-ului, familia lui va fi în măsură să ştie dacă rămăşiţele pământeşti pe care zioniştii vor să le înapoieze sunt efectiv cele ale fiului lor sau într-adevăr acesta trebuie să fie considerat „dispărut".

Pentru diplomaţii iranieni, răpiţi în 1982 de către Forţele Libaneze ale lui Geagea şi Başir Gemayel, un raport detaliat israelian

va face lumină asupra sorţii lor: au fost asasinaţi de către Forţele Libaneze sau livraţi şi apoi asasinaţi de către zionişti?

În ceea ce priveşte eliberarea de prizonieri palestinieni şi arabi, zioniştii refuzau, din diverse motive, să-i includă în schimb, dar se pare că mai mulţi prizonieri palestinieni vor fi în sfârşit eliberaţi cu această ocazie. Zioniştii, conform presei lor, se tem că Hizballah şi mai ales secretarul său general, să nu fie consideraţi în lumea arabă şi musulmană, şi mai ales în Palestina, drept adevăraţii lideri ai rezistenţei din lumea arabă şi musulmană. Zioniştii au dorit, în negocieri, să facă departajări între prizonieri, şi formulau ca pretext faptul că erau angajaţi în negocieri cu rezistenţa palestiniană în schimbul soldatului Şalit, pe de o parte, şi cu autoritatea palestiniană pe de altă parte, pe subiectul eliberării prizonierilor. Dar Hizballah şi-a menţinut totuşi revendicările, şi Israelul este pălmuit!

În momentul în care Libanul se pregăteşte să-şi primească eroii şi rămăşiţele pământeşti ale martirilor, morţi eroic, cu bucurie, cu excepţia câtorva corbi libanezi (în primul rând Geagea), „durerea" înfrângerii planează asupra publicului israelian. Această „durere" va fi cu atât mai profundă cu cât bucuria că cuprinde publicul din Liban, libanezi, palestinieni şi arabi, timp de săptămâni, în cursul acestei veri 2008 pe care David Welsh voia s-o transforme în „vară fierbinte", în vară de sânge şi lacrimi pentru rezistenţii din Liban. Sayyed Nasrallah a minimizat dimensiunea „durerii" lor, spunând că israelienii aveau obiceiul să considere că ei sunt tot timpul victime, la fel cum a minimizat ameninţarea britanică de a include „ramura înarmată" a Hizbullah în rândul „organizaţiilor teroriste", pentru că i-ar ajuta pe rezistenţii din Irak şi din Palestina. La aceste cuvinte, Sayyid Nasrallah a spus că măsura britanică nu ar avea nicio importanţă, dar că momentul ales pentru a o anunţa are ca scop punerea de beţe în roate la negocierile în curs pentru schimb: „că Marea Britanie, ţara declaraţiei Balfour, primul şi principalul Stat care a instalat Statul zionist" ameninţă, ce contează? „Pentru rezistenţă este o onoare!"

Care este adevărata semnificaţie a acestui schimb istoric?

Mai întâi, că Hizballah nu are decât un singur cuvânt şi că israelienii n-au niciunul. Samir Qintar trebuia să fie eliberat în 2004, împreună cu ceilalţi prizonieri libanezi. Dorinţa de a se juca cu soartea

lui i-a adus Statului zionist eşecuri repetate.

Pseudo-criteriile israeliene pentru eliberarea prizonierilor au dispărut: Samir Qintar va fi eliberat, ca erou, în ciuda criteriilor stabilite de către zionişti, ceea ce suscită deja conflicte între ei, între „puri" şi „realişti". De altfel, zioniştii studiază în acest moment schimbarea criteriilor: nu „mâinile mânjite cu sânge" ar conta, ci „potenţialul prizonierilor de a se întoarce la luptă".

Pentru rezistenţa palestiniană care-l deţine pe Şalit, acest schimb îi va permite să fie fermă în revendicări, lucru subliniat de presă zionistă. De altfel, este ceea ce a declarat Abu Mujahid, purtătorul de cuvânt al comitetelor populare, afirmând că preţul lui Şalit va creşte, şi că drumul e deschis pentru capturarea unor soldaţi zionişti în vederea altor schimburi, atât timp cât vor există palestinieni prizonieri.

Schimbul sparge o atitudine israeliană care s-a congestionat din 2001 încoace: Israelul considerând că nu ar elibera niciodată „un terorist", termen care a luat o semnificaţie mai generală în urma lui septembrie 2001. Or, e obligat să elibereze membrii rezistenţei palestiniene şi arabe, pentru că nu poate face nimic altceva, dacă vrea să-şi potolească populaţia, care trăieşte momentele cele mai critice de la începutul istoriei ei, în 1948.

Pentru prima dată, un Stat arab (Libanul) îşi închide dosarul prizonierilor şi a nobilelor rămăşiţe pământeşti ale martirilor şi ale dispăruţilor săi, fără să facă nicio concesie Statului zionist, şi fără să fie obligat să semneze vreun tratat oarecare.

Manifestaţiile, celebrările, bucuria care vor inunda Libanul, Palestina şi ţările arabe şi musulmane, în timpul acestei eliberări, reculegerea şi demnitatea care se vor instala în timpul înmormântării celor 200 de martiri, în taberele palestiniene şi în satele Libanului, vor fi un declanşator repetat de mii de ori pentru a afirma, sus şi tare, ferm şi solemn, apartenenţa noastră la această rezistenţă pe care nicio forţă din lume n-o va putea îndupleca, acum că a pornit pe drumul victoriei asupra inamicului spoliator, Israelul şi aliaţii săi.

CIREPAL (Centrul de Informare asupra Rezistenţei din Palestina)

Copiii războiului
November 21st, 2007
Gideon Levy

DIN NOU copii. Cinci copii uciși în Gaza în opt zile. Indiferența publică manifestată față de uciderea lor – ultimilor trei, de exemplu, li s-au acordat doar câteva rânduri pe o coloană în pagină a 11-a din Yedioth Ahronothnu poate estompa faptul că Forțele de Apărare israeliene duc un război împotriva copiilor. Acum un an, o cincime din cei uciși în operațiunea „Ploaie de vară" din Gaza au fost copii; în ultimele două săptămâni [editorialul a fost scris în luna septembrie 2007, n. AM] au ajuns la un sfert din cei 21 uciși.

Forțele de Apărare israeliene dau explicația acestor lucruri prin faptul că palestinienii practică trimiterea copiilor la colectarea lansatoarelor Qassam. Cu toate acestea, în cazul de față, copiii uciși nu adunau lansatoare. Primii doi au fost uciși culegând fructe iar următorii trei – conform investigațiilor armateiîn timp ce se jucau „de-a v-ați ascunselea". Însă chiar dacă acceptăm pretenția armatei că există un trend general de a trimite copiii să adune lansatoare (ceea ce nu a fost dovedit), atunci aceasta ar fi trebuit să ducă la o imediată încetare a focului asupra „culegătorilor" de lansatoare.

Dar armatei nu-i pasă de faptul că victimele sale sunt copii. Adevărul este că ei trag asupra figurilor considerate suspecte, cu bună știința – după cum se recunoaște – chiar dacă aceștia sunt copii. Astfel, o armată care trage asupra „culegătorilor" de lansatoare, este o armată care ucide copii, fară nici cea mai mică intenție de a preveni acest lucru. Prin urmare, aceasta nu este doar o serie de erori nefericite, cum a fost descrisă, ci reflectă mai degrabă lipsa de respect a armatei

pentru viaţa copiilor palestinieni şi înfiorătoarea indiferenţă faţă de soarta lor.

O societate care pune pe prim plan valorile sale etice ar trebui măcar să se întrebe: este de acceptat să împuşti pe oricine se apropie de lansatoare, chiar dacă ar putea fi vorba de copii mici, lipsiţi de raţiune, deci de nepedepsit? Sau ridicăm toate restricţiile când e vorba de operaţiuni de război? Chiar dacă acceptăm pretenţia armatei că dispozitivele lor sofisticate de vedere nu permit distincţia între un băieţel de 10 ani şi un adult, aceasta nu-i degrevează de responsabilitatea acestor acţiuni criminale. Chiar dacă ne asumăm ipoteza că oricine se apropie de lansatoare este pasibil de a fi ucis, faptul că există şi copii implicaţi ar fi trebuit să schimbe regulă. Adaugăm la aceasta faptul că a trage asupra „culegătorilor" de lansatoare nu a oprit tragerile cu rachete Qassam, nici măcar nu le-a redus numărul şi ajungem la o altă concluzie înspăimântătoare: armata trage în copii pentru a pedepsi şi a se răzbuna.

Niciun copil din Sderot nu este mai în siguranţă ca rezultat al acestor crime. Dimpotrivă.

Oricine priveşte obiectiv la desfăşurarea evenimentelor din ultimele două luni va descoperi că rachetele Qassam apar într-un context: sunt aproape întotdeauna trase după o operaţiune criminală a armatei, şi au fost multe de acest fel.

Întrebarea „cine a început?" nu mai este una copilărească în acest context. Armata a trecut la lichidări, şi aceasta în stil mare. Iar mişcările lor au determinat creşterea numărului tragerilor cu Qassam.

Acesta este adevărul pe care ei ni-l ascund. Când Gabi Ashkenazi şi Ehud Barak şi-au ocupat poziţiile, zarurile erau aruncate. Dacă Barak ar fi fost un reprezentant al stângii politice, poate dezaprobarea publicului ar fi răsunat împotriva acţiunilor armatei din Gaza. Însă totul îi este permis lui Barak, nici măcar faptul că victimele sunt copii nu are importanţă, nici pentru el, nici pentru opinia publică israeliană.

Da, copiii din Gaza cresc pe lângă lansatoarele Qassam. Este practic singura distracţie pe care o au în viaţă. Este parcul lor de distracţii. Aceia care ţin predici şi dau părinţilor acestora indicaţii despre cum să-i supravegheze, n-au fost niciodată în Beit Hanoun. Nu

există nimic altceva acolo decât străduţe insalubre şi case mizere. Chiar dacă ar fi adevărat că cei care lansează Qassam profită de inocenţa acestor copii nefericiţi (ceea ce încă n-a fost dovedit) aceasta n-ar trebui să ne definească portretul moral. Da, este permis să acţionezi cu disciplină şi precauţie. Da, nu este întotdeauna necesar să răspunzi violent, mai ales atunci când răspunsul presupune uciderea copiilor.

Calea către oprirea tragerilor cu Qassam nu trece prin uciderea fără discriminare. Orice lansator poate fi înlocuit cu altul. Începutul anului şcolar se prefigurează prost, atât pentru ei, cât şi pentru noi. Oricine caută cu adevărat să se înceteze lansarea rachetelor Qassam ar trebui să ajungă la un acord de încetare a focului cu actualul guvern de la Gaza. Aceasta este singura cale corectă şi este posibilă. Lichidările, bombardamentele şi uciderea copiilor duc exact în direcţia opusă celei intenţionate. Între timp, priviţi ce ni se întâmplă nouă şi armatei noastre.

Traducere şi adaptare Stelian Hossu – Palestina, Lacrima mea după ediţia electronică a cotidianului Ha'aretz

Israel/Palestina: „Este complicat!"... Chiar aşa?

October 8th, 2007

John Spritzler

SE SPUNE adesea că situaţia din Israel/Palestina este complicată. Dar chiar aşa o fi în realitate?

Ce face ca un conflict să fie „complicat"? Să luăm de exemplu conflictul sud-african. Albii sud-africani de dinainte de 1992 răspundeau criticii la adresa apartheidului insistând că este o problemă „complicată". Guvernul lor spunea că este „anti-creştineşte" să i te opui. Egalitatea rasială este o idee nobilă, spuneau mulţi albi, dar erau motive speciale pentru care nu era o idee bună în Africa de Sud.

Dar apoi, în 1992, preşedintele sud-african deKlerk, fără îndoială ca răspuns la boicotul mondial împotriva apartheidului, a decis că această orânduire trebuia abolită. Şi-a făcut punctul de vedere cunoscut, şi a ţinut un referendum pe problemă apartheidului cu albii. În 1992 BBC a transmis: „Sud-africanii albi au sprijinit în proporţie covârşitoare mandatul pentru reforme politice care să pună capăt apartheidului şi să creeze un guvern multi-rasial… Într-o neaşteptată victorie a schimbării, guvernul a câştigat în toate cele patru provincii şi în toate mai puţin una dintre cele 15 regiuni ale referendumului… A câştigat 68,6% dintre voturi într-un scrutin record, care, în anumite districte a depăşit 96%."

Dintr-o dată, apartheidul nu mai era „complicat", ci doar greşit. Azi puţini mai admit că l-au sprijinit vreodată. S-a dovedit că ceea ce făcea apartheidul „complicat" pentru sud-africanii albi era faptul că liderii lor le spunea că este corect, în vreme ce, în inimile lor, albii ştiau că este greşit. Acelaşi lucru i-a făcut pe mulţi albi din Sudul Americii să creadă că sclavia era „complicată" până când liderii lor au încetat să mai sprijine acest rău.

Atunci când un lider respectat spune un lucru şi inima cuiva spune exact opusul, reacţia subiectivă naturală şi ingenuă este să considere că problema este „complicată". Asta nu înseamnă, totuşi, că aşa este în realitate.

Conflictul din Israel nu este mai „complicat" decât a fost apartheidul sau sclavia. Rădăcina conflictului este că Israelul nu permite refugiaţilor palestinieni să se întoarcă în ţara lor, care este 78% din Palestina numită acum Israel. Ei sunt refugiaţi pentru că liderii evrei din 1948 (care se numeau pe ei înşişi zionişti) au utilizat forţa militară pentru a-i alunga pe 80% dintre non-evreii (palestinienii) care locuiau în ceea ce este acum statul evreiesc Israel. Au făcut-o pentru că credeau că Israelul trebuie să aibă o populaţie care să fie în proporţie de cel puţin 80% evreiească altfel nu va fi un stat evreiesc. Israelul continuă şi azi să nege dreptul refugiaţilor de a se întoarce. Aceasta este rădăcina conflictului.

Istorici israelieni, ca Ilan Pappe (anti-zionist) şi Benny Morris (extrem de pro-zionist) au cercetat amănunţit arhivele istorice şi au ajuns la ideea că expulzarea a avut loc. Morris spune că a fost un lucru

bun şi necesar, iar Pappe spune că a fost epurare etnică, un lucru greşit.

Liderii evrei spun că expulzarea non-evreilor din ţara lor este justificată pentru că, dat fiind că gentilii sunt, şi vor fi întotdeauna, în mod latent dacă nu deschis anti-semiţi, evreii au nevoie de un stat evreiesc pentru a fi în siguranţă.

Dar mulţi evrei bănuiesc că gentilii nu sunt mai mult inerent anti-semiţi decât sunt albii inerent rasişti. Cum răspund aceşti evrei atunci când îi aud pe rabbinii lor respectaţi şi pe alţi lideri evrei spunându-le că este necesar pentru Israel să refuze refugiaţilor palestinieni dreptul lor omenesc primordial de a se întoarce în ţara lor, să-i împiedice să ajungă la un spital atunci când sunt pe punctul de a da naştere, ba chiar să interzică puţinilor palestinieni care trăiesc în Israel să se căsătorească cu un evreu sau să trăiască în cartierele bune în care non-evreii nu au în prezent acces sau să-şi clădească locuinţe pentru familiile lor în oraşele desemnate ca fiind „arăbeşti”? Aceşti evrei răspund spunându-şi că este „complicat”.

Ce-ar spune, totuşi, dacă mâine cei mai respectaţi rabbini şi lideri evreieşti ar anunţa că Israelul trebuie să înceteze să mai refuze drepturile palestinienilor? La scurtă vreme ar fi greu să mai găseşti un evreu care ar admite că a sprijinit vreodată refuzul acestor drepturi.

Cândva oamenii spunea că sclavia este complicată. Spuneau că apartheidul în Africa de Sud este complicat. Dar aceste lucruri nu erau complicate, ci doar greşite.

Taducere şi adaptare de Radu Iliescu după sursa în limba engleză

Americanii l-au primit cu critici pe Ahmadinejad, pentru negarea Holocaustului

September 26th, 2007

RECTORUL UNIVERSITĂŢII COLUMBIA din New York, Lee Bollinger, l-a criticat pe preşedintele iranian, Mahmoud Ahmadinejad, în momentul în care l-a invitat să susţină un discurs, însă acesta nu a ezitat să îi dea o replică pe măsură. „Domnule preşedinte, prezentaţi toate semnele unui dictator meschin şi crud", a declarat Bollinger, în aplauzele majorităţii celor 600 de persoane din sală. El a citat „atitudinea brutală" a Guvernului iranian faţă de disidenţi, execuţiile publice, ale minorilor şi alte acţiuni. De asemenea, el a criticat pe Ahmadinejad pentru că neagă Holocaustul, ca fiind o acţiune „ridicolă" şi o „propagandă periculoasă".

Bollinger l-a calificat pe liderul de la Teheran drept provocator său „uimitor de needucat". „Nu credem că este necesar ca înaintea susţinerii unui discurs să faceţi o serie de acuzaţii", i-a răspuns tăios Ahmadinejad. El a apreciat că remarcile lui Bollinger includ „insulte" şi acuzaţii false. „Dacă Holocaustul este o realitate a vremurilor noastre, o istorie care s-a petrecut, de ce nu sunt suficiente cercetări care pot aborda subiectul din diferite perspective?", a întrebat el. „Nu am spus că nu s-a întâmplat deloc", a mai spus el. „Am spus: de ce să nu încurajăm mai multe cercetări în privinţa acestui subiect?", a continuat Ahmadinejad.

Întrebat cu privire la abuzurile guvernului faţă de femei şi homosexualii din ţară, el a răspuns: „Nu avem homosexuali în Iran, (…) nu ştiu cine v-a spus că avem". Preşedintele iranian a declarat în mod repetat că femeile din ţara lui se bucura de libertăţi şi a refuzat să comenteze informaţiile conform cărora libertatea acestora este redusă sever. La finalul discursului susţinut la Universitatea Columbia, el i-a invitat pe studenţi să viziteze orice universitate din Iran doresc.

Invitaţia adresată de Universitatea din Columbia liderului iranian a stârnit proteste din partea comunităţii evreieşti din SUA. De asemenea, mai mulţi oficiali americani au încercat să blocheze iniţiativa prin diferite presiuni. Un lider republican a ameninţat cu suspendarea finanţării federale pentru aceasta instituţie, dacă invitaţia nu este anulată. Starea de tensiune a fost alimentat de declaraţiile lui John Coatsworth, decanul Şcolii de Studii Publice şi Internaţionale din cadrul Universităţii Columbia. „Dacă Hitler ar fi fost în Statele Unite şi ar fi vrut să susţină un discurs, ar fi avut destule pupitre de la care să se adreseze. Dacă ar fi vrut să se implice într-o dezbatere sau discuţie şi dacă ar fi fost provocat de studenţii Universităţii Columbia, l-am fi invitat cu siguranţă", a spus acesta.

Pe de altă parte, preşedintele iranian a avertizat, înaintea deschiderii Adunării Generale a ONU, oficialii care vorbesc despre eventualitatea unui război ca Iranul nu va renunţa la ambiţiile sale nucleare. „Noi credem că a vorbi despre război este un instrument de propagandă. De ce să avem nevoie de un război?", a declarat acesta în cursul unei videoconferinţe cu membri clubului naţional de presa din Washington. Şeful diplomaţiei franceze, Bernard Kouchner, a avertizat, în urmă cu o săptămână, în privinţa iminentei unui conflict cu Iranul. Preşedintele iranian a mai declarat că Iranul pune la îndoială „modul în care lumea este condusă şi administrata în prezent". El a precizat însă ca Teheranul va participa la discuţii cu administraţia americană, „în circumstanţe rezonabile şi drepte". Într-un interviu acordat postului de televiziune Al Jazeera, şeful Comandamentului Central american, amiralul William Fallon, a părut şi el dornit să domolească puţin tonul pe această temă. Întrebat dacă un război este în pregătire, Fallon a răspuns: „Nu. Sper sincer că nu. (…) Toate zvonurile acestea despre un conflict mi se par dăunătoare şi nefolositoare".

Ahmadinejad a refuzat să răspundă prin „Da" sau „Nu" atunci când a fost întrebat dacă vrea distrugerea Israelului, dar a precizat că statutul Israelului trebuie determinat prin alegeri libere. El declarase anterior ca ţara să nu recunoaşte Israelul deoarece acesta este fundamentat pe „ocupaţie" şi „rasism". La rândul său, ministrul israelian de Externe, Tzipi Livni, a criticat participarea preşedintelui iranian Mahmoud Ahmadinejad la lucrările Adunării Generale a ONU,

apreciind că Iranul ar trebui exclus din această organizaţie internaţională. (*D.I.*)

Conflictul din Fâşia Gaza a alarmat Naţiunile Unite

30.12.2008

Secretarul general al ONU, Ban Ki Moon solicită încetarea imediată a conflictului armat

Secretarul general al ONU, Ban Ki Moon a acuzat comunitatea internaţională că nu se angajează suficient în rezolvarea crizei din Orientul Apropiat

„Comunitatea internaţională trebuie să se folosească de toate mijloacele de care dispune pentru a opri violenţele, pentru a deschide drumul spre dialog şi pentru a găsi soluţii paşnice ale crizei", a declarat Ban.

Secretarul general al Naţiunilor Unite a adăugat că este şocat de atacurile susţinute şi numărul de victime, printre care se numără şi colaboratori ai ONU din Fâşia Gaza. Ban Ki Moon a precizat că recunoaşte dreptul Israelului de a se apăra şi a condamnat atacurile cu rachete ale grupării palestiniene Hamas.

Cu toate acestea: *„Atât Israelul cât şi Hamas trebuie să înceteze violenţele şi să facă tot posibilul pentru a evita noi victime din rândul populaţiei civile"*, a spus Ban, solicitând în acelaşi timp o încetare imediată a conflictului armat.

Totodată, coordonatorul ONU pentru probleme umanitare, John Holmes, a declarat: *„Situaţia umanitară din Fâşia Gaza este îngrijorătoare."*

Faptul că Israelul a blocat timp de mai multe luni graniţa către Fâşia Gaza a redus proviziile de alimente la un nivel foarte scăzut, iar carburant mai există doar în cantităţi atât de mici încât termocentrala din Fâşia Gaza va trebui în curând să-şi închidă porţile. În plus, dacă

numărul victimelor va continua să crească, populaţia din regiune va fi confruntată cu un colaps al sistemului medical, a adăugat Holmes.

Deosebit de îngrijorătoare este starea psihică a locuitorilor Fâşiei Gaza, a declarat coordonatorul ONU pentru probleme umanitare. Mai ales copiii, care reprezintă jumătate din populaţia din regiune, vor fi grav afectaţi de raidurile aeriene susţinute ale aviaţiei israeliene.

Lena Bodewein/Maria Pascu

Reacţii politice germane la raidurile israeliene

29.12.2008

Cancelarul german Angela Merkel

Luni guvernul federal şi-a precizat poziţia în chestiunea atacurilor israeliene împotriva unor obiective ale forţelor extremiste palestiniene din fâşia Gaza.

Spre a pune capăt tirurilor de rachete lansate din Gaza de organizaţia extremistă islamică Hamas, forţele israeliene au început de sâmbătă să bombardeze fâşia controlată de această grupare palestiniană. Raidurile israeliene s-ar fi soldat, potrivit informaţiilor palestiniene, cu peşte de 300 de morţi, între care şi civili.

Guvernul federal şi-a precizat poziţia în această chestiune

Guvernul german şi-a exprimat înţelegerea pentru raidurile israeliene întreprinse împotriva unor obiective din Gaza. Conform executivului german vina pentru aceste atacuri revine exclusiv organizaţiei extremiste palestiniene Hamas.

„Duminică seara, cancelarul german a discutat situaţia la telefon cu premierul israelian Olmert", a afirmat purtătorul de cuvânt al guvernului german, Thomas Steg. În cursul convorbirii cei doi lideri „au căzut de acord, în mod expres asupra faptului că doar gruparea Hamas poartă în mod clar şi fără echivoc întreaga responsabilitate

pentru evoluţia situaţiei din regiune".

Potrivit purtătorului de cuvânt al guvernului german, „Hamas a încălcat unilateral acordul de încetare a focului, lansând tot mereu tiruri de rachete asupra localităţilor israeliene". Or, a subliniat el în continuare, „Israelul are dreptul legitim de a-şi apăra populaţia şi propriul teritoriu în faţa acestor atacuri".

În consecinţă Steg a reliefat că, în actuala situaţie, „e necesar ca Hamas să-şi înceteze imediat şi în mod durabil tirurile de rachete, astfel încât să se poată pune capăt rapid ripostei militare israeliene".

Deşi conform surselor palestiniene, raidurile s-ar fi soldat cu sute de pierderi de vieţi omeneşti, guvernul german consideră că reacţia militară israeliană n-a fost defel disproporţionată. În context, Steg a subliniat că executivul de la Berlin „nu se îndoieşte câtuşi de puţin că obiectivele operaţiunilor militare" ale statului evreu „sunt structurile militare şi teroriste ale formaţiunii Hamas". Germania „pleacă de la premiza că guvernul israelian face tot ce-i stă în putere spre a evita victime din rândul populaţiei civile", a mai precizat Steg.

Opoziţia cere oprirea rapidă a ostilităţilor

Israelul a anunţat că ar putea avea loc operaţiuni de lungă durată, inclusiv cu trupe terestre. Or, opoziţia de stânga din Germania revendică oprirea rapidă a ostilităţilor. Din partea ecologiştilor, Kerstin Mueller s-a arătat convinsă că „litigiul din Orientul Apropiat nu se poate rezolva prin folosirea forţei". Motiv pentru care Mueller a cerut atât Israelului cât şi „nu în ultimul rând grupării Hamas să înţeleagă că singura soluţie a conflictului nu poate fi decât una negociată".

La rândul ei extrema stângă s-a manifestat net mai critic la adresa statului evreu. Conform postcomuniştilor din aşa-numitul Partid al Stângii, Israelul ar fi reacţionat „disproporţionat" la atacurile palestiniene, riposta statului evreu „nemaiavând nimic de-a face cu dreptul la autoapărare", după cum s-a exprimat un purtător de cuvânt al grupului parlamentar al Partidului Stângii în Bundestag.

Nina Werkaeuser/Petre M. Iancu

Orientul Apropiat: Care-i soluţia?

29.12.2008

De trei zile, Israelul bombardează ţinte din Fâşia Gaza. Numărul victimelor creşte, lumea arabă este în alertă. Este aceasta soluţia pentru învingerea Hamas?

Principalul vinovat de escaladarea situaţiei din Gaza este în mod clar Hamas. O dată cu renunţarea unilaterală la armistiţiu, în urmă cu nouă zile, şi cu lansarea de rachete asupra teritiorului israelian, Hamasul a luat în calcul, cu bunăştiinţă, ripostele militare dure ale Israelului, le-a provocat, chiar dacă momentul şi dimensiunile atacului l-au luat prin suprindere.

Fără îndoială, Israelul are dreptul să îşi apere cetăţenii în faţa atacurilor violente. Nu este de aşteptat ca Israelul să-i respecte pe membrii unei mişcări, a cărei majoritate continuă să nege existenţa statului israelian. Dar fiecare stat democrat trebuie să se distanţeze vădit de asemenea inamici, încercând, prin operaţiunile sale militare, să evite uciderea civililor. Relatările din presă internaţională şi imaginile transmise din Gaza pun sub semnul întrebării dimensiunile şi mijloacele ripostei. Este extrem de dificil să-i protejezi pe cei nevinovaţi în zonele intens populate din Gaza, pentru că centrele de comandă ale Hamas, pentru a se autoapăra, sunt plasate chiar în zonele rezidenţiale. Dar cât de serios încearcă israelienii să-i cruţe pe civilii din Gaza? Şi cât de serios evaluează Israelul şansele de succes ale

operaţiunii sale militare?

Consternare şi teamă

La o privire mai atentă, Israelul nu poate decât să piardă. În ţările arabe, reacţiile de consternare provocate de vărsarea de sânge cresc zi de zi, iar cei care mai speră într-o pace istorică cu Israelul pierd tot mai mult teren. În cel mai rău caz, violenţele ar putea scăpa de sub control. Miliţiile Hezbolah din Liban i-au pus, deja, în stare de alertă pe combatanţii, cărora Iranul le-a promis solidaritate totală. Comunitatea internaţională nu mai are voie să acepte pierderea a tot mai multe vieţi omeneşti şi nici să ignore pericolul unui conflict de proporţii în Orientul Apropiat. Trebuie depuse toate eforturile pentru a obliga părţile beligerante să încheie urgent un armistiţiu.

Într-o privinţă, Israelul nu poate să îşi facă niciun fel de iluzii: Hamas va rămâne oricum periculos, chiar dacă puterea îi va slăbi temporar. În urma actualelor acţiuni, mişcarea militantă se va întări moral şi va câştiga teren şi în Cisiordania. Pierderea de personal sau afectarea infrastructurii, chiar şi curmarea violentă a dominaţiei sale în Fâşia Gaza, pot sau ar putea fi suportate de Hamas, pe termen lung. Doar prin ameliorarea vizibilă a situaţiei populaţiei palestiniene şi printr-o soluţionare a conflictului din Orientul Apropiat, acceptabilă pentru toate părţile, poziţia Hamas ar fi serios periclitată.

Rainer Sollich/Alina Kuehnel

Proteste antiisraeliane în ţările arabe

29.12.2008

Noul an începe cu o criză de proporţii în Orientul Apropiat, care vă preocupa cu siguranţă şi UE

La sfârşitul săptămânii trecute, în Egipt, Iordania, Siria, Liban, Iran, Irak şi Dubai au fot organizate demonstraţii violenţe

împotriva operaţiunilor militare israeliene din Fâşia Gaza

De la 1 ianuarie 2009, Cehia va deţine preşedinţia prin rotaţie a Consiliului European. Întrebat dacă Uniunea Europeană susţine fără rezerve operaţiunile militare ale Israelului, ministrul de externe al Cehiei, Karel Schwarzenberg, a declarat:

„Nu poate există nicio urmă de dubiu că nu putem tolera bombardarea continuă cu rachete a unor aşezări paşnice. Ca urmare, trebuie să respectăm dreptul Israelului de a se apăra, mai ales ţinând cont că nici în timpul armistiţiului nu a fost cu adevărat pace, ci au fost lansate în mod regulat rachete din Fâşia Gaza în direcţia aşezărilor israeliene. Din 19 decembrie, atacurile s-au intensificat, astfel încât trebuie să recunoaştem dreptul Israelului de a se apăra împotriva acestora. Pe de o parte.

Pe de altă parte însă, trebuie să privim mai departe de situaţia acută din prezent. Pe termen lung trebuie să îmbunătăţim condiţiile de trăi din Fâşia Gaza pentru că tinerii să nu mai cadă victime grupărilor teroriste ci să găsească o preocupare care le aduce merite proprii", a declarat Schwarzenberg.

În lumea arabă, atacurile aeriene israeliene au stârnit proteste violente. „Apărăm Palestina cu sângele şi sufletul nostru" au scandat mii de protestatari în capitala egipteană, arzând steaguri israeliene.

„Toate guvernele arabe, europene şi americane sunt partenere. Tăcerea lor arată că, alături de Israel, poartă o răspundere pentru masacrul din Fâşia Gaza. Sigur, Abbas este preşedintele autorităţii palestiniene, însă el a cooperat cu Israelul de la început, de la ocuparea Fâşiei Gaza până la masacrul de astăzi", a spus unul din demonstranţi.

Potrivit surselor oficiale egiptene, la Cairo au demonstrat 15.000 de persoane, numărul lor ridicându-se pe tot teritoriul ţării la peste 50.000. Indignarea lumii arabe s-a extins de la Damasc până în Sana'a, în Yemen şi nici condamnarea atacurilor israeliene de către majoritatea guvernelor arabe nu a reuşit să calmeze spiritul agresiv al populaţiei.

Între timp, avioanele de luptă israeliene au lovit şi ţinte aflate la graniţa cu Egiptul. Potrivit executivului de la Ierusalim, atacurile au vizat tunelurile de contrabandă, prin care se strecurau din Sinai în

Fâşia Gaza arme, muniţie, carburanţi şi materie primă pentru construcţia de bombe.

Peter Steffe/Maria Pascu

Război – acum, pace – mai târziu

Un nou tunel de legătură între fâşia Gaza şi Egipt, prin care palestinienii extremişti se „aprovizionează”

Războiul purtat de Israel împotriva organizaţiei Hamas în fâşia Gaza, va fi unul fără compromisuri, dus până la capăt, rezultă din declaraţia ministrului apărării Ehud Barak, citată azi de mai toate ziarele occidentale

Formula dă serios de gândit comentatorilor. Dilema în care se află guvernul israelian este vădită: pe de-o parte Israelul nu poate asista pasiv la modul în care rachetele palestiniene ameninţă viaţa şi bunurile locuitorilor săi din sud, el are dreptul legitim de a se apăra. Pe de altă parte însă, scrie în continuare **FRANKFURTER ALLGEMEINE ZEITUNG** pe prima pagină, operaţiunile militare ale Israelului împotriva organizaţiei Hamas în fâşia Gaza se soldează cu numeroase victime omeneşti în rândul populaţiei civile palestiniene şi din această cauză şi cu mari pagube politice şi diplomatice. Dacă Hamas nu se va alege decât cu pierderi modice, ea va adopta, chiar aflată în defensivă, postura de învingător în ovaţiile lumii arabe. Distrugerea fizică a organizaţiei Hamas reclamă din partea Israelului o intervenţie masivă militară implicând, reaminteşte autorul articolului, serioase prejudicii şi costuri. Amintirea lăsată de războiul din Liban în 2006 nu s-a şters încă.

O ipoteză care-l determină pe comentatorul ce-şi publică opiniile în ziarul olandez **TROUW** să întrevadă în actuala ofensivă israeliană în Gaza o revanşă pentru nereuşita războiului din Liban.

Un punct de vedere asemănător este enunţat şi în articolul de

fond din **DIE WELT**: după războiul din Liban, teroriştii au crezut că Israelul ar fi slab. Această impresie se cere corectată, menţionează autorul.

Şi chiar dacă acum Israelul va învinge, distrugând structurile organizaţiei Hamas – crede **BRAUNSCHWEIGER ZEITUNG –** efectul politic al bombardamentelor este negativ pentru guvernul de la Ierusalim.

Conflictul din Orientul Apropiat nu se poate fi soluţionat prin mijloace militare. **TAGES-ANZEIGER** întrevede în masiva ofensivă militară israeliană în fâşia Gaza expresia descumpănirii în care se află guvernul lui Ehud Olmert.

Noul război din Gaza constituie pentru **SÜDDEUTSCHE ZEITUNG** dovada faptului că fără o soluţionare a chestiunii palestiniene nu va fi linişte în Orientul Apropiat.

Dar deocamdată, Israelul nu este doritor de pace în condiţiile cerute de ONU iar palestinienii nu vor nici ei împăcarea. Aşa încât, după lungile zile de război soldate cu mulţi morţi în Gaza, va fi aflată o cale diplomatică inaptă să soluţioneze problemele ci doar să relipească cioburile. În cel mai rău caz scânteia războiului ar putea sări în Liban sau în Iran. Şi chiar dacă se ştie că bombele nu pot înlocui conceptele politice, în momentul de faţă ele fac acest lucru.

Fiindcă Israelul trebuie să se apere – aşa cum rezultă din glosa publicată din nou în **DIE WELT**, semnată de reputatul scriitor Amos Oz, laureat al Premiului Păcii acordat de Asociaţia Librarilor Germani, fondatorul organizaţiei non guvernamentale Peace Now. Scriitorul consideră că atacul sistematic cu rachete comis de palestinieni împotriva populaţiei civile din aşezările israeliene constituie o crimă de război şi o crimă împotriva umanităţii, că Israelul nu mai poate asista pasiv la suferinţa propriei sale populaţii din apropierea frontierei cu fâşia Gaza, fiind nevoit să se apere dar fără a intra în teritoriul palestinian tocmai pentru a nu face jocul organizaţiei Hamas. Amos Oz se opreşte şi asupra efectelor mediatizării imaginilor războiului, deplângând faptul că în timp ce asupra Israelului se fac presiuni, recomandându-i-se reţinere în riposta militară dată permanentelor provocări de către Hamas, organizaţia teroristă rămâne scutită de presiuni şi pentru că practic, este greu de aflat un

instrument coercitiv care să-i mai modifice atitudinea. Autorul glosei afirmă:" *Israelul este un stat iar Hamas, o bandă de răufăcători".* Veracitatea opiniei scriitorului israelian este confirmată şi de unele reacţii ale oamenilor politici. Angela Merkel, cancelarul german, menţionează acelaşi ziar pe prima să pagină, consideră că întreaga responsabilitate o poartă în exclusivitate organizaţia Hamas.

Starea de incandescenţă la care a ajuns conflictul din Orientul Apropiat a eclipsat alte câteva evenimente şi teme de actualitate. De pildă, recurentul subiect al prognozelordevenite inflaţionare: *criza financiară*. Cetăţenii sunt însă – constată **TAGESSPIEGEL –** mai puţin pesimişti decât politicienii ceea ce nu înseamnă că ar fi inconştienţi. Singură monedă forţe în momentul de faţă este încrederea – conchide ziarul berlinez.

Rodica Binder

Israelul continuă atacurile în Fâşia Gaza

03.01.2009

Forţele aeriene israeliene au continuat atacurile asupra Fâşiei Gaza, în cursul nopţii, atacând zone în care se presupune că s-ar ascunde membrii ai mişcării radical-islamice Hamas. Printre ţintele vizate s-au numărat şi deozite de muniţii precum şi tabere de pregătire. Liderul Hamas, care locuieşte în Siria, Khaled Meschaal a avertizat Israelul, printr-un mesaj transmis de postul Al Jazeera, asupra unei ofensive terestre.

În urma ripostei militare israeliene, cel puţin 430 de palestinieni au fost ucişi, după cum susţin surse medicale din oraşul Gaza.

„Situaţia se înrăutăţeşte de la o oră la alta. Numărul total al victimelor, până în acest moment, a depăşit cifra de 430, iar răniţi sunt peste 2250. Dintre răniţi, peste 200 se află în stare critică", anunţa, pentru CNN, medicul Khamis Elessi de la spitalul palestinian El Wafa.

Între timp, şi preşedintele american în exerciţiu, George W. Bush a acuzat Hamas în exclusivitate de violenţele din zonă.

Secretarul de stat, Condoleezza Rice a făcut o declaraţie în acest sens:

„Vreau să încep prin a menţiona că Hamas a ţinut populaţia din Gaza în regim de ostateci, încă de la lovitura de stat asupra

preşedintelui Mahmud Abbas. Hamas a folosit Gaza ca punte de lansare pentru rachete către oraşe israeliene şi a contribuit din plin la catastrofa umanitară a populaţiei palestiniene din Gaza. Încercăm să obţinem încetarea focului", anunţa Rice.

Germania este dispusă să sprijine procesul de pace din Orientul Mijlociu

01.01.2009

În cuvântarea prilejuită de Anul Nou, cancelarul Angela Merkel a învinuit mişcarea Hamas pentru violentele din Gaza şi a asigurat că Germania va depune eforturi pentru pace în regiune.

Cauzele şi consecinţele noului val de violente din Gaza nu trebuie confundate şi nu trebuie nici uitate, a precizat şefa guvernului de la Berlin în discursul sau cu ocazia trecerii în Noul An. „Teroarea provocată de Hamas este inacceptabilă", a spus doamna Merkel. „Dar nu trebuie să uităm că nu există nicio alternativa raţională la soluţia celor două state pentru ca să se poată împlini visul unei co-existente paşnice. Este în interesul ambelor popoare. Guvernul german va depune toate eforturile necesare pentru a promova pacea".

De ce sunt evreii atât de puternici?

Dr Farrukh Saleem

Există doar 14 milioane de evrei în lume; şapte milioane în cele două Americi, cinci milioane în Asia, două milioane în Europa şi 100.000 în Africa. Pentru fiecare evreu din lume, există 100 de musulmani. Cu toate acestea, evreii sunt de o sută de ori mai puternici decât toţi musulmanii la un loc. V-aţi întrebat vreodată de ce?

Iisus din Nazareth a fost evreu. Albert Einstein, cel mai influent om de ştiinţă din toate timpurile, desemnat de revista TIME 'Omul Secolului', a fost evreu. Sigmund Freud – şinele, eul, supraeul – părintele psihanalizei, a fost evreu. La fel şi Karl Marx, Paul Samuelson

şi Milton Friedman.

Iată câţiva alţi evrei a căror activitate intelectuală a îmbogăţit întreaga omenire: Benjamin Rubin a dat lumii acul pentru vaccinuri. Jonas Salk a creat primul vaccine anti-polio. Alert Sabin a dezvoltat vaccinul anti-polio live îmbunătăţit. Gertrude Elion ne-a dat un medicament împotriva leucemiei. Baruch Blumberg a creat vaccinul împotriva hepatitei B. Paul Ehrlich a descoperit un tratament pentru sifilis (boală cu transmitere sexuală). Elie Metchnikoff a câştigat Premiul Nobel în domeniul bolilor contagioase.

Bernard Katz a câştigat Premiul Nobel pentru descoperiri în domeniul transmisiei neuromusculare. Andrew Schally a câştigat un Nobel în endocrinologie (boli ale sistemului endocrin; diabet, hipertiroidism). Aaron Beck a pus bazele Terapiei Cognitive (psihoterapie pentru boli nervoase, depresie şi fobii). Gregory Pincus a dezvoltat prima pilulă contraceptivă orală. George Wald a câştigat un Nobel pentru progrese în cercetarea ochiului uman. Stanley Cohen a câştigat Nobelul pentru activitatea în embriologie (studiul embrionilor şi al dezvoltării lor). Willem Kolff a inventat aparatul de dializă.

În ultimii 105 ani, 14 milioane de evrei au câştigat 15 duzini de premii Nobel, în timp ce doar trei premii Nobel au fost câştigate de 1,4 miliarde de musulmani (cu excepţia celor pentru Pace).

De ce sunt evreii atât de puternici? Stanley Mezor a inventat primul chip de micro-procesor. Leo Szilard a dezvoltat primul reactor nuclear în lanţ. Peter Schultz, cablul de fibră optică; Charles Adler, semaforul; Benno Strauss, oţelul; Isador Kisee, filmele cu sonor; Emile Berliner, microfonul pentru telefon şi Charles Ginsburg, înregistrarea video pe casetă.

Între finanţişti faimoşi în întreaga lume ce fac parte din această religie se numără Ralph Lauren (Polo), Levis Strauss (Levi's Jeans), Howard Schultz (Starbuck's), Sergey Brin (Google), Michael Dell (Dell Computers), Larry Ellison (Oracle), Donna Karan (DKNY), Irv Robbins (Baskins & Robbins) şi Bill Rosenberg (Dunkin Donuts).

Richard Levin, preşedintele Universităţii Yale, este evreu. La fel şi Henry Kissinger (secretar de stat american), Alan Greenspan (preşedinte al Rezervei Federale în mandatele lui Reagan, Bush, Clinton şi Bush), Joseph Lieberman, Madeleine Albright (secretar de

stat american), Maxim Litvinov (ministru de externe al URSS), David Marshal (primul prim-ministru al Singapore), Issac Isaacs (guvernator-general al Australiei), Benjamin Disraeli (om de stat britanic şi scriitor), Yevgeny Primakov (prim ministru rus), Jorge Sampaio (preşedintele Portugaliei), Herb Gray (vice prim-ministru al Canadei), Pierre Mendes (prim ministru al Franţei), Michael Howard (ministru de interne al Marii Britanii), Bruno Kreisky (cancelar al Austriei) şi Robert Rubin (fost secretar al trezoreriei al SUA).

În mass media, printer evreii renumiţi se numără Wolf Blitzer (CNN), Barbara Walters (ABC News), Eugene Meyer (Washington Post), Henry Grunwald (redactor şef al Time), Katherine Graham (director al The Washington Post), Joseph Lelyyeld (redactor executiv, The New York Times), şi Max Frankel (New York Times).

Cunoaşteţi numele celui mai prolific filantrop din istoria omenirii? Este George Soros, evreu, şi a donat până acum suma colosală de 4 miliarde USD, majoritatea pentru cercetători şi universităţi din întreaga lume. Al doilea după George Soros este Walter Annenberg, un alt evreu, care a construit o sută de biblioteci, donând o sumă estimată la 2 miliarde USD.

La Jocurile Olimpice, Mark Spitz a stability un record, câştigând şapte medalii de aur. Lenny Krayzelburg a câştigat medalia olimpică de aur de trei ori. Spitz, Krayzelburg şi Boris Becker sunt cu toţii evrei.

Ştiaţi că Harrison Ford, George Burns, Tony Curtis, Charles Bronson, Sandra Bullock, Billy Crystal, Woody Allen, Paul Newman, Peter Sellers, Dustin Hoffman, Michael Douglas, Ben Kingsley, Kirk Douglas, William Shatner, Jerry Lewis şi Peter Falk sunt cu toţii evrei?

De fapt, Hollywood-ul însuşi a fost fondat de un evreu. Dintre directori şi producători, Steven Spielberg, Mel Brooks, Oliver Stone, Aaron Spelling (Beverly Hills 90210), Neil Simon (The Odd Couple), Andrew Văina (Rambo 1/2/3), Michael Man (Starsky and Hutch), Milos Forman (Zbor deasupra unui cuib de cuci), Douglas Fairbanks (Hoţul din Bagdad) şi Ivan Reitman (Ghostbusters) sunt toţi evrei.

Cu siguranţă, Washingtonul este principala capitală a lumii, iar la Washington, organizaţia de lobby care contează este American Israel Public Affairs Committee, sau AIPAC (Comitetul pentru Afaceri Publice Americano-Israelian). Washington-ul ştie că dacă premierul

Ehud Olmert a ar descoperi că Pământul este plat, AIPAC ar reuşi să convingă Congresul american adopte o rezoluţie prin care să-l felicite pe Olmert pentru descoperire.

William James Sidis, cu un IQ de 250-300, este cel mai inteligent om din toate timpurile. Ghici cărei religii îi aparţinea?

Aşadar, de ce sunt evreii atât de puternici?

Răspuns: educaţia.

De ce sunt musulmanii atât de neputincioşi?

Se estimează că sunt 1.476.233.470 de musulmani pe faţa pământului: un milliard în Asia, 400 de milioane în Africa, 44 de milioane în Europa şi şase milioane în cele două Americi. A cincea parte din populaţia lumii este musulmană; la fiecare hindus există doi musulmani, la fiecare buddhist există doi musulmani, şi la fiecare evreu există o sută de musulmani. V-aţi întrebat vbreodată de ce sunt musulmanii aşa lipsiţi de putere?

Iată de ce: există 57 de state member ale Organizaţiei Conferinţei Islamice (OIC), şi toate la un loc au în jur de 500 de universităţi; o universitate la fiecare trei milioane de musulmani. SUA are 5.758 de universităţi, iar India are 8.407. În 2004, Universitatea Shanghai Jiao Tong a publicat un 'Clasament Academic al Universităţilor din Lume', şi, surprinzător, nici măcar una singură din statele musulmane nu era în top 500.

Conform datelor strânse de Programul Naţiunilor Unite pentru Dezvoltare (UNDP), rata alfabetizării în lumea creştină este de aproape 90 la sută, iar 15 ţări majoritar creştine au o rată a alfabetizării de 100 la sută. Spre deosebire de ele, un stat majoritar musulman are o rată medie a alfabetizării de aproape 40 la sută, şi nu există nicio ţară majoritar musulmană cu o rată a alfabetizării de 100 la sută. Cam 98 la sută din „alfabetizaţii" din lumea creştină au terminat şcoala primară, faţă de sub 50 la sută din 'alfabetizaţii' lumii musulmane. Aprox. 40 la sută din „alfabetizaţii" lumii creştine au absolvit o universitate, în timp ce doar doi la sută din cei ai lumii musulmane au studii superioare.

Ţările majoritar musulmane au 230 de oameni de ştiinţă la un milion de musulmani. SUA are 4.000 de oameni de ştiinţă la un milion de locuitori, iar Japonia 5.000. În întreaga lume arabă, numărul total de cercetători angajaţi full-time este de 35.000, şi există doar 50 de

tehnicieni la un milion de arabi (în lumea creştină există până la 1.000 de tehnicieni la un milion).

Mai mult, lumea musulmană cheltuie 0,2 la sută din PIB pe cercetare şi dezvoltare, spre deosebire de cinci la sută din PIB în lumea creştină.

Concluzie: lumea musulmană nu are capacitatea de a genera cunoaştere.

Numărul de ziare cotidiane la mia de locuitori şi numărul de cărţi pe un milion de locuitori sunt doi indicatori ai măsurii în care cunoaşterea este difuzată în societate. În Pakistan, există 23 de cotidiane la mia de locuitori; în Singapore rata este de 360. În Marea Britanie, numărul de cărţi pe un milion de locuitori este de 2.000, în timp ce în Egipt este 20.

Concluzie: lumea musulmană nu poate difuza cunoştinţe.

Exporturile de înaltă tehnologie ca procent din exporturile totale reprezintă un important indicator al aplicării cunoştinţelor. Exporturile de înaltă tehnologie ale Pakistanului ca procent din exporturile totale reprezintă unu la sută. În cazul Arabiei Saudite, el este de 0,3 la sută; Kuweit, Măroc şi Algeria sunt toate la 0,3 la sută, în timp ce Singapore a ajuns la 58 la sută.

Concluzie: lumea musulmană nu poate aplica cunoştinţele.

De ce sunt musulmanii lipsiţi de putere?

Pentru că nu producem cunoştinţe.

De ce sunt musulmanii lipsiţi de putere?

Pentru că nu difuzăm cunoştinţe.

De ce sunt musulmanii lipsiţi de putere?

Pentru că nu aplicăm cunoştinţele.

Iar viitorul aparţine societăţilor bazate pe cunoaştere.

Un fapt interesant: PIB-ul total al celor 57 de member OIC este sub 2 trilioane USD. America singură produce bunuri şi servicii în valoare de 12 trilioane USD; China de 8 trilioane, Japonia de3,8 trilioane iar Germania de 2,4 trilioane (pe baza parităţii puterii de cumpărare).

Statele bogate în petrol – Arabia Saudită, EAU, Kuweit şi Qatar produc în total bunuri şi servicii (majoritatea petroliere) de 500 de miliarde USD; Spania singură produce bunuri şi servicii în valoare de

peste un trilion, Polonia catolică de 489 miliarde iar Thailanda buddhistă de 545 miliarde.

(PIB-ul ţărilor musulmane ca procent din cel mondial este în scădere rapidă).

Aşadar, de ce sunt musulmanii lipsiţi de putere?

Răspuns: lipsa educaţiei!!!

Tot ce facem este să strigăm la Allah toată ziua şi să dăm vina pe toţi ceilalţi pentru numeroasele noastre eşecuri!

Livni: „Trebuie să renunţăm la părţi din teritoriul israelian"

17.02.2009

Israelul ar trebui să renunţe la părţi importante din teritoriul său pentru a putea ajunge la un acord de pace durabil cu palestinienii. O atare retragere cu ajutorul căreia ar putea fi păstrat caracterul evreu al statului ar fi spre binele Israelului, a declarat ministrul israelian de externe şi lider Kadima, doamna Tzipi Livni. Şeful blocului Likud, Benjamin Netanyahu a reiterat însă că formaţiunea sa nu este de acord cu o retragere unilaterală a Israelului. Retragerea din Gaza în 2005 a fost o mare greşeală, crede Netanyahu, afirmând că această decizie a permis organizaţiei Hamas să ajungă astfel la putere. Likud încearcă să formeze un guvern împreună cu celelalte partide de dreapta israeliene.'

Israelul îi ajută pe militanţii Fatah să fugă din Gaza

04.08.2008

Suporteri ai Fatah protestează faţă de violenţele din Gaza

Orientul Mijlociu este o lume ciudată: Israelul îi ajută pe luptătorii radicali ai mişcării Fatah să fugă de mânia şi mai radicalilor militanţi ai Hamas.

La universitatea Birzeit din Ramallah, în Cisiordania, au avut loc grave confruntări între studenţi. Bine că nu aveau arme. Totul a pornit

de la o demonstraţie a studenţilor apropiaţi mişcării Fatah, care cereau condamnarea violenţelor interpalestiniene din Fâşia Gaza. Cine au fost cei care au lovit primii nu se ştie, cert este că au existat răniţi.

Prăpastia din societatea palestiniană se adânceşte şi mai mult. Accesul dintre cele două teritorii palestiniene este blocat. Să treacă din Fâşia Gaza în Cisiordania au reuşit doar 150 de membri ai familiei Hilles, apropiată Fatah. Au fost atacaţi la sfârşitul săptămânii de militanţii Hamas şi ajutaţi de armata israeliană să fugă din Gaza. Au fost duşi în Israel şi de acolo în Cisiordania în autobuzele armatei israeliene. Ministrul israelian al securităţii, Dichter, consideră că a fost o manevră normală:

„Această decizie de a-i ajuta pe cei 150 de membri Fatah nu marchează nicio schimbare dramatică. A fost o hotărâre luată pe baza relaţiilor dintre Israel şi Autoritatea Palestiniană. A fost vorba de un gest al Israelului în beneficiul preşedintelui palestinian Abbas şi a premierului Fayyad. „

Un gest la care Abbas şi Fayyad ar fi renunţat cu plăcere, dacă ar fi avut alternativă. Primii membri Fatah care s-au întors în Gaza din Israel au fost arestaţi imediat de Hamas. Din motive de securitate, ministrul israelian al apărării, Barak, a decis să-i ajute pe ceilalţi membri Fatah să ajungă în Cisiordania. În imaginile difuzate de televiziuni se puteau observa palestinieni care coborau din autobuze şi făceau semnul victoriei. Totuşi, nu este nicio victorie: aceste persoane şi-au lăsat familiile în Gaza şi au fugit de frica Hamas. Astfel vede situaţia ministrul Dichter:

„Hamas a decis să se despartă de aceste familii. Pe lângă familia Hilles există şi alte clanuri în Gaza în aceeaşi situaţie, precum familia Dormusch. Aceasta a pus la cale atentate împotriva Israelului, dar a venit acum timpul să treacă la rândul său prin astfel de situaţii grele.”

Israelul priveşte tensiunile dintre Fatah şi Hamas ca pe un conflict interpalestinian. Politicienii de la Ierusalim resping criticile potrivit cărora ar fi contribuit la agravarea situaţiei, prin blocada din Fâşia Gaza, care a dus la suspendarea aproape totală a livrărilor de bunuri de necesitate către populaţia din această zonă. Israelul se teme doar că armistiţiul încheiat cu Hamas ar putea fi încălcat în aceste circumstanţe.

La universitatea Bir-Zeit din Ramallah s-a instaurat liniştea. Nu prin violenţă, precum în Gaza, ci prin evacuarea campusului de către rector, care a dispus crearea unei comisii de anchetă. Problemele dintre Hamas şi Fatah nu se vor rezolva însă aşa. Hamas a respins crearea unei comisii independente care să investigheze exploziile, luptele de stradă şi arestările din ultimele zile. Probabil pe bună dreptate, căci Fatah ar vrea o anchetă în Fâşia Gaza, dar nu este de acord cu una în fieful propriu, din Cisiordania.

Torsten Teichmann

Împotriva Israelului

Politică|07.01.2009

Militant palestinian al organizaţiei Hamas

„Hamas „(Harakat Al-Muqawama Al-Islamia), mişcarea de rezistenţă islamică, a apărut în Fâşia Gaza şi în Cisiordania în 1987, odată cu izbucnirea Intifadei. Israelul a sprijinit atunci apariţia unei contraponderi a OEP.

În 1978, şeicul Ahmed Yassin, un lider extremist musulman din Gaza paralizat din tinereţe, atunci în vârstă de 49 de ani, a înregistrat în evidenţa autorităţilor israeliene o „asociaţie islamică" („Al-Mujamma Al Islami „), care avea ca obiect de activitate ajutorarea palestinienilor nevoiaşi. Israelul a aprobat fondarea asociaţiei, dorind să submineze astfel supremaţia Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei. Această tentativă a eşuat însă. În 1987, asociaţia a devenit organizaţia „Hamas". Gruparea lui Yassin a declanşat propria intifadă.

Atitudine virulent anti-israeliană

Conform fundalului ideologic al „Frăţiei musulmane", Hamas are o atitudine virulent anti-israeliană, deoarece consideră drept teritorii ocupate nu doar cele cucerite de Israel în 1967, în urma

războiului de şase zile, ci întregul teritoriu israelian. Organizaţia teroristă Hamas şi-a adoptat statutul în 1988, aşa-numitul Pact Islamic, care specifică drept obiectiv înălţarea drapelului lui Allah deasupra fiecărui metru pătrat al Palestinei. Potrivit statutului Hamas, evreii trebuie uciși, deoarece Hamasul, citez: „nu are voie să-şi piardă timpul cu inițiative, propuneri sau conferinţe internaţionale". Palestina este o ţară islamică, mai susţine aceeaşi grupare.

Victorie în alegerile democratice din 2006

În 1993, Israelul şi Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei au semnat Tratatul de la Oslo, pe care Hamas-ul l-a respins deîndată. În semn de protest faţă de acest document, organizaţia extremistă nu a acceptat să candideze la alegeri. Abia în 2006 a candidat şi a învins cu 74 din cele 132 de mandate parlamentare. Victoria i-a fost facilitată de sistemul electoral regional şi de nemulţumirea crescândă a populaţiei faţă de corupţia şi nepotismul din OEP. Astfel, Hamas a înlăturat de la putere organizaţia Fatah, principala formaţiune a OEP, care fusese sigură că-şi va păstra mandatul.

Şocul resimţit de comunitatea internaţională a fost net mai puternic decât cel al palestinienilor. Deşi organizarea unor alegeri democratice fusese obiectivul declarat al eforturilor diplomatice internaţionale, lumea n-a putut accepta acum acest rezultat. I s-a cerut Hamas-ului să renunţe la atitudinea sa extremistă anti-israeliană, la terorism şi luptă armată, şi să-şi asume acordurile cu israelienii încheiate la Oslo. Cât timp aceste condiţii nu sunt îndeplinite, statele occidentale în frunte cu SUA au declarat că nu vor susţine noua autoritate palestiniană.

Izolarea Fâşiei Gaza

În vara anului 2007, Hamas a înlăturat de la putere tradiţionala Fatah, preluând controlul în Fâşia Gaza. Nici Israelul şi nici comunitatea internaţională nu au recunoscut noua stare de fapt, cum n-a acceptat-o nici şeful OEP, Mahmoud Abbas, preşedintele ales al palestinienilor. În consecinţă, Fâşia Gaza a fost izolată printr-un embargo deosebit de sever, menit să împiedice traficul de arme, dar

care a afectat populaţia. După repetate atacuri împotriva Israelului, Hamas a acceptat, în vara anului trecut, încetarea focului cu Israelul timp de şase luni. După o perioadă de calm relativ, Hamas şi-a reluat tirul de rachete, refuzând după 19 decembrie 2009 prelungirea armistiţiului. Astfel s-a produs escaladarea situaţiei care dus la declanşarea actualelor ostilităţi.

Peter Philipp/Ana-Maria Fischer-Dieskau

Care sunt ţintele Israelului?

07.01.2009

Războiul din Gaza continuă încrâncenat. Iar numărul victimelor creşte de la o zi la alta. În urma unui atac aerian israelian asupra unei şcoli a ONU din Fâşia Gaza au fost ucise marţi 40 de persoane.

O anchetă independentă internaţională ar trebui să cerceteze cum s-a ajuns la bombardarea unei şcoli a ONU din Jabalija, în Nordul Fâşiei Gaza, este de părere şeful organizaţiei de ajutorare a refugiaţilor din Gaza, John Gâng. El a condamnat operaţiunea militară israeliană arătând că numărul imens de victime în rândul populaţiei civile este firesc, dacă ţintele atacurilor artileriei israeliene se află în regiuni cu o populaţie densă.

Potrivit unor martori oculari palestinieni, şcoala a fost lovită de două grenade lansate de un tanc. Imediat după explozie s-au deplasat echipe de ajutoare la şcoala ONU din Jabalija. Dar pentru numeroase persoane, ajutorul a sosit prea târziu. Surse palestiniene relatează că schijele proiectilelor au provocat un adevărat masacru al victimelor. Şcoala adăpostea, la momentul atacului, sute de palestinieni care fuseseră nevoiţi să-şi părăsească casele aflate în zona de luptă. Potrivit declaraţiei unei femei palestiniene, transmise de postul Al Djazeera, cu puţin timp înainte a fost lovită o altă şcoală a ONU situată în incinta

taberei de refugiaţi Al-Shanti. Relatarea ei a fost confirmată de reprezentanţi ai ONU şi de cadre medicale palestiniene.

„*Trăiesc aici cu copiii mei, fără apă şi fără electricitate. N-am vrut să ies din casă, dar când au fost ucişi vecinii noştri ne-am refugiat aici. Armata israeliană n-a cruţat şcoala. Au atacat-o şi au ucis trei membri ai familiei Sultan*", a declarat una din supravieţuitoarele atacului.

Cei trei bărbaţi tocmai ieşeau de la baie când artileria israeliană a atacat şcoala.

Armistiţiul nu poate fi încheiat de pe poziţii egale

Ministrul ceh de Externe, Karel Schwarzenberg, Preşedintele Israelului, Shimon Peres, Comisarul European pentru Relaţii Externe, Benita Ferrero Waldner şi Ministrul suedez de Externe, Carl Bildt, la reşedinţa oficială a preşedintelui Peres (Ierusalim, 06.01.2009)

Preşedintele israelului, Simon Perez, a reiterat ieri dificultatea încheierii rapide a unui armistiţiu:

„*Nu se poate încheia un acord de încetare a focului ca şi cum ambele tabere s-ar afla pe poziţii egale. Pentru că nu noi am deschis tirul de rachete asupra Hamas ci Hamas a tras în noi*".

Marţi dimineaţă, preşedintele Perez a declarat că Israelul ştie că trebuie avută în vedere proporţionalitatea, dar şi că există o a doua problemă: elementul umanitar. Mulţi copii palestinieni au fost ucişi. Dar aproape niciun copil israelian. De ce, i-a întrebat laureatul premiului Nobel pentru Pace, pe reprezentanţii delegaţiei UE, răspunzând tot el că Israelul are grijă de copiii săi.

Prin urmare, din perspectiva Israelului, întreaga responsabilitate pentru numărul imens de victime în rândul populaţiei civile palestiniene îi aparţine organizaţiei teroriste Hamas, care a instalat capcane cu exploziv în numeroase moschee şi case aflate în

zona de luptă. Conform datelor israeliene, există tuneluri prin care militanţii Hamas intenţionau să răpească soldaţi israelieni. Acestea sunt motivele care au determinat ofensiva militară israeliană, la sol şi în aer.

Trei condiţii pentru armistiţiu

Cum se poate pune capăt violenţei în aceste condiţii? Ministrul israelian al educaţiei, Yuli Tamir, a declarat ieri:

„*Toţi vrem încheierea unui armistiţiu. Pentru aceasta trebuie îndeplinite însă trei condiţii. În primul rând trebuie să înceteze tirul de rachete în sudul ţării. În al doilea rând trebuie găsită o cale de a împiedica traficul de arme. Iar în al treilea rând trebuie eliberat soldatul israelian răpit de Hamas, Gilat Shalit. Acvestea sunt condiţiile şi cred că sunt minime. Sunt de părere că guvernul israelian ştie că nu poate rămâne în Fâşia Gaza, că aceasta trebuie evacuată cât de urgent*".

Iniţiativa Egiptului de încetare a focului

Preşedintele Franţei, Nicolas Sarkozy, în vizită la omologul său egiptean, Hosni Mubarak, în vederea unei iniţiative de încetare a focului în Gaza (Sharm el-Sheik, 05.01.2009)

Israelul a acceptat să cerceteze iniţiativa Egiptului de încetare a focului. Preşedintele egiptean, Mubarak, a cerut un armistiţiu temporar imediat, pentru că populaţia palestiniană să poată fi aprovizionată cu alimente şi medicamente. Iniţiativa prevede apoi demararea negocierilor dintre Israel şi organizaţia extremistă Hamas în vederea unui proces de pace.

Potrivit informaţiilor cotidianului israelian „Haaretz", executivul de la Ierusalim pregăteşte eventuale scenarii pentru cazul în care comunitatea internaţională nu obţine o soluţie rapidă pentru încheierea unui armistiţiu. Potrivit ziarului, premierul Olmert ar lua în calcul şi posibilitatea extinderii ofensivei. Ministrul israelian de

Externe, Zipi Livni, se teme însă că în acest caz, creşterea numărului de victime în rândul populaţiei palestiniene şi protestele comunităţii internaţionale, ar putea servi Hamas drept legitimare a războiului ei împotriva Israelului.

Torsten Teichmann/Ana-Maria Fischer-Dieskau

Împotriva unui armistiţiu cu orice preţ

06.01.2009

Atacul unui tanc israelian în Fâşia Gaza

Preşedintele George W. Bush a luat pentru întâia oară poziţie referitor la situaţia din Fâşia Gaza, declarând că poate înţelege dorinţa Israelului de a se apăra.

Cu ocazia întrevederii sale cu vice-preşedintele Sudanului, Salva Kiir Mayardit, preşedintele SUA încă în exerciţiu, George W. Bush, a declarat că întreaga responsabilitate pentru escaladarea situaţiei în Fâşia Gaza îi revine organizaţiei extremiste palestiniene Hamas:

„*În loc să se ocupe de oamenii din Gaza, organizaţia Hamas a decis să ucidă, prin atacurile cu rachete, israelieni nevinovaţi. Iar Israelul a decis în mod evident să se apere*".

Bush a declarat în continuare că SUA ar fi îngrijorate de criza umanitară din Fâşia Gaza şi a specificat că ONU a decis imediat alocarea unor fonduri suplimentare în valoare de milioane de dolari ajutorării populaţiei palestiniene. Deşi SUA ar saluta încetarea luptelor în Fâşia Gaza, încheierea unui armistiţiu cu orice preţ nu ar fi soluţia potrivită.

„*Ştiu că mulţi oameni solicită încheierea unui armistiţiu, un fapt lăudabil de altfel. Dar fiecare acord de încetare a focului trebuie să conţină anumite condiţii care să împiedice organizaţia extremistă Hamas să mai lanseze rachete asupra teritoriului israelian*", a declarat

preşedintele Bush.

Purtătorul de cuvânt al Ministerului de Externe al SUA, Sean McCormack, a declarat luni că Secretarul de stat, Condoleezza Rice, se străduieşte să obţină încheierea unui acord de încetare a focului care să implice respectarea a trei condiţii: încetarea lansării de rachete împotriva Israelului de către organizaţia extremistă Hamas; redeschiderea punctelor de frontieră dintre Fâşia Gaza şi Israel; şi adoptarea unei decizii în privinţa tunelelor dintre Fâşia Gaza şi Egipt destinate traficului de arme.

Preşedintele ales al SUA, Barack Obama, nu s-a pronunţat încă referitor la ofensivă militară israeliană în Fâşia Gaza. De la începutul ofensivei militare în Fâşia Gaza, pe 27 decembrie, au fost ucişi peste 500 de palestinieni, dintre care 87 de copii. Şeful Statului Major Interarme, amiralul Mike Mullen, a declarat conform informaţiilor mass-media că a fost informat de intenţia Israelului de a interveni în Fâşia Gaza. Israelul nu ar fi cerut acordul SUA pentru ofensiva militară, a declarat duminică într-un interviu televizat vice-preşedintele american, Dick Cheney.

Christina Bergmann/Ana-Maria Fischer-Dieskau

Israelul, aproape de o încetare unilaterală a ostilităţilor în Fâşia Gaza

17.01.2009

Tzipi Livni şi Condoleezza Rice, după semnarea acordului de combatere a traficului cu arme în Gaza

SUA şi Israelul au semnat un acord de combatere a traficului cu armament. Documentul este un pas în vederea încheierii ofensivei în Fâşia Gaza şi prevede interzicerea livrărilor de arme, muniţie şi explozibil în zonă.

Acordul a fost semnat la Washington de secretarul de stat,

Condoleezza Rice şi de ministrul israelian de externe, Tzipi Livni. Doamna Rice a arătat că înarmarea continuă a Hamas este una din cauzele principale ale violenţelor din prezent:

„Am spus de multe ori că înarmarea continuă a Hamas şi a altor grupări teroriste este cauza directă a ostilităţilor curente din Fâşia Gaza. Suntem obligaţi în comunitatea internaţională să prevenim reînarmarea Hamas, astfel încât să putem avea o încetare a focului durabilă şi respectată. Trebuie să existe un consens internaţional că Fâşia Gaza nu mai poate fi folosită drept rampă de lansare a atacurilor împotriva Israelului. Acest memorandum semnat azi se referă tocmai la aceste aspecte. Prevede paşi pe care Statele Unite şi Israelul îi vor lua pentru oprirea traficului cu armament efectuat de Hamas în regiune."

Tzipi Livni a adăugat la rândul său:

„Atât noi precum şi liderii americani, preşedintele Bush şi secretarul de stat Rice, am spus clar că pentru o încetare durabilă a ostilităţilor trebuie să oprim şi traficul cu arme în Gaza. De aceea acordul semnat azi este atât de important pentru un armistiţiu în regiune. Şi după terminarea acestor lupte ne vom păstra dreptul de a ne apăra împotriva activităţilor teroriste din Fâşia Gaza."

Cabinetul israelian ar putea decide azi o încetare unilaterală a ostilităţilor. Consiliul de Securitate al ONU şi Adunarea Generală a Naţiunilor Unite au cerut un armistiţiu de durată în regiune. Purtătorul de cuvânt al guvernului israelian, Mark Regev, susţine că un acord de încetare a focului este posibil:

„Eforturile diplomtice au intrat într-o fază decisivă. Am speranţa că vom avea în curând un armistiţiu pe termen lung".

O delegaţie a grupării Hamas, care guvernează Fâşia Gaza, se află în Egipt, unde continuă negocierile în vederea încheierii unui acord de oprire a violenţelor. Cu toate acestea, liderul din exil al Hamas, Khaled Mashaal, a exclus orice compromis cu Israelul:

„Chiar dacă Gaza va fi redusă la cenuşă şi ruine, tot nu vom ceda cererilor Israelului. Rezistenţa noastră nu poate fi înfrântă."

Imagini apocaliptice din Gaza City

Violentele au continuat

Ofensiva israeliană în Fâşia Gaza a continuat cu aceeaşi intensitate, deşi Israelul ar putea anunţa în curând o încetare unilaterală a focului. Potrivit relatărilor armatei, aviaţia israeliană a atacat 50 de ţinte în Fâşia Gaza. Două persoane care se refugiaseră într-o şcoală patronată de ONU au fost ucise când clădirea a fost atacată cu tancuri.

De la începerea ofensivei israeliene, la sfârşitul lunii decembrie, peste 2000 de oameni au fost ucişi şi peste 5000 răniţi, potrivit surselor palestiniene.

Ovidiu Suciu

Tensiunile persistă în Fâşia Gaza

18.01.2009

Război în Gaza

Încetarea unilaterală a focului anunţată de Israel în Fâşia Gaza şi intrată în vigoare duminica a fost rapid încălcată. Negocierile pentru un armistiţiu stabil continua în Egipt.

În nordul regiunii s-a tras asupra soldaţilor israelieni iar aceştia au ripostat împuşcând mortal un palestinian de 20 de ani. Victima ar fi din rândul civililor, potrivit martorilor oculari din oraşul Khan Younis,

unde a avut loc incidentul. De asemenea, mai mulţi militanţi palestinieni au fost răniţi în replică armatei israeliene.

Lansarea de rachete asupra oraşelor din sudul Israelului a continuat, au mai anunţat sursele militare israeliene.

Gruparea Hamas, care guvernează Fâşia Gaza, a anunţat că nu va respecta o încetare a ostilităţilor atât timp cât trupele israeliene nu se retrag din teritoriul palestinian. Purtătorul de cuvânt al Hamas, Osama Hamdan:

„Dacă Israelul nu îşi retrage trupele din Fâşia Gaza, rezistenţa noastră va continua. Nimeni nu ne poate opri. Premierul Olmert trebuie să înţeleagă acest lucru."

Preşedintele Autorităţii Palestiniene, Mahmud Abbas, consideră de asemenea că gestul Israelului este insuficient şi că este nevoie de o retragere totală.

Premierul israelian, Ehud Olmert, consideră că ofensiva forţelor israeliene şi-a atins obiectivele:

„Obiectivele fixate înaintea demarării ofensivei au fost îndeplinite integral şi chiar depăşite. Hamas a suferit o înfrângere grea, atât din punct de vedere militar, cât şi în ceea ce priveşte structura sa de comandă."

Liderii israelieni au precizat că nu iau în calcul deocamdată un calendar al retragerii din Fâşia Gaza, conditia-cheie în acest sens fiind încetarea focului de către Hamas şi alte grupări militante din zonă.

Potrivit purtătorului de cuvânt guvernamental, Mark Regev, dacă actualul armistiţiu se va dovedi stabil, executivul israelian va demara procesul de retragere.

Naţiunile Unite au solicitat Israelului să îşi retragă trupele din Gaza iar Uniunea Europeană a cerut acestei ţări să ridice blocada impusă Faşiei Gaza, care afectează grav populaţia din acest teritoriu.

Negocieri în Egipt

Între timp, în Egipt continua negocierile internaţionale în vederea încheierii unui armistiţiu stabil intre Israel şi Hamas.

Cancelarul german, Angela Merkel, participă la un summit internaţional în Egipt în legătură cu situaţia din Fâşia Gaza. La reuniunea de la Sharm el-Sheikh mai sunt prezenţi preşedintele egiptean, Hosni Mubarak, cel palestinian, Mahmud Abbas, secretarul

general al ONU, Ban Ki Moon, premierul britanic, Gordon Brown, cel italian, Silvio Berlusconi, şi preşedintele francez, Nicolas Sarkozy. Aceştia vor căuta soluţii pentru un armistiţiu de durată în Fâşia Gaza.

Ministrul german de externe, Frank-Walter Steinmeier, a salutat decizia Israelului de a opri unilateral ostilităţile. El consideră că acest gest deschide perspectiva încetării violenţelor în Gaza. Steinmeier a cerut mişcării Hamas să respecte la rândul său încetarea focului.

Ovidiu Suciu

Retragerea din Gaza continuă

20.01.2009

Soldaţi israelieni jucând baschet pe terenul de sport al unei şcoli din oraşul Sderot în prima zi de şcoală a elevilor de la încetarea focului (19.01.2009).

Armata statului evreu vrea cu orice preţ să-şi atingă obiectivul, anume ca în momentul în care Barack Obama îşi va depune jurământul, în Fâşia Gaza să nu se mai afle niciunsoldat israelian.

Retragereaarmatei israeliene din Gaza se desfăşoară într-un ritm alert. Trupele se retrag în poziţiile strategice de-a lungul graniţei cu Fâşia Gaza, pentru a putea interveni totuşi, în eventualitatea nerespectării armistiţiului de către Hamas. Deocamdată, diversele grupări militatnte palestiniene au respectat însă încetarea focului. Potrivit ziarului israelian „Ha'aretz", nu a fost comis niciun atac împotriva trupelor israeliene aflate în retragere.

După încheierea războiului, ambele tabere fac bilanţul victimelor. Conform estimărilor israeliene, au fost ucişi 500 de extremişti ai organizaţiei Hamas, în timp ce sute de palestinieni au fost răniţi. Serviciile israeliene de informaţii au declarat că tunelurile

dintre Fâşia Gaza şi Egipt destinate traficului de arme, au fost distruse în proporţie de 80%. Armata israeliană a comunicat, la rândul ei, că a luat prizonieri 130 de palestinieni, dintre care 30 sunt membri ai organizaţiilor teroriste şi vor fi curând deferiţi justiţiei.

Pe durata războiului care a durat trei săptămâni, palestinienii au lansat 600 de rachete asupra teritoriului israelian. Armata israeliană estimează însă că grupările extremiste palestiniene dispun în continuare de un arsenal de mai multe sute de rachete, care au scăpat bombardării ţintite a depozitelor şi fabricilor de armament.

Poziţia Hamas este slăbită, în urma războiului. Cu toate acestea, extremiştii s-au declarat învingători. Liderul Hamas în Fâşia Gaza, Mushir Al Masri, se arată încrezător în vederea negocierilor cu guvernul de la Cairo programate a avea loc joi.

„*Hamas se află pe o poziţie puternică, poziţia învingătorului. De aceea vom fi intransigenţi la negocieri. Cu siguranţă nu ne vom reduce revendicările, ba dimpotrivă*", a declarat liderul Hamas, Mushir Al Masri.

Planul Egiptului de încetare a focului propus săptămâna trecută, eşuase. Cu toate acestea, guvernul de la Cairo intenţionează să obţină un acord între Israel şi autorităţile palestiniene, care să reglementeze cine va prelua controlul asupra punctelor de frontieră de-a lungul graniţei cu Fâşia Gaza şi dacă armistiţiul va fi limitat temporar. Rezultatul acestor negocieri va influenţa în mod decisiv viaţa populaţiei palestiniene. Deschiderea punctelor de frontieră ar însemna o calitate a vieţii mai bună pentru locuitorii Fâşiei Gaza. Sami Obeid, un cetăţean din gaza, a declarat într-un interviu acordat unui post de televiziune israelian:

„*Avem nevoie de o schimbare radicală. Deja de dinaintea războiului şi chiar şi acum, 90% din palestinieni sunt moderaţi. Ei nu vor război, nu vor arme, nici rachete, vor doar să trăiască în linişte şi pace, nici mai mult, nici mai puţin. Dar sunt oameni care ne-au adus în această situaţie cu forţa. Noi sperăm la o schimbare radicală în toate domeniile vieţii noastre*".

Secretarul general al ONU, Ban Ki-Moon se va afla astăzi în vizită în Fâşia Gaza, pentru a-şi face o imagine asupra situaţiei oamenilor. El nu va avea însă nicio întrevedere cu liderii Hamas.

Sebastian Engelbrecht/Ana-Maria Fischer-Dieskau

Mossadul ar fi trecut la eliminarea experţilor iranieni implicaţi în programul nuclear

Dată: *17 feb 2009*

Israelul încearcă să împiedice dezvoltarea programului nuclear iranian, iar serviciul său secret Mossad nu s-ar da în lături de la nimic pentru a realiza această sarcină, recurgând la agenţi dubli, asasinate şi companii-fantomă pentru diversiuni directe la întreprinderile implicate în acest program, care ar avea un scop militar, relatează publicaţia britanică The Daily Telegraph, citând surse din comunitatea de informaţii a SUA.

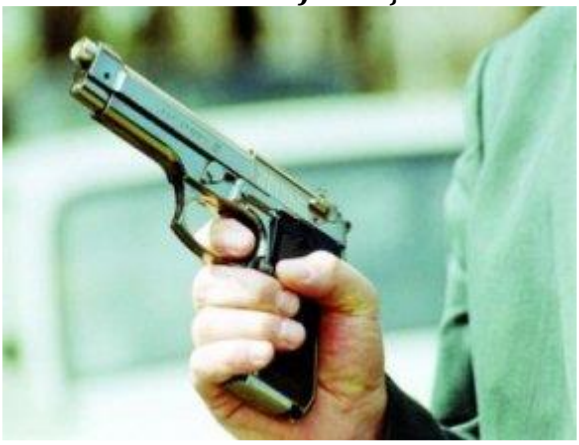

otrivit unui ofiţer CIA în rezervă, citat de ziarul britanic sub rezerva anonimatului, Mossadul se străduieşte să încetinească pe neobservate programul nuclear iranian. „Este imposibil de oprit complet acest program, dar el poate fi încetinit până la găsirea unor soluţii viabile", a declarat fostul ofiţer CIA, care consideră că aceasta este calea optimă, întrucât o acţiune militară implică riscuri nejustificate, relatează Agerpres.

Una din metodele Mossad este lichidarea experţilor-cheie implicaţi în programul nuclear al Iranului, mai afirmă publicaţia citată.

Avioane israeliene au atacat tunelurile contrabandiştilor palestinieni între Fâşia Gaza şi Egipt

Dată: *18 feb 2009*

Avioane israeliene au atacat astăzi dimineaţă tuneluri săpate de contrabandiştii palestinieni între Fâşia Gaza şi Egipt,

precum şi o bază abandonată a Hamas, situată în apropiere de oraşul Khan Younes, informează o sursă palestiniană, citată de AP.

Baza, deja lovită în cursul ofensivei israeliene din ianuarie în Fâşia Gaza, era parţial în ruine. De această dată, moscheia – încă în picioare – a fost distrusă.

Armata israeliană a confirmat că aviaţia a executat misiuni de luptă, fără însă a furniza detalii despre acestea

mnesty Internaţional denunţă poziţia partizană a SUA în conflictul din Fâşia Gaza

Dată: *3 ian 2009*

Organizaţia pentru promovarea drepturilor omului Amnesty Internaţional, cu sediul la New York, a denunţat vineri poziţia „părtinitoare" a Statelor Unite ale Americii (SUA) după răspunsul „disproporţionat" al Israelului în Fâşia Gaza şi a făcut apel la Washington să suspende livrările de arme către Israel, informează afp, citată de Agerpres.

Într-o scrisoare adresată secretarului de stat american Condoleezza Rice, Amnesty Internaţional se declară „consternată de reacţia părtinitoare a guvernului american şi de absenţa eforturilor pentru ameliorarea situaţiei umanitare din Fâşia Gaza".

„Fără a minimaliza responsabilitatea Hamas şi a altor grupuri armate palestiniene în atacurile deliberate şi nediscriminatorii asupra unor civili israelieni, guvernul SUA nu trebuie să ignore acest răspuns disproporţionat şi politicile de lungă durată care au adus Fâşia Gaza în pragul unui dezastru umanitar", scrie Amnesty.

Pe de altă parte, organizaţia îşi exprimă îngrijorarea pentru faptul că „armele şi echipamentele militare livrate de SUA Israelului sunt folosite de statul evreu pentru a ataca zone cu o numeroasă populaţie civilă”.

„SUA trebuie să-şi suspende livrările de arme şi să ancheteze modul în care acestea au fost folosite şi posibile încălcări ale drepturilor omului”, apreciază Amnesty Internaţional.

Aviaţia israeliană îşi continuă atacurile împotriva obiectivelor Hamas: 230 morţi

Dată: *28 dec 2008*

Aviaţia israeliană a continuat să lovească ţinte disparate în toată Fâşia Gaza astăzi dimineaţa, vizând în special instalaţii de televiziune, după raidurile care au făcut ieri cel puţin 230 de morţi, informează AP, preluat de Agerpres.

Aceste atacuri fără precedent au declanşat reacţii de protest în toată lumea arabă şi numeroşi aliaţi ai Israelului au îndemnat statul evreu la reţinere, deşi SUA au indicat Hamas drept responsabil de această ripostă.

Deocamdată, nimic nu pare să indice un apropiat sfârşit al operaţiunii. Israelul a lăsat să se înţeleagă că îi va viza individual pe conducătorii Hamas şi pe activiştii care continuă să trimită rachete spre teritoriul său.

De asemenea, sute de infanterişti şi blindate din cadrul Tsahal se îndreptau duminică dimineaţa spre Fâşia Gaza, existând perspectiva unei invazii terestre, potrivit unor responsabili militari care au preferat anonimatul.

În cursul primului atac de astăzi dimineaţa, la puţin timp după miezul nopţii, unii palestinieni au afirmat că aviaţia israeliană a bombardat o moschee, în apropiere de spitalul Shifa din oraşul Gaza. Militarii israelieni au explicat că moscheea ’servea drept bază pentru activităţi teroriste’. O altă ţintă a fost staţia de televiziune Al Aqsa TV, utilizată de Hamas. Ea însă a continuat să emită şi după distrugerea studiourilor.

Obuze israeliene au căzut asupra unor elevi care ieşeau de la şcoală într-o zonă dens populată, cel puţin 15 elevi fiind ucişi, potrivit unui responsaabil local.

Membrii Hamas sunt inadecvat instruiţi, speriaţi şi au început să dezerteze, spun israelienii

Dată: *3 ian 2009*

Adolescenţii recrutaţi de miliţiile organizaţiei Hamas au început să dezerteze în masă, întorcându-se la casele şi la familiile lor, susţine publicaţia israeliană on line Debka File, citată de Agerpres. Cei care renunţă la a mai lupta alături de liderii lor sunt în cea mai mare parte tineri în vârstă de 15-16 ani, care, de altfel, formează grosul celor aproximativ 13.000 de membri ai miliţiei Hamas din Fâşia Gaza.

Concomitent, în zonele în care Hamas nu-şi mai poate exercita autoritatea, foşti membri ai forţelor de securitate palestiniene afiliaţi la mişcare Fatah a preşedintelui palestinian Mahmud Abbas se pregătesc să preia puterea.

Dacă această tendinţa continuă, forţa militară a organizaţiei Hamas mai poate conta doar pe circa 1.500 de combatanţi ai aripii sale militare Ezzedin el-Qassam, care constituie „nucleul dur" al organizaţiei islamiste.

Referindu-se la nivelul de pregătire militară a miliţiilor Hamas, Debka File susţine că instrucţia lor se limitează la şedinţe de tir în poligon asupra unor ţinte fixe, nefiind cunoscută capacitatea lor de a rezista împotriva unor coloane blindate sprijinite de artilerie şi aviaţie.

Principala armă antitanc a miliţiilor Hamas este racheta rusă Faggot, dar luptătorii islamişti sunt instruiţi doar superficial în folosirea ei eficientă, afirma de asemenea Debka File. Se pare că aceştia sunt atât de nerăbdători în confruntarea cu trupele israeliene doar datorită programului de susţinerii moralului combatanţilor de către cei care îi conduc.

Ofiţerii israelieni din comandamentul de sud al armatei susţin că membrii Hamas sunt în prezent inadecvat instruiţi şi speriaţi.

Telefoanele militarilor israelieni au fost confiscate pentru a păstra secretul atacului asupra Fâşiei Gaza

Dată: *4 ian 2009*

Armata a confiscat telefoanele mobile în cazul câtorva mii de soldaţi cu câteva ore înainte de lansarea ofensivei terestre de sâmbătă din Fâşia Gaza, a declarat duminică un reprezentant al

serviciilor de securitate israeliene citat de AFP.

Cu şase ore înainte de lansarea operaţiunii, mai multe mii de militari din infanterie şi din unităţile de blindate au primit ordinul de a preda telefoanele mobile, pentru a se păstra secretul debutului ofensivei, a precizat responsabilul citat de AFP sub acoperirea anonimatului.

Cenzura militară a interzis presei să anunţe lansarea ofensivei timp de două ore de la declanşarea ei, a mai spus sursa citată.

Şi înainte de începerea raidurilor aeriene asupra teritoriului palestinian, la 27 decembrie, autorităţile israeliene au luat decizii care să nu dea de bănuit. Astfel, militarii au putut pleca în permisie la sfârşit de săptămână. De asemenea, au fost transmise false informaţii despre organizarea unor reuniuni ale consiliului de miniştri.

Pe de altă parte, potrivit NewsIn, armata israeliană a trimis zeci de unităţi în locuri diferite de la graniţa dintre Israel şi Fâşia Gaza, pentru a genera confuzie în rândul activiştilor Hamas care controlează teritoriul.

Ofensiva terestră israeliană a început sâmbătă, după opt zile de bombardamente intensive asupra Fâşiei Gaza. Mai mult de 500 de palestinieni au murit în atacurile israeliene începând cu 27 decembrie, potrivit unui bilanţ furnizat de surse medicale palestiniene.

Armata israeliană s-a antrenat pe un model la scară redusă al oraşului Gaza

Dată: *4 ian 2009*

Armata israeliană s-a antrenat mult timp pe un model la scară redusă al oraşului Gaza, construit într-una dintre bazele sale, înainte de a lansa ofensiva să terestră împotriva Hamas, a anunţat duminică seara un purtător de cuvânt, informează AFP.

„De un an şi jumătate soldaţii noştri sunt antrenaţi pe un model redus al oraşului Gaza, construit în baza Tsehilim", din deşertul Negev, a afirmat la televiziunea publică israeliană Avi Benayahu. „Soldaţii noştri cunoşteau toate străduţele unde se află obiectivele lor", a adăugat purtătorul de cuvânt al armatei, citat de NewsIn.

Întrebat despre viitoarea fază a ofensivei terestre pe care armata a lansat-o sâmbătă seara în Fâşia Gaza, el a răspuns că obiectivul este „de a lovi Hamas pentru a-i înăbuşi durabil dorinţa de a

ataca” Israelul.

„Deja am aplicat nişte corecţii foarte severe Hamasului, dar trebuie să-l lovim în continuare şi operaţiunea poate necesita timp”, a mai spus purtătorul de cuvânt, fără a face alte precizări.

Iranul întreţine lupta din Gaza

Autor: Carmen Gavrilă

Dată: *12 ian 2009*

Analiză. ŞahIzolatul Iran este o adevărată putere regională, inclusiv prin influenţa remarcabilă pe care o are asupra Hamas sau Hezbollah.

ranul loveşte Israelul prin susţinerea adversarilor săi palestinieni Foto: Epa

Luptele se duc în Gaza, dar cu ce arme? Conflictul are conotaţii mult mai largi, care implică actori ca Iranul. Se prefigurează un an decisiv pentru diplomaţie în Orientul Mijlociu, cu posibili parteneri noi de negociere.

Nu mai este demult un secret că Iranul, cel izolat de comunitatea internaţională, este de fapt o adevărată putere regională – dar nu prin legături diplomatice clasice, ci prin influenţa remarcabilă pe care o are asupra diverselor mişcări militante, ca Hamas sau Hezbollah.

Nu mai este un secret nici că Iranul persan şi şiit a devenit, paradoxal la prima vedere, mentorul Hamasului arab sunit, sursa de arme şi locul de antrenament pentru militanţii mişcării palestiniene. Asta în condiţiile în care „fraţii” arabi suniţi ai palestinienilor au uitat

în ultima vreme de cauză palestiniană, preocupaţi mai degrabă formal de chestiunea irakiană. Palestina a devenit în realitate un ideal uitat de comunitatea arabă, pretext doar pentru câte un discurs ideologic obligatoriu, de ochii lumii.

Un nou actor

Ofensiva israeliană în Gaza a readus în prim-plan problema mult-tergiversatului plan de pace, dar mai ales a pus sub reflector nevoia unei reglementări mai cuprinzătoare în Orientul Mijlociu, pornind de la actori cu influenţă precum Iranul. Devine tot mai clar că fără o angajare a Iranului într-un dialog real, puţine se pot rezolva într-un Orient în care mediatori clasici ca Egiptul sau Arabia Saudită şi-au dovedit neputinţa – de exemplu în conflictul dintre Israel şi Hezbollah din 2006 –, fie pentru că sunt consumaţi de probleme interne, fie pentru că şi-au pierdut din credibilitate în ochii lumii musulmane din cauza statutului de aliaţi ai SUA.

În plus, Egiptul este şi mai prost văzut acum de islamişti, după ce, recent, preşedintele Mubarak a criticat dur Hamasul. Negocierile cu Teheranul sunt complicate de dosarul nuclear iranian, dar nici Iranul nu mai este pe poziţia forţe de acum un an – în prezent are o economie grav afectată de preţul scăzut al petrolului, resursă pe care se bazează nu mai puţin de 85% din veniturile Iranului.

Este momentul unei diplomaţii forte, cu atât mai mult cu cât agenda iraniană este complicată şi şubrezită de nesiguranţă de dinaintea unor alegeri prezidenţiale în care Mahmud Ahmadinejad, în cazul probabilei sale noi candidaturi, va avea de răspuns unei opinii publice iraniene profund nemulţumite de situaţia economică precară şi de fondurile alocate unor mişcări militante din afara ţării. Aşadar, diplomaţia occidentală şi chiar cea americană pot găsi un teren propice pentru dialog.

Surpriza de la Teheran

Deşi liderul Hamas, Khaled Meshal, este adăpostit în Siria, nu Damascul are influenţa decisivă asupra mişcării. Hamas depinde aproape sută la sută de sprijinul Iranului. Ofensiva israeliană în Gaza s-a izbit de o grupare Hamas pregătită cu mari cantităţi de arme şi peste 20.000 de militari antrenaţi, mulţi dintre ei în Iran, în baza unui acord semnat în 2006 cu Teheranul.

În Gaza se vorbea încă din 2006, aproape deschis, de reţeaua de tuneluri dintre Fâşie şi Egipt. Jurnalistul palestinian Gâzi Safwat îmi explica atunci că pe acolo vin alimente şi medicamente care ulterior sunt distribuite de Hamas printr-o structură de ajutor social. Acelaşi model social a fost aplicat cu succes de Hezbollah în Libanul de Sud, în defavoarea celuilalt mare partid şiit libanez, Amal. La fel s-a întâmplat şi în Gaza, care a devenit fief Hamas în defavoarea Fatah.

Tot prin tunelurile dinspre Egipt vin însă şi arme pentru Hamas, dar şi pentru Jihadul Islamic, organizaţie sunită, cu o ideologie construită pe idealul iranian de republică islamică. Membrii Hamas şi ai Jihadului Islamic au ieşit din Gaza prin aceste tuneluri şi au ajuns în Iran pentru antrenamente în lupte de gherilă, la fel cum s-a întâmplat cu membrii Hezbollah.

În Gaza sunită, despre iranieni nu se mai vorbeşte de multă vreme ca despre nişte eretici şiiţi, cum se întâmplă în multe ţări arabe sunite. Yafez Azzam, lider spiritual al Jihadului Islamic, aflat pe lista israeliană a celor mai căutaţi teroriști, declara în 2006 într-un interviu pentru Radio România că Iranul este cel mai bun prieten al palestinienilor. La fel spunea un purtător de cuvânt al Hamas.

Rachete made în Gaza

Personal, am ajuns în Gaza în 2006. Am mers într-o tabără de refugiaţi în apropiere de Rafah. Comunitatea era în plină fierbere pentru că un şef de clan, simpatizant Fatah, tocmai fusese ucis, după cum spuneau oamenii, de Hamas. Spiritele erau la fel de încinse ca aerul din jur.

Un grup de adolescenţi, gata de luptă, mi-au arătat armamentul din dotare. „Aşteptăm să vedem ce hotărăsc cei bătrâni, dacă pornim să ne răzbunăm", mi-a spus un băiat cam de 13 ani. Mi-a explicat că Hamas este atotputernic în Gaza şi că au mai rămas puţini simpatizanţi Fatah, ca familia lui.

„Fatah este acuzat de corupţie şi că face compromisuri cu Israelul, în schimb, Hamas are grijă de noi", îmi explică un altul, ceva mai mare. „Noi, oricum, suntem gata de luptă cu Israelul", sare primul băiat. Cum? „Îţi arăt imediat, aşteaptă-mă". Dispare într-o casă din apropiere şi se întoarce, după câteva minute, cu un recipient de metal, cam de jumătate de braţ, topit la un capăt şi lipit.

„Uite, am făcut asta împreună cu amicii mei, merge aruncată la israelieni cu lansatoare”, îmi spune mândru. Şi fără vreun avertisment mi-o trânteşte în mână. Probabil se vedea că nu mă simţeam prea confortabil, aşa că încearcă să mă liniştească: „Nu-ţi face griji, nu explodează decât dacă îi pun detonatorul ăsta”.

După ce şi-a terminat mică demonstraţie completează: „Facem şi dintr-astea, că e nevoie, armele adevărate, care ne vin de la prieteni, nu sunt suficiente”.

Medierea Turciei

„Pentru moment, partenerul cel mai credibil în ochii Hamas este Turcia”, credeYves Aubin de la Messuziere, cercetător şi fost director pentru Africa de Nord şi Orientul Mijlociu în Ministerul francez de Externe.

„Hamas are de mult timp relaţii bune cu această ţară, care are, de asemenea, relaţii bune şi cu Israelul, servind ca intermediar în negocierile cu Siria”, a explicat fostul diplomat. „Oamenii din Hamas iau în calcul posibilitatea instalării la punctele de trecere în Israel a unei forţe de observatori turci”, a spus el.

Carmen Gavrilă este jurnalistă la Radio România

Lider terorist ucis de Israel

16 Ian 2008 Carmen Gavrilă

Liderul aripii militare a Jihadului Islamic din Cisiordania – brigăzile Al Quds – a fost ucis în timpul unui raid al forţelor israeliene.

Trupul lui Walid Obeidi a fost purtat de colegii săi de Jihad

Walid Obeidi era căutat de ani întregi. El a fost ucis într-un schimb de focuri în satul Qabatiya de lângă Jenin, spun o serie de oficiali şi martori oculari. Uciderea lui Obeidi reprezintă o victorie pentru Israel.

Deşi filiala Jihadului Islamic din teritoriile palestiniene nu are foarte mulţi adepţi şi nu se compara cu Hamas, de exemplu, din punctul de vedere al capacităţii militare, gruparea a reuşit, totuşi, de-a lungul timpului să provoace numeroase victime pe teritoriul israelian, mai ales prin atentate sinucigaşe.

În ultimii doi ani însă, membrii săi au preferat să lanseze rachete, inclusiv artizanale, din taberele de refugiaţi şi localităţile din Gaza aflate aproape de Israel.

Jihadul Islamic nu este printre grupările favorite ale palestinienilor pentru că, deşi sunnita, mişcarea are drept ideal instalarea în teritorii a unui regim de tipul republicii islamice iraniene, iar Sharia să fie legea de bază a viitorului stat palestinian. În plus, Jihadul Islamic nu are o reţea de protecţie socială precum cea a Hamas, şi deci nici popularitatea aferenta.

De altfel, este un fapt cunoscut că, în prezent, principalul finanţator al Jihadului Islamic din Gaza este Iranul, iar liderii mişcării nu ascund acest lucru. Ei zic că Jihadul Islamic are agenda proprie, este independent, dar „nu spune nu când poate primi ajutor de la prieteni precum Iranul".

Jurnalistul palestinian Gâzi Safwat a explicat pentru Cotidianul ca palestinienii, deşi în general musulmani sunniţi credincioşi, nu agreează ideea unui regim similar celui din Iran, fie el şi sunnit. Safwat comentează ca Hamas are popularitate mai ales în rândul palestinienilor din Gaza şi datorită „islamului curat" pe care îl practică, şi a religiozităţii de care dau dovadă membrii mişcării, dar nu până la punctul de a vorbi despre un viitor stat palestinian islamic.

În general, Jihadul Islamic respinge orice dialog cu Israelul până la o retragere în prealabil din toate teritoriile pierdute de arabi după războiul de 6 zile. În plus, dacă în Hamas şi mai ales Fatah sunt voci moderate care nu exclud o posibilă viitoare recunoaştere a Israelului ca stat, Jihadul Islamic este ferm împotriva acestui lucru.

Scopul principal al Jihadului Islamic aripa palestiniană a fost, încă de la înfiinţarea să, distrugerea statului Israel. Mai mult, mişcarea se manifestă de multe ori, din punct de vedere ideologic şi al acţiunilor militare, împotriva multor guverne arabe pe care le acuza că au renunţat să mai sprijine cauza palestiniana, că nu sunt suficient de

„islamice” şi că au tendinţe prooccidentale.

Demisie în guvern

Ministrul israelian al Afacerilor Strategice, Avigdor Liberman, a renunţat la funcţia din guvern, iar premierul Ehud Olmert i-a acceptat demisia. Şeful executivului i-a mulţumit lui Liberman pentru contribuţia sa la câteva strategii importante de securitate şi la implementarea unor măsuri sociale. Potrivit analiştilor, plecarea ministrului de la guvernare este o lovitură grea pentru Ehud Olmert, care ar putea pierde influenţa asupra Ministerului Afacerilor Strategice.

Ultimatum sau expulzare

20.02.2009

Va fi expulzat episcopul britanic Richard Williamson?

Negaţionist al Holocaustului, episcopul Richard Williamson a fost somat să părăsească Argentina în maximum 10 zile. În caz contrar, autorităţile de la Buenos Aires îl vor expulza.

Zece zile, atât îi rămân episcopului Richard Williamson pentru a părăsi Argentina, în cazul în care nu îşi retrage tezele scandaloase referitoare la Holocaust. Pe 8 februarie, Williamson a fost demis şi de la conducerea seminarului teologic din cadrul Frăţiei Sfântului Pius al X-lea, din localitatea argentiniană La Reja.

Richard Williamson este unul din cei patru episcopi membri ai frăţiei fundamentaliste, reabilitaţi de Papa Benedikt al XVI-lea la sfârşitul lunii ianuarie. El a ajuns în atenţia opinia publice, după declaraţiile făcute pentru un post de televiziune suedez. Wiliamson susţinea că „*200.000 până la 300.000 de evrei au murit în lagărele de concentrare*”, dar „*niciunul în camerele de gazare*”.

Declaraţiile au fost urmate de dezbateri aprinse în toată lumea. Episcopul şi-a menţinut însă poziţia. Într-un interviu acordat

săptămânalului german „Der Spiegel”, Williamson refuza să îşi retragă afirmaţiile şi promitea să verifice datele referitoare la Holocaust, menţionând însă că procesul ar putea dura.

Papa Benedikt al XVI-lea i-a cerut oficial episcopului să îşi reconsidere poziţia faţă de Holocaust, pretinzând că acesta să se distanţeze „*clar şi în mod public*” de declaraţiile anterioare. Suveranul Pontif a condamnat în mod clar negarea suferinţelor şi a pogromului la care au fost supuşi evreii.

Pe calea dreaptă

Vaticanul în dificultate

Vaticanul a încercat, în zadar, să îl aducă pe calea dreaptă pe episcopul rătăcit. În Germania, Conferinţa Episcopală a cerut Papei să anuleze decizia de reabilitare a lui Williamson, pe care Robert Zollitsch l-a numit „*imposibil şi iresponsabil*”.

Poziţia Suveranului Pontif a dat naştere unor tensiuni evidente în viaţa publică. Însăşi Angela Merkel l-a critica public pe Papa originar din Germania.

Experţii sunt de părere că Richard Williamson ar putea fi din nou excomunicat. Biserica Catolică este obligată „*să ia poziţie în cazul unor probleme sociale sau etnice, atunci când demnitatea umană este afectată chiar de reprezentanţii clerului*”, susţine profesorul în teologie Peter Krämer. Iar negarea Holocaustului este tocmai un atentat la demnitatea umană.

Ieri, un reprezentat al Ministerului de Interne de la Buenos Aires a declarat că afirmaţiile lui Williamson „*jignesc profund societatea argentiniană, comunitatea evreiască şi întreaga umanitate, pentru că neagă un adevăr istoric*”. Prin urmare, Richard Williamson trebuie să părăsească Argentina. Decizia a fost salutată de comunitatea

evreilor din Argentina. La Vatican însă, decizia guvernului de la Buenos Aires a rămas fără ecou. „*No comment*" – la atât s-a limitat Federico Lombardi, purtătorul de cuvânt al Sfântului Scaun.

Alină Kühnel

Netaniahu luptă pentru o mare coaliţie

23.02.2009

Tzipi Livni şi Beniamin Netaniahu

Şeful partidului israelian Likud, Beniamin Netaniahu doreşte să formeze o mare coaliţie alături de Tzipi Livni, şefa partidului Kadima, adevăratul câştigător al recentelor alegeri.

Beniamin Netaniahu a reiterat, la începutul discuţiei sale cu Tizpi Livni, şefa partidului Kadima, că doreşte formarea unei mari coaliţii.

„*Cred că nu putem obţine unitatea decât prin dialog. Nu prin solicitări ci prin încercarea sinceră de a găsi o poziţie comună, bazată pe respect reciproc şi pe un dialog sincer. Astăzi vom încerca acest lucru. Vom încerca să întindem mâna mai întâi partidului Kadima, apoi partidului muncii*".

Netaniahu a fost însărcinat vineri (20.02.2009), de către preşedintele Şimon Peres cu formarea coaliţiei guvernamentale. Netaniahu a mai adăugat că unitatea ar trebui să fie ţelul suprem al oricărui partid care reprezintă cu adevărat interesele Israelului.

Fostul premier, Ehud Olmert, a insistat asupra formării rapide a unei coaliţii capabile să guverneze.

„*Formarea unei coaliţii este, în esenţă, crearea acelei infrastructuri care-i va permite statului Israel, în anii ce urmează, să meargă înainte. De aceea – şi pentru binele întregii naţiuni israeliene – doresc să-mi exprim toată aprecierea pentru faptul că deputatul Beniamin Netaniahu şi-a asumat această sarcină şi să-i doresc mult*

succes la realizarea ei".

Netaniahu exclude soluţia celor două state

Potrivit mass-media israeliană, Netaniahu intenţionează să-i ofere oponentei sale, Tzipi Livni, un „parteneriat complet". Acesta ar cuprinde două din portofoliile cheie, posibil ministerul de Externe şi ministerul Apărării. Pe lângă această, doreşte să creeze programul de guvernare împreună cu Livni, aspect care ar stârni însă nemulţumirea partidelor mai mici de dreapta.

În planul politicii externe, Netaniahu ar fi dispus, potrivit cotidianului „Yedioth Ahronoth", să facă anumite concesii. Tratatul de coaliţie nu va cuprinde însă, cu siguranţă, două cuvinte, anume: un „stat palestinian".

În ajunul discuţiilor în vederea formării unei coaliţii, Livni a subliniat că partidul ei nu doreşte să servească drept paravan stagnării politice. Preşedintele autorităţii palestiniene, Mahmud Abbas, i-a solicitat viitorului premier israelian să respecte toate tratatele de pace de până acum. Un purtător de cuvânt al preşedintelui Abbas a declarat la Ramallah că noul cabinet trebuie să accepte soluţia celor două state şi să stopeze definitiv procesul de colonizare.

Clemens Verenkotte/Ana-Maria Fischer-Dieskau

Demiterea negociatorului israelian pentru Gaza provoacă aprinse controverse

25.02.2009

În timp ce în Israel continuă negocierile pentru formarea noului guvern, premierul demisionar Ehud Olmert l-a destituit din funcţie pe negociatorul-şef pentru încheierea unui armistiţiu durabil în Gaza, Amos Gilad.

Olmert a reacţionat astfel la o serie de critici ale lui Gilad, exprimate în presă. Evenimentul a provocat o amplă dezbatere în

societatea israeliană.

Din dorinţa de a dezamorsa situaţia, premierul Ehud Olmert a comunicat, prin biroul său, că demiterea lui Amos Gilad nu dăunează nici eforturilor de încheiere a unui armistiţiu cu Hamas şi nici strădaniilor depuse în vederea eliberării caporalului israelian Gilad Shalit, răpit de militanţi islamişti.

În ciuda acestor declaraţii, Olmert continuă să fie foarte contestat.

Aşa de pildă, Mişcarea pentru eliberarea lui Shalit consideră că demiterea negociatorului şef este o măsură decisă de Olmert din raţiuni de orgoliu rănit.

Mediile israeliene văd pe de altă parte o legătură directă între demitere şi raporturile dintre Olmert şi ministrul apărării, Ehud Barak. Între cei doi au apărut în ultima vreme neînţelegeri în privinţa modului optim în care să se desfăşoare negocierile cu Hamas.

Shaul Mofaz, ministrul israelian în exerciţiu al transporturilor, un apropiat al lui Olmert, consideră că Amos Gilad este un pion care a fost sacrificat fiindcă funcţia i-a fost încredinţată de ministrul apărării Barak.

„Sunt încredinţat că Amos Gilad s-a trezit implicat într-o luptă ce se poartă între doi factori de decizie ai statului evreu, între premier şi ministrul apărării. Negociatorul nu a făcut decât ce i s-a cerut. Mânia celor doi s-ar fi putut la fel de bine abate şi asupra unei alte persoane", a spus Mofaz.

Şi ziarul Haaretz consideră că motivul demiterii lui Amos Gilad este profundă antipatie dintre Olmert şi Barak. Premierul este preocupat la final de mandat, de impresia pe care o va lăsa israelienilor, de modul în care aceştia îşi vor aduce aminte de el.

Acelaşi ziar scrie că Olmert se crede de neînlocuit. Acţiunile sale dăunează însă relaţiilor israeliano-egiptene. Potrivit Haaretz, egiptenii sunt nemulţumiţi fiindcă proiectul de acord pe care l-au mediat între Israel şi Hamas ajunsese în stare finală, gata de a fi semnat, când Olmert a abandonat în ultimul minut, făcând dependentă deschiderea punctelor de trecere în Fâşia Gaza de eliberarea militarului israelian aflat în mâinile Hamas.

Negocieri pentru formarea guvernului de uniune naţională

În răstimp, liderul opoziţiei, Beniamin Netaniahu, continuă în culise tratativele pentru formarea unei largi coaliţii. Primele discuţii separate cu Ehud Barak, în calitatea sa de lider al laburiştilor şi cu Tzipi Livni, preşedinta formaţiunii Kadima s-au terminat zilele trecute fără rezultat.

Livni a subliniat la televiziunea israeliană, că nu vrea să ajungă o marionetă în mâinile lui Netaniahu, într-un guvern care vrea să abandoneze procesul de pace cu palestinienii:

„Nu văd cum simpla mea participare la guvernare ar fi benefică poporului. Nu văd cum aş fi de folos devenind partener al stagnării, votând măsuri care contravin convingerilor mele şi asistând la întreruperea unor procese care, în accepţiunea mea, ar trebui să continue. Pe drept cuvânt, deja după o lună ar veni oamenii la mine să mă întrebe ce fac de fapt într-un asemenea guvern."

Sunt însă voci în partidul lui Livni, Kadima, care avertizează cu privire la riscurile refuzării pripite a ofertei lui Netaniahu. Ministrul Shaul Mofaz, rivalul intern al lui Livni, a declarat radioului armatei:

„Plecarea pe băncile opoziţiei nu este cea mai fericită opţiune. Trebuie să facem totul pentru a forma un guvern de uniune naţională în condiţiile puse de Kadima: În primul rând negocieri cu palestinienii şi cu Siria şi în al doilea rând schimbarea formei de guvernare."

Mediile israeliene informează că Beniamin Netaniahu, însărcinat cu formarea guvernului, va întreprinde vineri o nouă încercare oficială de a-i convinge pe Livni şi Barak să formeze o coaliţie cu blocul Likud, în cadrul unei reuniuni la vârf a celor trei preşedinţi de partide.

Tim Assmann/Ioachim Alexandru

Vaticanul şi evreii

Anca MANOLESCU

18 februarie 2009

„Cine ameninţă un evreu îl ameninţă pe Christos" – spunea Sfântul Bernard, care era totuşi un tip de sfânt ofensiv, aproape militar. În Decameronul lui Boccaccio parabola celor trei inele sugerează egala valabilitate a religiilor abrahamice. Un Pico della Mirandola, alături de alţi renascentişti, a studiat Cabbala nu atât cu gândul convertirii evreilor, cât mai ales din dorinţa de a reînvia o înţelepciune universală,

perenă. În Evul Mediu, Spania nu a fost poate „secolul de aur „al întâlnirii între religiile monoteiste, dar a fost totuşi un mediu al schimburilor intelectuale, al traducerilor şi al circulaţiei textelor. S-ar mai putea cita o sumedenie de fenomene punctuale de convivialitate între creştinism şi iudaism.

Totuşi, în spaţiul larg al societăţii şi în timpul lung al istoriei, teologia creştină a susţinut „teoria substituţiei „: creştinătatea este noul, adevăratul Israel, misiunea celui „vechi „fiind încheiată. Pentru europeni şi pentru teologii lor oficiali, iudaismul nu era o „necredinţă", ci o „credinţă depăşită", la care se adăuga calificarea de „popor deicid". Evreii au fost singurii necreştini admişi pe pământul Europei creştine, dar au fost mereu „străinii", utili, îngăduiţi şi persecutaţi ca străini. Mutând accentul de pe religie pe cetăţenie, modernitatea a schimbat statutul evreilor în societate: ei au putut începe să participe la viaţa publică, iar cultul le-a fost recunoscut oficial, alături de celelalte culte. Totuşi, din punct de vedere teologic, lucrurile nu s-au schimbat prea mult până la mijlocul secolului trecut. Oroarea Holocaustului şi a regimurilor fasciste totalitare a fost cea care a zguduit Biserica catolică şi a determinat-o să îşi regândească relaţia cu iudaismul. Deja în anii '30, Papa Pius al XI-lea amintea: „din punct de vedere spiritual, suntem toţi semiţi". După război şi mai ales de la Conciliul Vatican II încoace, Biserica catolică şi-a rafinat mereu concepţia referitoare la relaţia spirituală între cele două religii, a înmulţit gesturile de fraternitate, dialogurile metodice cu reprezentanţii iudaismului. Raporturile dintre iudaism şi creştinismul apusean (catolic şi protestant) nu mai stau astăzi sub semnul tensiunii inamicale. Sunt un domeniu bine organizat, bine frecventat de ambele părţi, fertil. Însă trauma Holocaustului – alături de memoria istoriei lungi – face ca acest domeniu să rămână extrem de sensibil, să păstreze – uşor de redeschis – vechile răni. E un domeniu unde fiecare fapt punctual capătă importanţă simbolică, fiind interpretat după logici care, dacă nu mai sunt antagonice, au totuşi perspective distincte. În orizontul noii cordialităţi, logica victimei, de parte evreiască, şi logica identităţii proprii, de parte creştină, continuă să se confrunte. Dar dialogul, chiar dacă accidentat, rămâne deschis şi partenerii ajung astfel să sporească o interogaţie comună, să mărească partea „celuilalt „inclusă în propria perspectivă. Incidentul cel mai

recent – cu rezonanţă publică şi mediatică – a fost stârnit de decizia Papei Benedict al XVI-lea de a ridica excomunicarea privitoare la patru episcopi integrişti, pronunţată de Vatican în 1988. Printre ei se numără Monseniorul Richard Williamson, cunoscut pentru negaţionismul său în ce priveşte Holocaustul, poziţie pe care şi-a reafirmat-o recent la televiziunea suedeză, susţinând inexistenţa camerelor de gazare. Voci evreieşti, creştine şi laice au condamnat poziţia episcopului britanic şi au pus implicit în chestiune decizia Papei. Cancelarul Angela Merkel (susţinătoare a unei nete laicităţi europene) i-a solicitat germanului Benedict al XVI-lea o poziţie clară faţă de incident. După o primă atitudine mai vagă, Vaticanul a cerut episcopului Williamson să-şi renege public cuvintele privitoare la Holocaust.

Superiorul general al comunităţii integriste „Fraternitatea Sfântului Pius al X-lea", Monseniorul Bernard Fellay, a declarat că actul episcopului negaţionist e străin de concepţiile comunităţii pe care o conduce, a cerut iertare Papei şi „tuturor oamenilor de bunăvoinţă, pentru consecinţele dramatice ale acestui act „şi i-a interzis Monseniorului Williamson, până la un nou ordin, „orice luare de poziţie publică în chestiuni politice şi istorice". Conferinţe episcopale naţionale au condamnat şi ele atitudinea episcopului, îndemnându-l „să dobândească o atitudine pozitivă faţă de evrei".

Blamând negaţionismul episcopului Williamson, Papa s-a arătat totuşi indignat de virulenţa criticilor din mediul german la adresa deciziei sale de a-i reprimi în Biserica catolică pe episcopii integrişti. Ea ar trăda reactivarea unor sentimente anticatolice, mereu latente în Germania.

Asemenea predecesorului şi prietenului său Ioan-Paul al II-lea, Benedict al XVI-lea are de articulat logica fraternităţii faţă de iudaism şi logica unei Biserici catolice care vrea să rămână fidelă misiunii ei, să recapete putere şi unitate, să îşi mărească vizibilitatea publică şi influenţa socială. Or, mediul integrist e caracterizat prin angajament religios puternic, prin mulţimea vocaţiilor preoţeşti, prin iniţiative personale. Vaticanul a încercat mereu reintegrarea integriştilor în Biserică, sperând ca vigoarea lor să participe, cu ajustările necesare, la binele eclezial comun.

În cuvântul cu care şi-a inaugurat pontificatul, Benedict al XVI-lea s-a adresat „fraţilor evrei „de care creştinii „sunt legaţi printr-un mare patrimoniu spiritual ce-şi are rădăcina în făgăduinţele irevocabile ale lui Dumnezeu". El reafirma astfel o convingere teologică – formulată solemn în declaraţia conciliară Nostra Aetate (1965) – care a câştigat putere în modernitate, dar care e de sursă paulină: tradiţia ebraică îşi continuă destinul salvator, neinvalidată de apariţia creştinismului. Pe de altă parte, Papa a stârnit protestul responsabililor evrei atunci când a dat o mai largă posibilitate de celebrare vechii liturghii catolice, unde evreii sunt calificaţi drept „popor deicid" – noţiune pe care Vatican ÎI o îndepărtase din liturghie şi din doctrină. Ioan-Paul al II-lea, un Papă al fraternităţii religioase, nu a putut evita, nici el, confruntarea celor două logici. El a făcut gesturi-reper în privinţa iudaismului – vizita în 1986 la sinagogă din Roma, cererea de iertare pentru persecutarea evreilor şi pentru Inchiziţie, călătoria din 2000 în Ţara Sfântă –, alături de acte care au stârnit reticenţe de partea evreiască. Canonizarea Edithei Stein a fost percepută ca o încercare de prozelitism. Reflecţia Vaticanului privitoare la Holocaust (1998) a dezamăgit prin faptul că, spre deosebire de Declaraţia expiscopilor francezi, textul pontifical nu menţiona influenţa anti-iudaismului în formarea antisemitismului, ci condamna Holocaustul exclusiv ca act al regimurilor totalitare.

Magisteriul catolic are aşadar de acoperit dubla sarcină de a păstra însufleţit imensul depozit al tradiţiei şi de a trata critic temele exclusiviste pe care istoria unui creştinism istoric triumfător l-a depus acolo. Teologii catolici şi protestanţi au renunţat de mult la ceea ce istoricul Jules Isaac a numit „învăţătura dispreţului „privitoare la evrei. Au înlocuit-o cu o „învăţătură a fraternităţii „care continuă să îşi elaboreze precizări doctrinare.

Cercetările istorico-critice ale textelor biblice, studiile întreprinse de teologi şi de specialişti în ştiinţele omului privitoare la începuturile creştinismului au contribuit şi ele la a spori, în publicul larg, conştiinţa legăturii dintre cele două tradiţii. Se admite astăzi ca de la sine înţeles că primii creştini şi-au trăit credinţa că membri ai tradiţiei ebraice, că din punct de vedere istoric separarea celor două comunităţi a fost determinată de presiunea romană asupra Israelului,

în faţa căreia ele au reacţionat diferit. Israelul s-a adăpostit în propria specificitate; creştinismul a sfârşit prin a compune din punct de vedere istoric cu Imperiul.

Spiritual vorbind, dialogul actual între iudaism şi creştinism are accidente şi hopuri, dar şi rezultate spectaculoase în raport cu scurta lui istorie. Imaginea fiecărei tradiţii se limpezeşte în ochii celuilalt, se curăţă de exclusivisme şi dispreţ. Din perspectivă ebraică, Iisus e socotit astăzi un mare profet şi vizionar, chiar dacă logica ebraică nu admite întruparea divinului în istorie, ci doar la capătul ei. Însă acest capăt poate fi gândit astfel încât logicile celor două tradiţii – rămânând distincte – să conveargă: nu spre o dogmă comună, ci spre acel punct atemporal în care istoria se articulează cu Ierusalimul ceresc.

Chestiunea cu adevărat nevralgică pentru întâlnirea celor două tradiţii constă în tendinţa (pe care unii din reprezentanţii lor o iau drept o datorie) de a-şi obiectiva fără rest misiunea. Iudaismul are de evitat riscul de a-şi gândi unicitatea ca pe o superioritate. Creştinismul are de evitat riscul de a gândi Adevărul întrupat într-un sens strict istoric, de unde ar decurge pretenţii de universalitate orizontală. Chiar întâlnirea între iudaism şi creştinism, chiar dificultăţile ei teologice îndeamnă fiecare tradiţie să se privească pe sine şi să o privească pe cealaltă din punctul de vedere al Autorului lor comun.

Israel: Operaţiunea „Şarm pe internet „

Autor: Itamar Eichner

Dată: *25 feb 2009*

Yediot Aharonot „21 februarie 2009

Chiar dacă ofensivă din Gaza s-a oprit, războiul mediatic continuă nestingherit. Autorităţile israeliene au organizat o armată de blogeri, având ca sarcină apărarea poziţiei statului evreu.

Ministerul Integrării a recrutat noi imigranţi, dar şi evrei din afara graniţelor, cu acces la calculator şi cunoscători a cel puţin două limbi străine, pentru a îmbunătăţi imaginea Israelului pe internet.

Campania a fost lansată la o săptămână de la proclamarea încetării focului, din 17 ianuarie. Obiectivele principale: blogurile, comentariile, reţelele de socializare, sondajele sau înregistrările video postate pe YouTube. Promotorii campaniei au fost surprinşi de succesul iniţiativei. Mai bine de 1.000 de persoane s-au oferit voluntar, din care 350 rusofoni, 250 anglofoni, 150 hispanofoni, 100 francofoni şi 50 germanofoni.

Şi alte limbi europene sunt reprezentate, între ele figurând portugheză, suedeză, olandeză, italiană, româna, poloneza etc. Există printre voluntari şi vorbitori de arabă, persană, şi chiar un vorbitor de chineză. Circa 60% din aceşti voluntari sunt imigranţi, restul – evrei din diaspora şi chiar ne-evrei care susţin Israelul şi sunt dispuşi să-l sprijine.

Dacă Ministerul Integrării a fost însărcinat cu recrutarea, revine Ministerului de Externe să se ocupe cu instruirea „recruţilor" benevoli de pe net. De fiecare dată când ministerul reperează o tendinţă antiisraeliană pe un blog într-o limbă străină sau pe un site de pe Internet, trimite urgent un mesaj de atenţionare voluntarilor pentru că aceştia să organizeze riposte, inundând site-ul respectiv cu opinii proisraeliene.

„Este o ocazie formidabilă pentru noii imigranţi, care au format întotdeauna un nucleu sionist puternic. Pot contribui astfel la ameliorarea imaginii Israelului în lume. Imigranţii care vorbesc limbi străine reprezintă un atu pentru Israel, de care trebuie să profităm", este de părere reprezentantul Ministerului de Externe, generalul Erez Halfon. Din cauza succesului operaţiunii şi a amplorii răspunsului, diplomaţia israeliană se gândeşte acum să folosească voluntarii nu numai în perioadele de conflict.

Miriam Schatzberger, 25 de ani, sosită recent din Germania, se numără printre recruţii ministerului. „Navighez pe site-urile germane

şi sunt din ce în ce mai şocată de opiniile antiisraeliene. Merg la aceste bloguri, mă prezint ca israeliană şi încerc să le prezint o versiune mai nuanţată a faptelor".

Holocau$tul, jidanii şi palestinienii

Vasile Zarnescu

January 22nd, 2009

O axiomă a polemicii relevă că, pentru a ne înţelege, trebuie să ne definim termenii. O facem şi noi: 1) „holocaust „înseamnă, în cadrul cultului mozaic, ritualul „arderii de tot"; 2) în propagandă antiholocau$tică, „holocau$t „înseamnă, după Norman Finkelstein şi Noam Chomsky, *holocash*, adică „escrocheria holocaustului"; 3) „jidan „este pronunţia, deformată în unele limbi europene, a germanicului *jüden* – adică a numelui aşa-zişilor evrei proveniţi din al 13-lea trib, khazarii, care-şi zic „evrei „fiindcă **au parazitat** religia mozaică; cuvântul este ştiinţific, atestat istoric şi, deci, nu are nimic jignitor, cum pretind jidanii. Între evreii autentici, sefarzii (fundamentalişti, din Palestina şi din diaspora), şi jidani, ashkenazii, există o duşmănie perenă şi profundă, chiar dacă jidanii o maschează spre a fi confundaţi cu evreii! 4) Palestina nu mai are graniţe definite şi nici statut politic, de aceea palestinienii trebuie holocaustizaţi, ca să facă loc jidanilor imigraţi din Europa şi Rusia. Evreii din Occident nu prea merg să se stabilească în Israel şi în Palestina (zisă, acum, „Teritoriile Cucerite „), iar cei care, din neatenţie, vin, se reîntorc fuguţa în Occidentul „atotcuprinzător" – cum îl categorisea senatorul evreu-american Joe Lieberman –, fiindcă sunt „terorizaţi „de rachetele trase de Hamas! Dar, supunându-se unor directive, jidanii afluesc masiv în România, fiindcă vor să transforme ţara noastră în stat jidănesc de rezervă!

În urmă cu aproape şapte ani, am publicat în revista *Justiţiarul*, într-un lung serial, articolul „**Holocaust-ologii – vectori ai războiului axiologic**". Studiul se baza, în principal, pe lucrările lui Roger Garaudy şi Norman Finkelstein. L-am republicat recent şi l-am adnotat, aici, pe Altermedia. Prognozele formulate atunci s-au adeverit, pe parcurs, între timp. Ultima agresiune „fierbinte „a Israelului contra palestinienilor, începută în 27 decembrie 2008 şi încheiată la 22 ianuarie 2009, le confirmă o dată în plus. De aceea este necesar să-i fac respectivului studiu un scurt rezumat, pentru cititorii care nu au

răbdarea să citească texte lungi, laborioase şi să expun, din nou, ideile principale, confruntate cu situaţia de azi.

În esenţă, Roger Garaudy analiza dogmele de care face uz Israelul în politica să agresivă, teroristă, pe care o aplică încă de la înfiinţarea să, în 1948. Fireşte, nu este vorba de dogme teologice, cum s-ar putea crede la prima vedere, ci de dogmele sionismului, pe care le relevă Roger Garaudy în cărţile sale, care i-au adus condamnarea în baza legii Gayssot, după care a fost copiată de guvernanţii români în O.U.G. nr. 31/2002. Prima dogmă este că evreii sunt „*poporul ales* „de Dumnezeu. După părerea mea, «propoziţia „evreii reprezintă *poporul ales* de Dumnezeu „înseamnă că evreii au fost aleşi de către Dumnezeu pentru ca să facă experienţe politico-istorice pe ei, spre a arăta celorlalte popoare că nu trebuie să procedeze că evreii. În interpretarea rabinilor sionişti, propoziţia înseamnă, invers, că „evreii sunt singurul popor *superior*, cărora trebuie să li se *supună* toate celelalte popoare". Aceasta este, de altfel, semnificaţia integristă a primei dogme, în esenţă rasistă, extremistă şi, deci, eminamente teroristă». A doua dogmă, elaborată de rabinii sionişti, prin care se „justifică „înfiinţarea statului izraelian, a fost sintetizată în enunţul „Un pământ fără popor pentru un popor fără pământ „: adică, Palestina –

din care au fost împrăştiaţi evreii – trebuie cedată, după 2.000 de ani, jidanilor, care au început să vină, *crescendo*, acolo, abia de la începutul secolului XX, după înfiriparea sionismului! Palestinienii, care trăiesc acolo din străvechime, evident, nu există de vreme liderii sionnişti au „decretat „că Palestina este „un pământ fără popor"; iar dacă existau, cumva, ei trebuiau exterminaţi sau măcar expulzaţi. A treia dogmă, derivată din cea anterioară, pe care primul dintre premierii Israelului, David Ben Gurion – venit din Polonia, deci sionist (adică jidan) –, a considerat-o ca fiind „soluţia finală", este epurarea etnică, adică una din formele de manifestare a terorismului. De aceea, Ben Gurion a şi fost supranumit „marele expulzator". Pentru a-i finaliza soluţia, Golda Meir – tot prim-ministru al Israelului, venită din Rusia, deci tot sionistă (jidancă) – a declarat că „*palestinienii, pur şi simplu, nu există* „(*sic*), deşi existenţa lor era foarte concretă, căci se ducea – şi se duce şi acum – contra lor războiul de exterminare. A patra dogmă, implicită, este tot o denaturare a ideilor din Vechiul Testament – „o lectură integristă a Bibliei", cum o califică Roger Garaudy –, anume că „terenurile de care vorbeşte Biblia, de la Nil până la Eufrat, aparţin evreilor". Prin ea se „justifică „acţiunile de cucerire a teritoriilor şi de destabilizare a statelor arabe limitrofe graniţei iniţiale a Israelului, stabilită, în 1947, de O.N.U. De fapt, cum se ştie, **Israelul nu respectă hotărârile O.N.U.** A cincea dogmă este cea mai edificatoare privind natura funciarmente teroristă a sionismului, văzut că afacere – după cum îl definise însuşi Theodor Herzl, fondatorul Mişcării Sioniste – dar şi că politică teroristă: „Înfiinţarea statului Israel reprezintă răzbunarea Holocaustului". În sfârşit, a şasea, confecţionată minuţios, este dogma „celor şase milioane „de evrei omorâţi în al Doilea Război Mondial, adică aşa-zisul „Holocaust", cu H mare, în sensul că ar fi vorba de **unicitatea** acestuia, adică numai evreii ar fi avut de suferit.

Ceea ce este absolut fals. Fals este că nu au murit „șase milioane „de evrei, ci mai puţin – după unii vreo 4,5 milioane, iar după alţii mai puţin, ajungându-se la cifra de doar câteva sute de mii (cf: http://www.vho.org/aaargh/fran/archFaur/1995-2000/RF951218.html)! Apoi, chiar dacă ar fi murit atâţia, nu ar fi o cifră prea mare în comparaţie cu pierderile altor popoare, care se ridică la 50-60 sau chiar 100 de milioane de oameni. Dar a o ţine, într-una, cu cele „șase milioane „de evrei care n-au fost șase, ci mult mai puţin şi, totodată, a ignora – ba, mai mult –, a refuza recunoaşterea celorlalte zeci de milioane de victime ale altor popoare, a refuza recunoaşterea holocaustului armenilor făcut de turci, a holocaustului amerindienilor comis de yankei, a holocaustului românilor comis de jidanii kominterniști înseamnă că, vorbă lui Eichmann, cele şase milioane reprezintă doar de o „statistică", manipulată pentru a face un mare gheşeft. Adică, gonflarea numărului victimelor de la câteva sute de mii la 6 milioane nu a avut decât acest scop: confecţionarea „holocaustului unic „şi transformarea lui în holocau$t, în *holocash* – fapt denunţat de Norman Finkelstein, Roger Garaudy, Robert Faurisson, Arthur Butz, Jürgen Graf, Germar Rudolf, Maxime Pale, Charles E. Weber, Wilhelm Staglich

şi toţi ceilalţi autori ai literaturii zise „revizioniste", ale căror nume şi lucrări pot fi văzute pe http://www.vho.org/aaargh/fran/livres/reprints. html.

De fapt, toate dogmele enumerate, pe care Garaudy le intitulează *„Miturile fondatoare ale politicii izraeliene",* sunt absolut false, bazate pe **falsificarea textelor *biblice* de către nişte *atei*** – cum au fost şi sunt toţi conducătorii Israelului. Dar respectivele falsuri dobândesc – printr-o agresiune informaţională bine concertată şi cu sprijinul S.U.A. – o valoare de întrebuinţare specială: fac bani şi servesc Israelului la acapararea de noi teritorii, care tot bani înseamnă. De aceea, ele reprezintă „interesele „pe care, arăta Finkelstein, le apără Wiesel, aflat în fruntea „holocaust-ologilor". Referitor la miturile – sau la dogmele – enumerate, Garaudy conchidea: „Această folosire a textelor biblice pentru a justifica o politică a crimei nu are nicio bază religioasă, ci constituie numai o lectură integristă a textelor sacre, **lectură care devine o sângeroasă escrocherie rasistă** „(s.n. – V.I.Z.). Consecinţa periculoasă a practicii acestor „holocaust-ologi „a fost rezumată de rabbi Arnold Jacob Wolf, director la *Yale University*: „**Se pare că, în universităţile noastre, Holocaustul este vândut, nu predat** „(*sic*).

Între timp, această prezumţie a devenit realitate. Pentru că, nu numai în S.U.A şi în statele satelite acestora Israelul şi-a impus punctele de vedere şi şi-a asigurat sprijinul, dar şi în România, ca urmare a lichelismului ex-premierului Adrian Năstase, a fost impusă, prin O.U.G. nr. 31/2002, introducerea studierii holocaustului (adică a sionismului) în manualele şcolare, precum şi impunerea plătirii a circa 20 de miliarde de dolari ca despăgubire pentru pretinsul „holocaust „comis de români! Roger Garaudy îl citează şi pe rabinul Moshe Menuhin (tatăl violonistului Yehudi Menuhin), care, referindu-se la conducătorii Israelului, îi numea *„barbari tribali precum Ben Gurion, Moshe Dayan şi bandele militare care au pervertit Israelul",* şi, totodată, îi îndemna pe evrei: *„Reveniţi la Dumnezeul părinţilor voştri, la iudaismul profetic, respingeţi regimul napalmului. Întoarceţi-vă la graniţele date în 1947 de către Naţiunile Unite pe seama arabilor săraci şi duceţi o viaţă constructivă şi nu distructivă*» „.

Dar a vorbit în van! Trebuie reamintit că, la începutul războiului „de şase zile", aviaţia militară a Israelului a atacat deliberat, cu torpile şi rachete cu **napalm**, nava-spion *Liberty* a prietenilor lor americani, **mitraliind inclusiv răniţii şi bărcile de salvare** – aşa cum am relevat, anterior, referindu-mă la cărţile lui James Bamford, *The Puzzle Palace* şi *Body of Secret* (vezi inclusiv: http://www.the7thfire.com/new_world_order/zionism/israeli_false_flag_attack_%20on_USS_Liberty. htm)! Ei, iată că şi „politica napalmului „a devenit o realitate cotidiană: palestinienii dau cu pietre, iar armata izraeliană dă cu rachete cu napalm de ultimă generaţie, producând, de 60 de ani, holocaustul palestinienilor! Fâşia Gaza a redevenit poligonul de instrucţie al conducătorilor Israelului.

E locul să remarcăm că, după înfiinţarea să, în 1948, Israelul a ajuns să fie condus de jidani, pentru că toţi conducătorii Israelului sunt sionişti, adică jidani: David Ben Gurion, Golda Meir, Menahem Begin, Ariel Sharon, Moshe Dayan, Shimon Peres ş.a. provin din ţările central şi est-europene. Apoi, o altă observaţie esenţială: aproape toţi conducătorii Israelului sunt terorişti, căci au condus organizaţiile teroriste (Irgun, Stern etc.) prin care s-a înfiinţat statul Israel. Ei nu sunt evrei autentici, de *neam*, ci doar de religie mozaică apropriată, adică furată, întrucât descind din khazari. Tocmai de aceea evreii

autentici, organizaţi în *Neturei Karta*, şi, în majoritatea lor, stabiliţi în S.U.A. şi Canada, contestă vehement existenţa statului Israel şi fac demonstraţii sistematice (cf. www.nkusa. org), cum se vede în fotografiile alăturate. De altfel, sionismul a fost condamnat de către O.N.U. ca fiind doctrină rasistă (teroristă).

Revenind cu analiza asupra acestei situaţii, în ultima sa carte, *TUPEU*, evreul-american Norman Finkelstein relevă ironic şi acuzator: „Tot ce ţine de evrei este unic: antisemitismul, Holocaustul, Israelul, naţionalitatea evreiască, poporul evreu… Dincolo de şovinismul ei respingător, această doctrină a unicităţii, atât de găunoasă din punct de vedere intelectual, slujeşte funcţia ideologică utilă de a permite Israelului să revendice o dispensă morală unică: dacă suferinţele evreilor au fost unice, atunci Israelul nu trebuie să fie constrâns de standardele morale normale. „Ca atare, Israelul are tupeul să nu respecte nicio rezoluţie a O.N.U. şi bombardează, repetat, Libanul şi Fâşia Gaza şi comit agresiuni manifestate sub cele mai diverse forme împotriva tuturor celorlalte popoare – inclusiv vaste acţiuni de spionaj împotriva singurelor lor susţinătoare, S.U.A.!

În runda anterioară, Hamasul trăsese circa 4.000 de rachete şi omorâse vreo 20-30 de izraelieni. Apoi, din 27 dec. 2008 până în 22 ianuarie 2009, a tras vreo 900 de rachete şi a omorât 4 (patru!) izraelieni. În schimb, după numărătoarea de până acum, armata izraeliană a omorât 1.330 şi a rănit circa 5.450 de palestinieni, între care „**1.890 de copii**, starea a 200 dintre ei fiind gravă „(http://www.ziare.com/Peste_1_300_de_palestinieni_au_fost_ucisi_in_Gaza-631253.html). Deci, numărul morţilor va creşte, pe măsură ce vor deceda răniţii care nu mai pot fi salvaţi. Asta fiindcă rachetele lansate de Hamas „terorizează „Israelul. Una dintre ele – aşa cum s-a arătat la televizor – a fost atât de teroristă încât chiar a zgâriat asfaltul unei şosele izraeliene! Ce oroare!

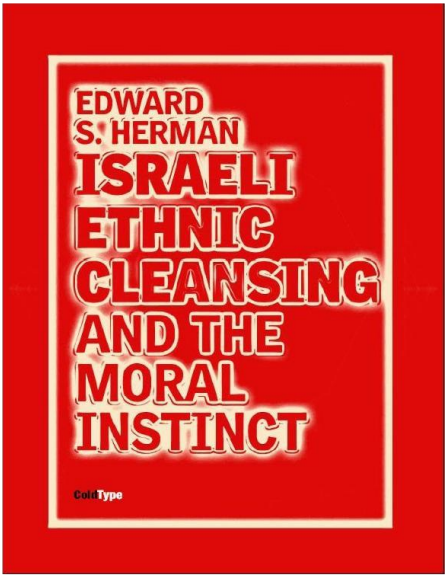

Ne punem, de aceea, întrebarea: ce fel de rachete sunt acestea? Din cele folosite la spectacolele pirotehnice?! Şi ce fel de trăgători sunt „luptătorii „Hamasului? Orbi, ageamii sau cum? Tinerii elevi americani dezaxaţi omoară mai mulţi colegi de-ai lor când trag cu pistoalele-mitralieră în curtea şcolii sau în clasă! Chiar în România, în anii anteriori, „rachetele „şi „bombele „chinezeşti vândute de ţigani şi trase cu ocazia Sărbătorilor de iarnă au omorât sau rănit mai mulţi indivizi decât au făcut-o rachetele Hamas în Israel! Iar în 9 ian. A.c., pe *Realitatea TV*, vorbeţii de serviciu, ca noul politruc Sever Voinescu, sau ca ex-directorul S.R.I., Costin Georgescu, pretindeau că „Hamas este orgnizaţie teroristă şi e singura vinovată „(!).

Pentru a clarifica, într-un fel, situaţia încâlcită din Palestina (adică ceea ce a mai rămas din ea), trebuie să ne amintim o informaţie extrem de importană, care ar putea face lumină în negura propagandistică întreţinută deliberat chiar de Israel. Anume, în urmă cu peste 10 ani, în presă s-a vehiculat ştirea că, pentru a contracara politica şi acţiunile organizaţiei Al Fatah – considerată de Israel *et comp*. ca „teroristă „–, **Israelul sprijinea pecuniar şi logistic organizaţia Hamas**, apreciată ca fiind „*moderată şi parteneră de dialog* pentru normalizarea situaţiei din Teritoriile Ocupate „! De aceea, o ajuta să se dezvolte. Asta se întâmpla, deci, pe vremea când

Costin Georgescu funcţiona, disfuncţional, ca director al S.R.I. şi ar fi trebuit să-şi fi amintit de respectiva informaţie, chiar dacă, acum, la *Realitatea TV*, avea fizionomia unui copil care suferea de progerie (boala îmbătrânirii rapide). Între timp, Hamas s-a dezvoltat, a câştigat democratic alegerile. Ca atare, acum ne punem şi întrebarea care se iţeşte imperios: nu cumva liderii Hamas sunt, iarăşi, „sprijiniţi „(citeşte: cumpăraţi) de Israel să tragă acele rachete jalnice, care nu omoară pe mai nimeni şi nu distrug nimic, dar care să servească drept pretext pentru agresiunea „pacificatoare", dar, mai ales, epuratoare de palestinieni a Israelului? Căci prea e cusută cu aţă albă: „luptătorii „Hamas trag, la întâmplare, cu rachete-sperietoare, „terorizând „Israelul, iar armata izraeliană, dotată ultramodern, bombardează angro, după o pregătire minuţioasă (cum s-a recunoscut, între timp, la TV), provocând holocaustul palestinienilor, ca răspuns la provocările „teroriste „ale Hamas – provocări condamnate doar de corul lingăilor, ca cei doi sus-numiţi.

Nu e lipsită de temei această supoziţie, întrucât există notoriul precedent al lui Ossama bin Laden: acesta a fost şcolit şi instruit ca terorist în S.U.A. pentru a lupta contra sovieticilor, apoi, a devenit, chipurile, teroristul nr. 1 al lumii arabe contra Occidentului, fiind prezentat ca autorul cert al aşa-zisului atentat „9/11", deşi fraţii săi miliardari făceau, simultan, afaceri cu Giorgi Dabliu Bush! Aşa că nu ar fi de mirare că liderii Hamas, care stau, bine mersi, în Siria şi în alte state arabe care-i protejează, să fie plătiţi de jidani ca să-i întărâte pe amărâţii şi disperaţii palestiniei să arunce cu pietre şi cu „rachete „teroriste, spre a fi măcelăriţi în masă! Mai poate cineva să susţină că Israelul face purificare etnică, de vreme ce el doar se „apără", căci este „terorizat „cu rachete de Hamas?!

Se mai iveşte încă o întrebare: de unde are bani Israelul pentru asemenea rachete, care trag şi după colţ?! Din banii plătiţi de guvernul român pentru pretinsul holocaust?! Dar pentru holocaustul românilor provocat de jidanii kominternişti în Basarabia, la Canal, în închisorile administrate de ei, cine plăteşte?!

Oricum, elocvent pentru susţinerea afirmaţiei mele, expusă în alte studii, că **xenocraţia conduce România**, iar în cadrul xenocraţiei ponderea o deţin jidanii, este chiar poziţia nefastă adoptată de actualii

noi-vechi guvernanţi: „România nu vrea condamnarea atacurilor israeliene asupra ONU în Gaza „! De ce să vrea nou- „aleşii „să-i condamne pe izraelieni? Nu spunea Shimon Peres, rânjind satisfăcut, „… am cumpărat România, Ungaria Polonia „?! O vreme ne-au cumpărat „la bucată", cumpărând întreprinderi, clădiri, pământ etc.; cumpărându-ne conducătorii, cumpără întreaga ţară – conform regulilor războiului, formulate de Sun Tzî.

Colonel (r.) Vasile ZĂRNESCU

Comunicat al Mişcării Conservatoare referitor la situaţia din Fâşia Gaza

January 11th, 2009

Opriţi holocaustul!

Negarea holocaustului provocat de nazişti este condamnată prin lege în toate ţările despre care se spune că ar conta ceva în actuala pădure luxuriantă a relaţiilor internaţionale, dominată copios de priapoliticul imperiu american.

Cea mai mică luare de poziţie incorectă din punctul de vedere al corectitudinii politice impuse printr-o uriaşă desfăşurare de forţe, inclusiv prin mass media aservite intereselor oculte ale mondialiştilor, aduce după sine infamanta catalogare de antisemitism.

Pe acest fond, sfidând toate legile internaţionale la care Israelul face apel oridecâteori este în interesul său, diriguitorii de la Tel Aviv supun unui adevărat genocid poporul palestinian.

Tancurile evreieşti distrug fără discernământ, prin lovituri total disproporţionate, tot ce le iese în cale. Bătrâni, femei, copii fără apărare, cad zilnic victime furiei războinice a militarilor unei ţări care se pretinde democratică.

Organismele internaţionale, statele importante, oamenii politici, tac sau reacţionează palid la acest real holocaust care se petrece sub ochii noştri.

Orice om de bun simţ, dacă mai există astfel de oameni, se întreabă până când mai poate fi tolerat intolerabilul. Nu are rost să mai trecem în revistă oroarea cotidiană din teritoriile palestiniene. Jurnalele de ştiri abundă de imagini terifiante.

Întrebarea pe care noi, membrii Mişcării Conservatoare ne-o punem este ce face România, statul român în această situaţie, mai ales

în condiţiile în care sute dintre concetăţenii noştri trăiesc de zile şi nopţi întregi sub bombardamente feroce.

Iată de ce,

Mişcarea Conservatoare protestează vehement, în numele dreptului la viaţă dat de Dumnezeu tuturor oamenilor, indiferent de rasă, culoarea sau religia lor, împotriva invaziei israeliene din teritoriile palestiniene.

Este absolut necesar, cât nu e prea târziu, ca trupele evreieşti să se retragă necondiţionat în bazele lor, iar locul maşinilor de luptă să fie luat de convoaiele umanitare.

Statul român trebuie să iasă din letargie şi să susţină necondiţionat dreptul la viaţă şi la independenţă al tuturor celor care trăiesc în teritoriile palestiniene.

Israelul trebuie să înţeleagă, odată pentru totdeauna, că siguranţa să naţională nu se poate întemeia pe teroare. În egală măsură, trebuie declanşate în regim de urgenţă tratative de pace pe baze sincere, girate de organismele internaţionale, fie şi cu declanşarea, dacă este necesar, a unor aspre sancţiuni economice şi a unui enbargou militar împotriva Israelului.

Somăm puterea politică de la Bucureşti să ia o atitudine cât se poate de clară, fie şi în mod unilateral, pentu oprirea atrocităţilor şi a dezastului umanitar din teritoriile palestiniene. Într-o lume civilizată istoria nu mai poate fi scrisă cu sânge.

Cancelaria Mişcării Conservatoare

Bravul Israel, distrugătorul teroriştilor

January 9th, 2009

Escrocul Wiesel, victima a escrocului Madoff

January 4th, 2009

„Fundaţia Elie Wiesel pentru Umanitate" a pierdut peste 15 milioane de dolari – adică aproape toate activele sale – în schema piramidală a fostului „baron de pe Wall Street", Bernard Madoff.

Conform unui comunicat înaintat publicului pe 23 decembrie, conducerea fundaţiei informează că a pierdut toţi banii pe care îi încredinţase spre administrare firmei Bernard Madoff Investment Securities.

„[Cele 15,2 milioane de dolari] reprezintă practic întregul activ al Fundaţiei," se arată în comunicat.

„Suntem profund întristaţi că, printre alţii, am fost şi noi victimele a ceea ce poate fi una din cele mai mari fraude financiare din istorie."

Fundaţia, înfiinţată acum 20 de ani de laureatul premiului Nobel pentru Pace Elie Wiesel, are scopul de a combate „indiferentă,

intoleranta şi injustiţia" fiind una din cele mai importante grupări internaţionale de lobby împotriva antisemitismului.

Wiesel, în vârstă de 80 de ani, este unul din numeroşii evrei care şi-au pierdut investiţiile în schema pusă la cale de co-religionarul Bernard Madoff, fostul şef al bursei Nasdaq. Frauda patronată de Madoff, o schemă piramidală de tip „Ponzi" în care investitorii primeau profituri uriaşe prin deturnarea banilor de la noii deponenţi, a pricinuit pagube de peste 50 miliarde de dolari şi este considerată cea mai mare înşelăciune financiară din istorie.

Printre victimele escrocheriei se numără şi Mortimer Zuckerman, proprietarul ziarului *New York Daily News*, senatorul de New Jersey Frank Lautenberg, Eliot Spitzer, guvernator al statului New York şi doi dintre cei mai în vogă oameni de la Hollywood, Steven Spielberg şi Jeffrey Katzenberg. *(Altermedia)*

[Comentariu: Pe bătrânul escroc Wiesel l-au ajuns probabil blestemele romanilor pe care co-nationalul lor (Wiesel s-a născut la Sighet) i-a acuzat, cu obrăznicia şi tupeul caracteristic celor al căror Dumnezeu este banul, de crime înfiorătoare comise împotriva evreilor în timpul holocaustului şi nu numai, întrucât, conform aceluiaşi Wiesel, romanii ar suferi de un antisemitism generalizat şi latent. Îi uram canaliei care dă numele Institutului Naţional pentru studierea „holocaustului" din România (altă structură birocratica ce înghite bani de la buget pentru plimbarea unor hârtii de colo-colo) să se pocăiască, dacă o mai fi posibil, măcar în acest al 12-lea ceas, înţelegând că pe Dumnezeu nu-L poţi păcăli cu minciuni.]

Un argument moral pe cale de dispariţie (I)

February 16th, 2009

Nicusor Gliga

Lumea este plină de nedreptăţi, dar a distinge între bine şi rău, a da în vileag, a pedepsi sau cel puţin a mustra pe cel nedrept şi a face dreptate celui căzut intre tâlhari devine din ce în ce mai greu. Avalanşa de evenimente văzute şi auzite în timp real ne crează falsă impresie că între noi şi adevăr nu mai există niciun obstacol. În realitate, niciodată n-a fost mai uşor că astăzi în a măslui ştirile, informaţiile în aşa fel încât omul de bună credinţă, partizanul forţei dreptului ajunge să simpatizeze cu dreptul forţei.

În asemenea circumstanţe, este nu numai un act de probitate profesională dar şi unul de curaj în a înlătura zgura de neadevăr şi semi-adevar pentru a ajunge la stratul de adevăruri tăinuite. Muncă de aerheolog care, departe de a produce bucuria unei descoperiri preţioase, confirma deşertăciunea teatrului pe care cei care conduc popoare îl joacă pe scena politică a lumii.

Invitaţi în toamna lui 2002 de revista Atlantic Monthly să scrie un articol despre lobby-ul israelian şi impactul acestuia asupra politicii externe a SUA, profesorii John J. Mearsheimer (University of Chicago) şi Stephen M. Walt (Harvard University) au ajuns să scrie o carte* de 484 pagini, structurata inteligent şi inteligibil şi documentata minuţios din surse a căror veridicitate nu poate fi pusă la îndoială. Au primit numeroase încurajări pentru a duce la bun sfârşit proiectul dar n-au fost scutiţi de contrareacţii dure exprimate în etichetări de uz curent: antisemiţi sau evrei care se autourasc (*self-hatred jews*).

Urmare unei propagande mediatice şi politice tot mai agresive, a devenit aproape un tabu abordarea critică a acţiunilor Israelului faţă de palestinieni. A face acest lucru este considerat aproape imoral atunci când se pune sub semnul întrebării raţiunea morală a sprijinului generos şi necondiţionat acordat Israelului de SUA, în lumina intereselor strategice americane. Această temă este abordată de cei doi profesori în capitolul 3 al cărţii, capitol intitulat *„A dwindling moral case”* (Un argument moral pe cale de dispariţie).

La o conferinţă AIPAC (*American Israel Affairs Public Affaires Committee*) din mai 2004, proaspătul ex-preşedinte George W. Bush, invoca un set de aspecte morale pentru a explica sprijinul SUA pentru Israel:

„Amândouă (ţările – n.t.) ne-am născut prin luptă şi sacrificiu. Amândouă am fost create de imigranţii fugind de persecuţiile religioase din alte ţări. Amândouă am construit vibrante democraţii, bazate pe domnia legii şi pe economii de piaţă şi amândouă ţările au fost fondate pe anumite credinţe esenţiale: ca Dumnezeu veghează faptelor oamenilor şi preţuieşte fiecare viaţă. Aceste legături ne-au făcut aliaţi naturali şi aceste legături nu se vor rupe niciodată.”

Detaliind, Mearsheimer şi Walt, disting următoarele argumente morale, invocate adesea, unul sau mai multe, de către suporterii

Israelului pentru a justifica relaţia specială Americano-israeliana. Israelul merita un ajutor generos şi necondiţionat deoarece:

1. Este slab şi înconjurat de inamici care vor să-l distrugă;

2. Este o democraţie, o formă de guvernare preferabilă din punct de vedere moral;

3. Poporul evreu a suferit mult de pe urma crimelor anterioare împotriva sa;

4. Conduita Israelului a fost moral superioară purtării adversarilor săi, mai ales cea a palestinienilor;

5. Palestinienii au respins generoasă oferta de pace pe care Israelul a făcut-o la Camp David în iulie 2000 şi au optat în schimb pentru violenţă;

6. Este clar că potrivit Bibliei crearea Israelului este voia Domnului.

1. Raportând suprafaţa şi populaţia Israelului la suprafaţa şi populaţia vecinilor arabi, Israelul pare un mic David înconjurat de un Goliath arab ostil. În realitate, chiar în faza premergătoare declarării independenţei (15 mai 1948), graţie introducerii ilegale de arme (în ciuda opoziţiei britanice) şi pregătirii militare (noii veniţi de prin ţările Europei făcuseră serviciul militar în armate cu tradiţie şi experienţă militară superioare arabilor) evreii erau superiori adversarilor (palestinienii şi cele cinci ţări arabe vecine invadatoare). În mai 1948, Israelul opunea o armată de ca. 35.000 de oameni, bine dotaţi şi pregătiţi, unei armate de 25-30.000 de oameni, slab pregătit şi dotaţi, cu o precara coordonare a acţiunilor. În decembrie 1948 armata israeliană ajunsese la ca.90.000 de oameni surclasând adversarii. Experienţa acelor ani şi continuă îmbunătăţire a pregătirii militare şi dotării armatei au permis şi victoria din 1956 (împotriva Egiptului).

După 1960, pe fondul unei competiţii intre SUA şi URSS pentru influenţa în Orientul Apropiat, odată cu administraţia Kennedy începe şi ajutorul pe scară largă acordat Israelului.

Mitul Israelului slab, victimă în permanenţă ameninţare şi deci în defensivă, cade odată cu declasificarea unor documente privind conflictul din 1967. Deşi oficial se spune că Egiptul şi Siria poarta principală responsabilitate pentru declanşarea ostilităţilor, în realitate niciuna nu aveau intenţia de a începe un război împotriva Israelului în

1967, cu atât mai puţin să distrugă statul Israel.

„Exista un consens general printre comentatori ca Nasser nici nu voia şi nici nu planifica un război cu Israelul." (Avi Shlaim, istoric israelian).

„Trebuie să fim oneşti cu noi înşine. Noi am decis să-l atacăm". (Menahem Begin).

Cât priveşte Siria, Yitzhak Rabin, şeful statului major:

„în mod intenţionat a dus Israelul în război cu Siria… considerând că acesta era singurul mod de a opri spijinul Siriei pentru atacurile Fatah asupra Israelului." (Shlomo Ben-Ami).

Este adevărat că în mai 1967, Egiptul decide să închidă Strâmtoarea Tiran (dintre Peninsula Sinai şi Peninsula Arabică prin care se intra în Golful Aqaba), acesta fiind un motiv de îngrijorare pentru Israel. Deşi erau în curs negocieri diplomatice serioase pentru soluţionarea crizei, conducătorii israelieni au preferat în cele din urmă războiul deoacere era un pretext pentru a încerca şi a obţine o înfrângere militară semnificativă a Egiptului şi Siriei în vederea întăririi forţei de descurajare a Israelului pe viitor. În plus prin ocuparea Înălţimilor Golan, a Cisiordaniei, Gâzei şi Sinaiului, Israelul realiza obiectivul strategic, Eretz Israel (Israelul Mare).

Şi în 1973, chiar dacă au atacat prin surprindere, Egiptul şi Siria, urmăreau recuperarea teritoriilor pierdute în 1967 şi nu desfiinţarea Israelului sau „aruncarea evreilor în mare".

Astăzi Israelul este o putere militară de prim rang în Orientul Mijlociu, dispunând, pe lângă forţele convenţionale terestre, aeriene şi navale dotate cu cea mai avansată şi sofisticată tehnică, şi de programe militare nucleare (este singura putere nucleară din zonă), chimice şi biologice. Israelul a semnat tratate cu Egiptul şi Iordania. La un summit arab din martie 2002, Arabia Saudită a propus recunoaşterea statului Israel de către orice guvern arab în schimbul retragerii din teritoriile ocupate şi rezolvării problemei refugiaţilor palestinieni. Iniţiativa a fost susţinută unanim de Liga Arabă şi chiar şi de Saddam Hussein. În ciuda evenimentelor care au urmat, Arabia Saudită a reluat iniţiativa în 2007, fără rezultat.

Un atac nuclear din partea vreunui vecin ar fi o sinucidere, pentru că n-ar putea să distrugă Israelul fără să fie distrus în acelaşi

timp. Aceasta tine însă de domeniul nebuniei.

Hamas şi Hezbollah, pot să viseze la distrugerea Israelului sau la „aruncarea în mare", pot să provoace pagube minore dar nu sunt o ameninţare serioasă.

2. Cu privire la argumentul ca Israelul este o democraţie, singura din Orientul Mijlociu înconjurată de dictaturi ostile, şi că, prin urmare, merita şi trebuie ajutata, Mearsheimer şi Walt precizeAză că în lume există multe alte democraţii şi care nu beneficiază de nivelul de ajutor necondiţionat de care beneficiază Israelul. Autorii nu se sfiesc să amintească că SUA a răsturnat în lume democraţii pentru a le înlocui cu dictaturi pe care le-a susţinut şi le susţine. SUA l-a susţinut şi pe Saddam Hussein, şi pe Pervez Musharraf, îl susţine pe Hosni Mubarak, dar a subminat guvernul Hamas ales democratic în Gaza.

Deşi se afirmă că cele două democraţii, americană şi israeliana, împărtăşesc aceleaşi valori, în realitate lucrurile stau cu totul altfel. SUA este o democraţie liberală cu cetăţeni de diferite rase, religii şi etnii, presupus a se bucura de drepturi egale. Israelul, ai căror cetăţeni sunt nu numai evrei ci şi arabi, musulmani şi creştini, a fost în mod explicit creat ca stat evreiesc, calitatea de evreu fiind data de rudenie (ascendenta evreiască verificabila). Păstrarea caracterului evreiesc al statului a fost şi este o preocupare (şi o îngrijorare) pentru conducătorii israelieni.

„Orice femeie evreica care, în măsura în care depinde de ea, nu aduce pe lume cel puţin patru copii sănătoşi se sustrage datoriei faţă de naţiune, ca un soldat care dezertează din serviciul militar." (David Ben-Gurion).

Rata ridicată a naşterilor în rândul palestinienilor îi înspăimântă şi o consideră o „bombă demografică". Conform statisticii israeliene (Biroul Central de Statistică) în 2006 în Israel (inclusiv Ierusalimul de Est) erau 5,3 mil. evrei şi 1,36 mil. arabi. În Gaza şi Cisiordania, erau alţi arabi, 3,8 milioane de palestinieni. Prin urmare în fostul teritoriu al Palestinei (sub mandat britanic) existau în 2006, 5,3 mil. evrei şi 5,16 mil. arabi! Aproape la egalitate. Nu însă şi în ceea ce priveşte drepturile.

Un proiect iniţial pentru Legea de baza privind demnitatea şi libertatea umană asmanatoare Bill of Rights din SUA promitea

următoarele:

„Toţi sunt egali în faţa legii şi nu trebuie să fie discriminare pe motiv de sex, religie, naţionalitate, rasa, grup etnic, tara de origine sau alt factor irrelevant".

Ulterior un comitet al Knessetului (parlamentul israelian) a eliminat aceasta menţiune din varianta finală care a devenit lege în 1992. Grijă de a menţine caracterul evreu al statului are rezonanta în educaţie şi în atitudinea evreilor faţă de cei 1,36 mil. arabi israelieni, trataţi ca cetateti de categoria a doua. Sondaje de opinie realizate în martie 2007 au scos în evidenţă sprijinul evreilor israelieni pentru un tratament inegal faţă de arabii israelieni.

Astfel 55% dintre evrei doreau facilităţi de divertisment separate şi peste 75% au declarat că nu ar locui în aceeaşi clădire cu un arab israelian. Căsătoria unei evreice cu un arab este o trădare naţională şi 50% au declarat că ar refuza o angajare dacă superiorul direct ar fi un arab. Institutul Israelian pentru Democraţie raporta în mai 2003 ca 53% dintre evreii israelieni sunt „împotriva unei egalităţi totale cu arabii".

În 2007, Benjamin Netanyahu îşi cerea scuze faţă de evreii ultra-otodocsi, cu familii numeroase, care au fost afectaţi de măsurile de austeritate aplicate inb 2002 pe când era ministru de finanţe. El a subliniat că măsurile au avut şi un efect pozitiv: a scăzut rata naşterilor la populaţia neevreiasca! Cu alte cuvinte, cu cât mai puţine naşteri la arabii israelieni, cu atât mai bine. Menahem Begin spunea că „palestinienii sunt animale care merg pe două picioare" iar Rafael Eitan (şef de stat major) îi considera „gândaci de bucătărie drogaţi într-o sticlă" fapt pentru care „un arab bun este un arab mort". Un alt şef de stat major, Moshe Ya'alon vedea în ameninţarea palestiniană un „cancer" pe care el îl trata prin „chimioterapie".

Tratamentul palestinienilor din Gaza şi Cisiordania, cărora Israelul le refuza şi le va refuza un stat palestinian, este în conformitate cu declaraţiile demnitarilor israelieni. Implantările de colonisiti evrei în cele două teritorii (cu precădere în Cisiordania), controlul total al celor 3,8 mil. de palestinieni din aceste teritorii, sunt măsuri menite să le facă viaţa un infern, să-i facă să plece. Acelaşi raport din mai 2003, al Institutului Israelian pentru Democraţie,

menţiona că 57% dintre evrei „cred că arabii trebuie să fie încurajaţi să emigreze”. În Cisiordania continua exproprierea pământurilor palestiniene pentru noi implantări de colonişti evrei. Un studiu al organizaţiei israeliene „Pacea acum” menţionează că peste 32% din pământul pe care autorităţile palestiniene îl păstrează pentru noi implantări este proprietate privată a palestinienilor. Aceasta confiscare a pământurilor palestiniene violează nu numai legea israeliană dar şi un principiu fundamental al democraţiei: protecţia proprietăţii private.

Trimişii ONU în zonă, Jan Egeland şi Jan Eliasson (fost ministru de externe suedez) scriau în septembrie 2006 ca palestinienii „trăiesc într-o cuşcă” ceea ce a avut efecte devastatoare asupra economiei lor cât şi asupra stării de sănătate mentală şi fizică.

„În concluzie, Israelul are o vibrantă ordine democratică pentru cetăţenii săi evrei care pot şi critica guvernul lor şi îşi aleg conducătorii prin alegeri libere şi deschise. Presa este liberă în Israel unde, în mod paradoxal, este mult mai uşor să critici politica israeliană decât în SUA. De aceea multe din dovezile folosite în acest studiu sunt extrase din presă israeliană. În ciuda acestor trăsături pozitive, arabii israelieni sunt sistematic marginalizaţi, milioanelor de palestinieni din teritoriile ocupate refuzandu-li-se drepturi politice depline şi, prin urmare, argumentul «democraţiei care împărtăşeşte aceleaşi valori» slăbeşte în mod proporţional”, spun Mearsheimer şi Walt.

3. O altă justificare a moralităţii sprijinului SUA către Israel sunt suferinţele îndurate de evrei de-a lungul istoriei în Occidentul creştin, culminând cu cel de al doilea război mondial. Ajutorul ar fi o compensaţie pentru crimele împotriva evreilor. Fără a eluda faptele trecutului, autorii subliniază că nu se poate trece cu vederea faptul că crearea statului Israel a însemnat comiterea altor crime asupra unei terţe părţi nevinovate: palestinienii.

„Crimele împotriva evreilor justifica sprijinirea existenţei Israelului, dar crimele împotriva palestinienilor subminează pretenţia acestuia (Israelului – n.t.) la un tratament special.”

La sfârşitul secolului XIX, când politica sionistă (după primul congres sionist din 1897 organizat la iniţiativa lui Theodor Herzl ’Binyamin Ze’evHerzl’) este pusă în mişcare în vederea creerii unui

stat evreu (în 1896, Theodor Herzl publica Der Judenstaat) în Palestina, conform evidentelor otomane, existau 15-17.000 de evrei. Primul val de evrei europeni, prima aliyah, are loc între 1882 – 1903. În 1893 arabii din Palestina reprezentau ca. 95% din populaţie (populaţia totală era de 530.000 locuitori) şi, chiar şi sub dominaţie otomană, aceştia se aflau în continuă posesie a teritoriului de treisprezece secole infirmând vechiul adagiu sionist ca Palestina „era o ţară fără popor pentru un popor fără ţară". Ba chiar sunt autori care afirmă că arabii au venit în Palestina în număr mare după ce evreii au început să dezvolte ţară (Joan Peters).

Interesul evreilor europeni de a se muta în Palestina era scăzut, majoritatea preferând Statele Unite. Între 1880-1920 numai că.100.000 evrei din cele ca. 4 mil. care au părăsit Europa s-au dus în Palestina, restul au preferat SUA. Trebuiau nişte şocuri care să determine o schimbare de atitudine… Al doilea război mondial a fost unul din acestea: lagăre de concentrare, holocaust etc. (Straniu că şi în primul război mondial s-a lansat numărul de 6 mil. evrei care erau ameninţaţi să dispară!). După venirea la putere a lui Hitler au început să fie atinse şi cotele de imigrare ale evreilor promise de Marea Britanie. La înfiinţarea statului Israel în 1948, cei 650.000 de evrei reprezentau ca 35% din populaţia Palestinei şi deţineau numai 7% din teritoriu.

De la bun început liderii sionişti erau hotărâţi să creeze un stat evreu care să cuprindă toată Palestina şi chiar unele părţi din Liban şi Siria şi respingeau ideea unui stat binational în care arabii şi evreii să trăiască împreună. De aceea au acţionat cu toate mijloacele pentru a submina asemenea iniţiative propuse în cadrul ONU cât şi împotriva planurilor de partaj (un stat evreu şi un stat Palestinian, propunerea Comisiei Britanice Peel din 1937 reluata de ONU în 1947).

Ben-Gurion sublinia clar în 1937:

„După formarea unei armate mai mari în ajunul proclamării vom aboli partajul şi vom extinde statul peste toată Palestina."

Cu alte cuvinte, întâi înfiinţarea statului şi după aceea, treptat, lărgirea acestuia.

„Noi vrem pământul lui Israel în întregime. Aceasta a fost intenţia noastră de la bun început." (Ben-Gurion, 1947).

Planul ONU de partaj din 1947 a eşuat ca urmare a unei înţelegeri secrete intre Ben-Gurion şi regele Abdullah al Transiordaniei (ulterior Iordania) privind împărţirea Palestinei şi refuzului existenţei unui stat pentru palestinieni. Acest aranjament a fost aprobat şi de britanici. În urma războiului din 1948, Transiordania s-a ales cu Cisiordania şi Israelul cu cât s-a putut. În urma războiului din 1967, Israelul cucereşte şi Cisiordania.

În ciuda înfrângerilor, greutăţilor prin care treceau, arabii, care erau aproape de două ori mai numerori decât evreii, nu-şi părăseau de bună voie pământurile. Realizarea unui stat evreu, pe măsură ce cuceririle avansau, se lovea de o problemă demografică. Încă de la începuturile mişcării sioniste expulzarea era o temă abordată des şi considerată în cele din urmă ca singura cale realistă pentru rezolvarea problemei demografice.

„Este imposibil de imaginat o evacuare generală (a populaţiei arabe) fără constrângere şi brutală constrângere." (Ben-Gurion, 1941).

„Ben-Gurion avea dreptate (…). Fără dezrădăcinarea palestinienilor aici nu ar fi apărut un stat evreu." (Benny Morris).

Ocazia de a expulza pe palestinieni şi a crea un stat evreu a venit în 1948 când forţele militare evreieşti au alungat (531 de sate arabe distruse, 11 suburbii din oraşe golite de locuitori arabi) şi trims pe calea exilului cca. 700.000 de palestinieni. Afirmaţia că aceştia şi-au părăsit/vândut de bună voie pământurile este contrazisă de logică şi chiar de declaraţiile liderilor evrei.

„Sate evreieşti au fost construite pe locul satelor arabe. Nici nu ştiţi numele acestor sate arabe, şi nu vă condamn deoarece cărţile de geografie nu mai există, nu numai că aceste cărţi nu mai există dar nici satele arabe… Nu există niciun singur loc în această tară care înainte să nu fi avut populaţie arabă." (Moshe Dayan).

Liderii israelieni înţeleg că palestinienilor li s-a făcut o mare nedreptate şi le dau dreptate când se opun şi nu accepta aceasta.

„Dacă aş fi un lider Arab niciodată nu aş face pace cu Israel. Este normal: noi le-am luat ţară. Bineînţeles, Dumnezeu ne-a promis-o nouă, dar ce-i priveşte pe ei aceasta? Dumnezeul nostru nu este şi al lor. Noi venim din Israel, este adevărat că acum două mii de ani, şi ce are a face cu ei? Au fost antisemitismul, naziştii, Hitler, Auschwitz, dar

a fost vina lor? Pentru ei un singur lucru e clar: noi am venit aici şi le-am furat ţară. De ce ar accepta acest lucru?" (1956, Ben Gurion către Nahum Goldmann, preşedintele Congresului Mondial Evreiesc).

Mearsheimer şi Walt concluzionează la acest punct:

„Crimele Europei împotriva evreilor oferă un puternic atu moral pentru dreptul Israelului de a exista. Nicio noua întemeiere de stat nu poate spera să fie viabilă fără un anumit grad de violenţă, dar Israelul a continuat să impună palestinienilor timp de decenii o teribilă violenta şi discriminare. (…) suferinţele trecute ale poporului evreu nu obliga Statele Unite să ajute Israelul indiferent ce face acesta."

Un argument moral pe cale de dispariţie (ÎI)

February 17th, 2009

Nicusor Gliga

4. Conduitei morale a parţilor aflate în conflict, Mearsheimer şi Walt, îi acorda un subcapitol intitulat sugestiv „Israelieni virtuoşi" vs". arabi rai". Conform unei „naraţiuni sacre" (Meron Benvenisti) se afirmă că Israelul a căutat intotdeuna pacea dând dovadă de „mare şi nobilă reţinere" chiar şi atunci când a fost provocat. Dimpotrivă arabii au acţionat cu laşitate şi cu violenţa nediscriminatorie. Un alt element al acestei doctrine a fair play-lui este „puritatea armelor" care înseamnă că

„trebuie făcut tot ce este raţional pentru a nu afecta pe civili, chiar când aceasta presupune riscuri suplimentare pentru soldaţii israelieni." (Alan Dershowitz/Martin Peretz).

Investigaţii şi studii făcute chiar de către cercetori evrei arată că de la bun început sioniştii nu s-au purtat cu mănuşi cu palestinienii (acţiunile grupării teroriste Irgun condusă de Menahem Begin, cu plasarea de bombe în autobuze şi în aglomerări de oameni) aceştia ripostând şi apărându-se cu aceeaşi monedă (omorând evrei, distrugând casele acestora).

„Dacă aş fi arab, m-aş revolta mult mai energic, cu mai multă forţă şi disperare împotriva imigraţiei care va preda într-o zi Palestina şi arabii ei guvernării evreieşti." (Ben-Gurion, 1937).

Crearea statului Israel a implicat şi acte de epurare etnică, execuţii, masacre şi violuri din partea evreilor, deşi liderii sionişti nu le cereau în mod expres militarilor lor, dar era necesar pentru a alunga

pe palestinieni.

„E nevoie acum de o reacţie puternică şi brutală. Trebuie să fim precişi în ceea ce priveşte momentul, locul şi cei pe care îi lovim. Dacă acuzam o familie – trebuie să-i vătămăm fără milă, inclusiv femeile şi copiii. Altfel aceasta nu este o reacţie eficienta… Nu e nevoie să se facă deosebire între vinovaţi şi nevinovaţi." (Ben-Gurion, Jurnal 1948)

Se apreciază (Benny Morris) ca în perioada 1949 – 1956 forţele de securitate israeliene şi gărzile civile, cu mine şi capcane, au ucis între 2700 – 5000 de arabi infiltraţi, unii din aceştia cu intenţia de o omori isrealieni, dar marea majoritate infiltrându-se din motive economice şi sociale. Armata israeliană a executat sute de prizonieri de război egipteni din războaiele din 1956 şi l967. (Gabby Bron, Ronald Fisher etc.) În 1967 au fost expulzaţi din Cisiordania între 100.000 şi 260.000 palestinieni şi 80.000 de sirieni de pe înălţimile Golan. Cei care au încercat să se întoarcă, chiar neînarmaţi, au fost împuşcaţi.

Amnesty Internaţional estimează că între 1967 şi 2003 Israelul a distrus peste 10.000 de locuinţe în Cisiordania şi Fâşia Gaza.

Invadând sudul Libanului în 1982, Israelul a contribuit la masacrul palestinienilor din cartierele Sabra şi Shatila. Ariel Sharon, pe atunci ministrul apărării, poarta întreaga răspundere. Israelienii au înconjurat tabăra şi au permis miliţiilor aşa-zis creştine (finanţate de Israel) să intre în tabără şi să ucidă.

La tratamentele la care erau supuşi, palestinienii au răspuns prin intifada (rezistenţa), nesupunere însoţită de aruncare cu pietre. După prima Intifada (1987-1991) în raportul filialei suedeze a organizaţiei „Salvaţi copiii" se estima că între 23.600 şi 29.900 copii palestinieni au avut nevoie de îngrijiri medicale: bătuţi cu bastoanele, oase rupte, fracturi multiple.

La a doua Intifada (2000-2005), IDF (armata israeliană) a răspuns şi mai violent. *„IDF… se transformă într-o maşină de ucis a cărei eficienţa este şocantă şi inspiră groază"* (Ha'aretz, 24 iun. 2004). În urma Intifadei au fost ucişi 3.386 de palestinieni şi 992 de israelieni, din care 676 copii palestinieni şi 118 copii israelieni.

De data aceasta chiar şi patru ofiţeri ai Shin Bet (serviciul intern de securitate israelian) au condamnat conduita Israelului. *„Ne*

comportăm ruşinos" a spus unul din ei, iar altul a calificat comportarea drept *„vădit imorală".*

„Evident că Israelul este îndreptăţit să răspundă cu forţa la acţiuni violente din partea unor grupări ca Hamas şi Hezbollah, dar disponibilitatea de a folosi puterea sa militară superioară pentru a cauza suferinţe imense civililor nevinovaţi arunca îndoială asupra pretenţiilor la un statut moral special. Israelul poate nu a acţionat mai rău decât în alte ţări dar nici nu a acţionat mai bine", concluzionează Mearsheimer şi Walt.

5. Câmp David ar fi trebuit să continue şi să transpună în fapte procesul de pace început la Oslo (1993) „Miturile Camp David" spun că Israelul este înclinat totdeauna spre pace iar palestinienii spre război. Deşi Ehud Barak (prim ministru) le oferea la Camp David (iulie 2000) „aproape totul" palestinienilor, Arafat a refuzat această ofertă generoasă deoarece era în continuare hotărât să facă să eşueze procesul de pace şi în cele din urmă să distrugă Israelul, lansând a doua Intifada în septembrie 2000. Cum stau lucrurile?

Intradevar Ehud Barak este primul lider israelian care oferă palestinienilor propriul lor stat, dar condiţiile ofertei erau ridicole. Palestinienilor li se promitea un control imediat al Gâzei şi un control de 91% din Cisiordania. Israelienii păstrau însă controlul Văii Iordanului (cca.10% din Cisiordania, resursele de apă, pentru că apa este un element vital în zonă) timp de 10-20 de ani. Prin urmare din cei 91% nu mai rămâneau decât 81% şi, cine ştie când, vor fi renunţat evreii la Valea Iordanului.

În plus, teritoriul „controlat" de palestinieni urma să fie împărţit în trei cantoane separate de teritorii palestiniene. Prin urmare, statul Palestinian propus la Camp David ar fi constat din trei cantoane în Cisiordania şi Fâşia Gaza, toate separate prin teritorii israeliene. Barak mai propunea şi divizarea Ierusalimului dar fără a oferi palestinienilor o suveranitate completă asupra zonei lor. Şi drept cireaşa pe coliva, Israelul pastra controlul frontierelor noului stat palestinian, a spaţiului aerian, a resurselor de apă. De formarea unei armate cu care noul stat să se poată apăra nici vorbă. Evident că Arafat nu putea accepta aşa ceva.

„Dacă aş fi fost Palestinian, şi eu aş fi respins Camp David."

(Shlomo Ben-Ami, participant la Camp David).

Arafat a continuat şi după Camp David negocierile cu americanii şi cu israelienii, şi chiar l-a vizitat de câteva ori pe Ehud Barak, manifestând optimism.

„Arafat nici nu a pregătit şi nici nu a declanşat a doua Intifada" (Ami Aylon, fost şef al Shin Bet).

A doua Intifada a izbucnit după acţiunea provocativa a lui Ariel Sharon când, la 28 septembrie 2000, însoţit de aproape o mie de poliţişti, a vizitat Muntele Templului, cel mai sfânt loc pentru iudaism, dar pe care se afla moscheea Al-Aqsa al treilea loc sfânt din islam. Aceasta a fost scânteia care a dus la izbucnirea violenţei, alimentata anterior de nemulţumirile privind eşuarea procesului de pace demarat la Oslo, acuzata fiind şi autoritatea palestiniană şi chiar Arafat. Intifada a afectat şi poziţia lui Arafat, dar şi pe cea a lui Barak, care a pierdut alegerile în favoarea lui Ariel Sharon, un adversar înverşunat al acordurilor de la Oslo.

6. Crearea actualului stat Israel este voinţa Domnului? La această întrebare iată răspunsul celor doi autori.

„Exista o ultimă pretenţie morală despre care unii spun că justifica strânsă îmbrăţişare dintre Statele Unite şi Israel. (…) anumiţi creştini – mai ales aşa numiţii creştini sionistivăd înfiinţarea statului evreu ca o împlinire a profeţiei biblice. Geneza spune că Dumnezeu i-a dat lui Abraham şi descendenţilor săi pământul lui Israel; colonizând Cisiordania, evreii nu fac decât să ia înapoi ceea ce Dumnezeu le-a dat. Alţi creştini văd în crearea unui mare Israel un eveniment cheie ducând la „ultima bătălie" de la sfârşitul timpului, zugrăvita în cartea Apocalipsa din Noul Testament. Amândouă perspectivele implică faptul că Israelul merita sprijinul SUA nu pentru că este o democraţie, un stat slab, sau o societate moral superioară, ci pentru că a susţine Israelul este voia Domnului. Acest gen de argumentaţie este, fără îndoială, atractivă pentru anumiţi indivizi religioşi, dar a anticipa Armaghedonul nu este o bază sănătoasă pentru a face politica externă a Statelor Unite. Biserica şi Statul sunt separate în Statele Unite, şi se presupune că opiniile religioase ale niciunui grup nu determina politica externă a ţării. Totodată este şi o stranie tălmăcire a eticii creştine în a sprijini puternicul stat Israel în relele tratamente aplicate

palestinienilor deposedaţi şi în suprimarea drepturilor acestora."

La cele de mai sus ar trebui adăugat că, pentru o bună bucată a istoriei lor (şi a lumii în general) Dumnezeu le-a dat evreilor pământul lui Israel, dar cu condiţia de a respecta anumite porunci, hotărâri şi rânduieli.

„12. Şi va fi că dacă veţi asculta rânduielile acestea şi le veţi ţine şi le veţi plini, atunci şi Domnul, Dumnezeul tău Îşi va ţine legământul şi mila faţă de tine, aşa cum li S'a jurat părinţilor tăi."

(Deuteronomul, 7,12)

„14. Dar dacă nu Mă veţi asculta şi dacă nu veţi împlini aceste porunci ale Mele,

…

31. Cetăţile vi le voi pustii, pustiu voi face în sfintele voastre lăcaşuri şi nu voi mirosi

Miresmele jertfelor voastre.

32. Pustii-voi ţara voastră, că se vor mira de ea vrăjmaşii voştri, ei, cei ce vor locui intr'insa!

33. Iar pe voi vă voi risipi printre neamuri, şi sabia vă va topi din fugă, şi va fi pământul vostru pustiu şi pustiite vor fi cetăţile voastre."

(Levitic, 26)

Şi de fiecare dată când Moise transmitea poporului poruncile lui Dumnezeu, într-un glas poporul spunea: *„Toate câte a grăit Domnul le vom face şi le vom asculta!"*

De la Moise şi până la Iisus Hristos, Biblia ne înfăţişează istoria ascultărilor şi neascultărilor poporului evreu, a binecuvântărilor şi respectiv pedepselor. Şi câte nu a păţit poporul evreu pentru neascultare: călcat şi trecut prin sabie de popoare străine, dus în robie, templul distrus etc. Dar cu toate neascultările, planul lui Dumnezeu şi-a continuat desfăşurarea. O genealogie binecuvântată, a dus ascultarea faţă de Dumnezeu, adesea cu preţul vieţii, până când Dumnezeu Se revelează deplin că Sfânta Treime, şi Se aduce Însuşi jertfa prin Iisus Hristos, desfiinţând Vechiul Testament şi înlocuindu-l cu altul Nou, a cărui Lege din veşnicie este Iubirea. Unii evrei L-au recunoscut pe Mesia Cel anunţat de prooroci, alţii nu.

22.De n'as fi venit şi nu le-aş fi grăit, păcat n'ar avea; dar acum

ei nu au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor.

23. Cel ce Mă urăşte pe Mine Îl urăşte pe Tatăl Meu.

24. De n'as fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut păcat n'ar avea, dar acum au văzut şi M'au urât şi pe Mine şi pe Tatăl Meu,

25. Dar aceasta pentru a se plini cuvântul cel scris în Legea lor: M'au urât pe nedrept. (Ioan, 15,22-15)

Datorită acestei culmi a neascultării Dumnezeu aplica şi pedeapsa cuvenită.

„37. Ierusalime, Ierusalime, care-I omori pe prooroci şi-i ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine, de câte ori am vrut să-I adun pe fii tai aşa cum îşi aduna cloşca puii sub aripi dar voi n'ati vrut.

38. Iată, vi se lasa casa pustie!" (Matei, 23,37-38)

1. Şi ieşind Iisus şi plecând de la templu s'au apropiat de El ucenicii săi ca să-I arate clădirile templului.

2. Iar El, răspunzând, le-a zis: Le vedeţi pe toate acestea? Adevăr vă grăiesc: Nu va rămâne aici piatra pe piatră, care să nu se risipească! (Matei 24,1-2)

Şi profeţia s-a împlinit: templul a fost dărâmat (şi dărâmat este şi astăzi) şi evreii au fost împrăştiaţi din nou în lume. Unii propovăduind Evanghelia şi vărsându-şi sângele la temelia Bisericii, alţii reinterpretând Vechiul Testament, aşteptându-l în continuare pe Mesia sau văzându-şi cu râvnă de afacerile lumeşti.

Evreii au luat în stăpânire Canaanul, unde „curge lapte şi miere", numai după ce Dumnezeu i-a poruncit lui Moise, după ce Moise a vorbit faţă către faţă cu Dumnezeu. Nu există nicio informaţie, niciun document care să ateste că Dumnezeu i-ar fi dat poruncă lui Theodor Herzl (părintele mişcării sioniste) sau ca acesta ar fi vorbit faţă către faţă cu Dumnezeu. Ceea ce se ştie este ca Herzl a stat de vorbă cu cei din clanul Rothschild pentru a le cere sprijin în realizarea planului său.

De la Iisus Hristos încoace istoria lumii este istoria ascultărilor şi neascultărilor noastre personale şi a neamului din care ne tragem (evreu sau neevreu) faţă de poruncile lui Dumnezeu. Istoria este suma acţiunilor noastre (persoane şi popoare), roade ale voinţei noastre libere, în consens sau contrasens cu poruncile lui Dumnezeu. Dar pe toate Dumnezeu le întoarce în sensul realizării planului Sau de

recreare a Creaţiei.

Creştinul nu poate avea decât respect faţă de poporul care a dat pe Moise, pe prooroci, pe Sfânta Fecioară Maria, cea prin care Dumnezeu S-a înomenit pentru că noi, prin jertfă lui Iisus Hristos pe Cruce şi Învierea Sa, să murim păcatului şi să înviem spre moştenirea vieţii veşnice.

De aceea trebuie să fim cu băgare de seamă faţă de cei care ne bagă pe gât anti-semitism sau desconsiderare de sine şi să nu uităm dreptatea care derivă din Legea iubirii.

Nicusor Gliga, Ianuarie 2008

Colonizarea israeliană continuă, oricare ar fi guvernanţii
De Michel Bôle-Richard
February 2nd, 2009

Benyamin Netanyahu n-a ratat ocazia. Opozant al restragerii unilaterale din Fâşia Gaza efectuată de Ariel Şaron în 2005, şeful partidului Likud avertizase, pe vremea aceea, împotriva pericolului tirurilor de rachete «care vor atinge Aşdod şi Aşkelon». «Cine a văzut în 2005 ceea ce noi aveam să înţelegem în 2009? Netanyahu!», bombardează un spot publicitar.

Omul care, conform sondajelor, are toate şansele să devină viitorul prim ministru al Israelului a avut deci dreptate înaintea tuturor. De aceea a indicat clar, în 31 ianuarie, că **nici nu se pune problema «să se dezmembreze cu forţa» cele vreo o sută de colonii «sălbatice» din Cisiordania** pe care Ariel Şaron promisese că le va anula. «Trebuie să se ajungă la un acord amiabil cu rezidenţii», a insistat Netanyahu. Acesta din urmă s-a pronunţat împotriva creării de noi implantaţii, dar **doreşte în egală măsură ca expansiunea să aibă loc pentru a face faţă creşterii naturale**.

Or, presiunea demografică este de aşa natură încât edificarea de noi locuinţe nu ajunge. Şi asta în ciuda unei nete accelerări în cursul anului 2008, aşa cum tocmai a revelat organizaţia pacifistă israeliană Pacea acum. Construcţiile au crescut într-adevăr cu 57% şi numărul total al coloniştilor a crescut de la 270.000, în 2007, la 285.000, în 2008. Procentul de creştere în colonii este în medie de 5% anual, adică de două ori mai mare decât creşterea demografică a Israelului. «**Nimeni nu are cu adevărat un proiect de stopare a colonizării.**

Toţi responsabilii politici spun acelaşi lucru. Creşterea naturală este colonizarea care-şi urmează cursul sub un alt nume», remarcă istoricul Zeev Sternhell, opozant categoric faţă de acest fenomen. La periferia orientală a Ierusalimului, construcţiile se acumulează. Încercuirea îşi urmează cursul în scopul constituirii unui «Mare Ierusalim» care i-ar interzice statului palestinian să obţină capitala în Ierusalimul de Est.

Ultima zonă liberă de orice locuinţă, sectorul E1, în nord-est, face obiectul unei presiuni din ce în ce mai accentuată din partea administraţiei israeliene. Până în prezent, americanii se opuneau proiectului, neadmiţând nicio discuţie, căci **anexarea ei ar tăia definitiv Cisiordania în două şi ar face dintr-un stat palestinian «continuu şi viabil» o himeră**. Un enorm comisariat de poliţie a fost deja construit în vârful colinelor aride şi o întreagă reţea de infrastructuri a fost amplasată pentru a pregăti terenul pentru construcţia de locuinţe.

«Fără niciun permis»

Cotidianul Haaretz a revelat, duminică 1 februarie [2009], că 200 milioane de şekeli (40 milioane de euro) au fost investiţi în cursul ultimilor doi ani pentru a amenaja o parte din zona E1 pe o suprafaţă de 12 hectare. **Este vorba despre operarea joncţiunii între colonia Maale Adumim (35.000 de locuitori) şi Ierusalim, împiedicându-se astfel orice împărţire a oraşului [între statul Israel şi un eventual stat palestinian]**. Aproape 200.000 de coloniști şi-au ales deja domiciliul în lanţul de implantaţii care înconjoară Ierusalimul la est.

Dintr-un raport oficial din 2005 asupra coloniilor «sălbatice» şi necesitatea de a se pune capăt fenomenului, se cunoaşte că cele mai multe dintre ele sunt stabilite pe pământuri palestiniene. Astăzi, se ştie că **aproximativ 75% dintre cele 120 de implantaţii din Cisiordania «au fost construite fără nicio aprobare sau violând total cele eliberate şi că în mai mult de 30 dintre ele, multe dintre clădiri au fost ridicate pe pământuri private aparţinând palestinienilor»**.

Această constatare emană dintr-un alt raport oficial redactat de generalul Baruch Spiegel, după o lungă anchetă, la cererea ministrului

apărării din epocă, Şaul Mofaz. Conţinutul său, considerat drept «dinamită politică», a rămas secret. **Ehud Barak, actualul ministru al apărării, a refuzat să-l publice, considerând că ar putea «reprezenta un pericol pentru securitatea statului şi ar provoca dificultăţi relaţiilor internaţionale ale Israelului»**. Revelat, vineri 30 ianuarie, de către cotidianul Haaretz, acest raport demonstrează «Că a avut loc o violare sistematică a legilor internaţionale şi a dreptului de proprietate a palestinienilor», afirmă Michael Sfard, avocatul organizaţiei israeliene de apărare a drepturilor omului Yeş Din.

El consideră că, pe baza informaţiilor oficiale, **persoanele spoliate vor putea de acum înainte să sesizeze justiţia naţională, chiar tribunalele internaţionale, pentru a-şi pune în valoare drepturile**. Acest document oficial «aruncă o lumină crudă asupra declaraţiilor pacifiste ale Israelului şi asupra poziţiei oficiale conform căreia coloniile au fost create în acord cu normele internaţionale şi în respectul proprietăţii private», scrie Haaretz într-un editorial.

Articol publicat în Le Monde, 02 februarie 2009.

Rabin israelian: Palestinienii ne sunt duşmani de moarte!

28 Ian 2009

Într-o broşură înmânată soldaţilor israelieni care se pregăteau să intre în Gaza se sugerează că cruzimea poate fi câteodată o virtute şi că palestinienii sunt duşmanii de moarte ai evreilor.

Broşura a fost publicată special pentru operaţiunea „Plumb Turnat „şi se bazează pe învăţăturile rabinului ultraortodox Shlomo Aviner. În-tr-una din secţiuni, rabinul îi compară pe palestinieni cu filistinii, descrişi în Biblie drept o ameninţare la existenţa poporului lui Israel.

Într-un alt pasaj, Aviner îl citează pe filosoful medieval Maimonides care spune că „nu trebuie căzut pradă ispitei nebuniei gentililor (neevreilor – n. red.) care au milă pentru cei cruzi". Breaking the Silence, un grup de foşti soldaţi israelieni, susţine că astfel militarilor le este indicat să nu respecte normele internaţionale privind conflictele armate menite să protejeze civilii şi cere demiterea rabinului-şef al armatei, generalul de brigadă Avi Ronzki.

Iranul, principalul inamic al noului guvern Netanyahu

20 Feb 2009

Coaliţia de dreapta care va guverna Israelul nu va primi sprijinul celui mai puternic partid, Kadima, pentru că nu acceptă soluţia creării unui stat palestinian.

Liderul dreptei israeliene, Benjamin Netanyahu, a fost desemnat de preşedintele Shimon Peres pentru a forma noul guvern de la Ierusalim. Imediat după anunţul preşedintelui, premierul desemnt a evidenţiat prioritățile viitorului executiv. „Iranul încerca să obţină arme nucleare şi este cea mai mare ameninţare din existenţa noastră, începând cu obţinerea independenţei", a spus Netanyahu. „Forţele Iranului ne ameninţă şi de la nord", a mai adăugat el, făcând aluzie la Siria şi Liban, state suspectate că ar sprijini mişcările Hamas şi Hezbollah. Netanyahu, şeful partidului Likud, va avea la dispoziţie 28 de zile pentru a forma guvernul, cu posibilitatea de a mai primi un răgaz de încă 14 zile.

Noul guvern Netanyahu va fi alcătuit, cel mai probabil, din partide de dreapta şi extremă-dreapta, care se opun soluţiei creării unui stat palestinian şi reluării negocierilor cu Siria.

Războiul din Gaza întăreşte extrema dreaptă în Israel

02 Feb 2009

La alegerile din 10 februarie, naționaliștii vor înregistra un avans important. Guvernul va fi format însă, cel mai probabil, de Bibi Netanyahu, care promite un guvern de uniune.

Bibi Netanyahu i-a încurajat pe soldaţii răniţi în fâşia Gaza.

Cu doar o săptămână înainte de alegerile din Israel, electoratul pare să fi virat sensibil la dreapta, în special din cauza recentei intervenţii militare din Gaza. Partidul Yisrael Beitenu (Israel Casa Noastră), reprezentant al ideologiei dure de dreapta, a depăşit în sondaje Partidul Laburist – partid format odată cu Israelul, care a guvernat dimp de decenii. Partidul de dreapta, Likud, va câştiga 30 de locuri din cele 120 ale Knessetului, Parlamentul israelian, iar conducătorul său, Benyamin Netanyahu, se pare că va deveni premier pentru a doua oară, notează „The Times". Locul doi va fi ocupat de Kadima, partidul format de Ariel Sharon şi condus acum de ministrul de Externe, Tzipi Livni.

Partidul Laburist va ajunge de-abia pe locul patru, cu 16 mandate, după Yisrael Beitenu.

Ca în majoritatea cazurilor, campania electorală din Israel se centrează şi anul acesta pe probleme de securitate, fiecare partid încercând să demonstreze că este mai intransigent în acest domeniu. Ofensivă din Fâşia Gaza, declanşată la sfârşitul lunii decembrie, a fost privită de către analişti ca având o clară componentă electorală: doi dintre arhitecţii săi, Tzipi Livni şi ministrul Apărării, Ehud Barak, candidează la funcţia de premier. Rolul lui Barak în declanşarea ofensivei a reuşit să îi aducă un plus în sondaje, dar nu suficient pentru a-l depăşi pe liderul Yisrael Beitenu, Avigdor Lieberman. Acesta, un

„dur „născut în Uniunea Sovietică şi comparat adesea cu Vladimir Putin, trăieşte într-una dintre coloniile evreieşti din Cisiordania. Uzi Landau, unul dintre vechii membri Likud care au trecut la Yisrael Beitenu, spune că israelienii sunt dezamăgiţi în speranţa de a ajunge la o pace cu palestinienii şi de aceea sunt atraşi de acest partid de extremă. „Au avut multă încredere în palestinieni, dar acum au văzut că, cu cât faci mai multe concesii, cu atât ai parte de mai mult terorism", a declarat Landau pentru „The Times". Atât liderul Likud, Netanyahu, cât şi Lieberman s-au opus încetării operaţiunii armate din Gaza. Netanyahu a acuzat guvernul că a încetat operaţiunea militară înainte de a înfrânge Hamasul, fără a ucide liderii grupării teroriste şi fără a prelua controlul asupra coridorului Philadelphi, de-a lungul graniţei dintre Gaza şi Egipt, regiune străbătută de tunelurile traficanţilor palestinieni.

Netanyahu s-a opus, de altfel, şi deciziei luate de premierul Ariel Sharon, în 2005, de a se retrage din Fâşia Gaza, din motive de securitate, dar şi demografice. Neînţelegerile asupra situaţiei din Gaza au condus la scindarea Likud şi la apariţia noii formaţiuni politice, Kadima. Situaţia actuală din Gaza, controlată de gruparea teroristă Hamas, îi oferă argumente în plus lui Netanyahu.

Liderul Likud va deveni cel mai probabil premier al Israelului, dar va fi nevoit să formeze o coaliţie. Cât de „dură „va fi linia pe care o va urma noul guvern israelian va depinde, deci, foarte mult, de partidele care vor intra în coaliţie alături de Likud. Cel mai probabil, însă, Netanyahu va opta pentru un guvern de uniune naţională, mai degrabă decât pentru un guvern alături doar de partidele de extremă dreaptă, naţionalist religioase. „Voi acţiona pentru a forma un guvern de uniune cât mai larg posibil", a declarat Netanyahu. „Cea mai mare greşeală a mea, când eram premier, a fost că nu am făcut totul pentru a lărgi guvernul la maxim. „Asta înseamnă atragerea laburiştilor şi a partidului Kadima în guvern, ceea ce ar duce la un larg sprijin popular, dar şi la o instabilitate a guvernului, din cauza neînţelegerilor inerente. Netanyahu a respins deja planurile Kadima de reducere a numărului de colonii evreieşti din teritoriile palestiniene şi de împărţire a Ierusalimului cu un eventual stat palestinian. Şeful Likud a fost adesea critic la adresa negocierilor dintre Israel şi Autoritatea Palestiniană,

intermediate de americani. Istoria precedentului său mandat de premier în anii ’90 îl arată însă ca pe un politician pragmatic, gata să accepte compromisul atunci când acesta este în favoarea păcii. Netanyahu a acceptat atunci un acord limitat de pace cu palestinienii asupra controlului oraşului Hebron, din Cisiordania.

Olmert, aproape de inculpare

Există o bază suficientă de dovezi pentru inculparea premierului israelian Ehud Olmert pentru trafic de influenţă, care ar fi fost comis în perioada când era ministru al Industriei, Comerţului şi Muncii, a declarat o sursă din poliţie. „Echipa de investigaţie a făcut progrese considerabile, dar premierul ar mai putea fi interogat de câteva ori înainte de închiderea acestei anchete”, afirmă aceeaşi sursă. Premierul a fost interogat din nou, vineri, cu privire la fapte care s-au petrecut în vreme ce deţinea portofoliul Industriei, Comerţului şi Muncii. Surse poliţieneşti afirmă că Olmert nu a fost în măsură să respingă majoritatea suspiciunilor.

Soldaţii israelieni nu pot fi judecaţi pentru crime de război

26 Ian 2009

Ehud Olmert a promis că îi va apăra pe cei care au acţionat în Gaza de eventualele acuzaţii aduse în afara ţării.

Soldaţii israelieni acuzaţi de crime de război pentru acţiunea militară din Fâşia Gaza vor fi protejaţi de stat în faţa eventualelor procese deschise în afara ţării, a anunţat premierul Ehud Olmert.

Premierul a promis să le ofere siguranţa, după ce ei au acţionat pentru a-şi proteja ţara. Oficialii ONU intenţionează să deschidă o anchetă pentru a dezvălui dacă Israelul şi Hamas au comis crime de război în conflictul ce a condus la moartea a 1.300 de persoane în Fâşia Gaza, majoritatea civili.

Metodele utilizate de armata israeliană au fost puse sub semnul întrebării de către organizaţiile de apărare a drepturilor omului.

Bin Laden cheamă la Jihad pentru Gaza

14 Ian 2009

Conducătorul al-Qaeda a transmis un nou mesaj audio, prin care îi invită pe musulmani să lupte pentru Fâşia Gaza.

Osama bin Laden a transmis un mesaj audio în care cheamă la Jihad pentru Fâşia Gaza, potrivit site-urilor islamiste, relatează Reuters.

Înregistrarea este datată în actuala lună islamică.

„Dumnezeu ne va da răbdarea de a continua pe calea Jihadului încă şapte ani, şi încă şapte, şi încă şapte", spune Bin Laden în înregistrare.

Înregistrarea este intitulată „O chemare la Jihad pentru oprirea agresiunilor împotriva Gaza".

„Întrebarea este dacă America poate să continue războiul cu noi zeci de ani de acum încolo? Informaţiile şi dovezile arată altceva", a subliniat liderul al-Qaeda.

De la declanşarea operaţiunii israeliene, la 27 decembrie, au murit aproape 1.000 de palestinieni.

ONU latră, bombardamentele continuă

09 Ian 2009

Nici Statul Israel şi nici organizaţia islamistă Hamas nu iau în seamă Rezoluţia Consiliului de Securitate al ONU pentru încetarea focului. Luptele continuă în Fâşia Gaza după 14 zile de la declanşarea conflictului, iar numărul morţilor palestinieni se apropie de 800.

Membrii Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite au adoptat joi Rezoluţia 1860 prin care cer încetarea imediată a ostilităţilor în

Fâşia Gaza. Rezoluţia a fost adoptată cu 15 voturi pentru şi 14 împotrivă. Statele Unite ale Americii s-au abţinut de la vot. Prin textul actului, Consiliul „cere o încetare imediată, durabilă şi respectată în totalitate a focului, care să ducă la retragerea completă a forţelor israeliene din Gaza". De asemenea, comunitatea internaţională „condamnă orice act de violenţă şi ostilitate îndreptat împotriva civililor şi orice act de terorism", fără a preciza însă explicit tirurile de rachete lansate de militanţii Hamas şi cere „furnizarea fără obstacole (…) de ajutor umanitar".

Guvernul de la Ierusalim a respins imediat Rezoluţia ONU pe care a etichetând-o drept „nerealizabilă" şi a subliniat că, în condiţiile în care palestinienii au lansat rachete asupra statului evreu chiar vineri dimineaţă, Israelul va continua să-şi apere cetăţenii.

Peste 800 de palestinieni şi-au pierdut viaţa în Gaza de la izbucnirea conflictului cu Israelul

10 ianuarie 2009

Românii, care au reuşit să scape din infernul numit Gaza, au ajuns vineri acasă, însă în zona de conflict au mai rămas persoane, care ar vrea să revină dar nu pot pentru că nu au acte. Între timp, peste 100 de oameni, majoritatea de origine arabă, au ieşit în stradă în Bucureşti şi Constanţa pentru a cere oprirea conflictului din Orientul Mijlociu.

Bilanţul conflictului din Gaza a trecut de 800 de morţi, iar luptele continuă, după ce atât Israelul cât şi mişcarea Hamas au respins rezoluţia ONU care cerea încetarea focului. Palestinienii şi susţinătorii lor din toată lumea au proclamat vineri o nouă „zi a mâniei", cu mari manifestaţii anti-israeliene, uneori violente.

Guvernul israelian a declarat că rezoluţia Consiliului de

Securitate este „inaplicabilă”, iar Hamas a susţinut că documentul „nu o priveşte” şi că nu are de gând să ridice „steagul alb al capitulării”. Aşa că ostilităţile au continuat: Israelul a bombardat aproximativ o sută de obiective din Gaza, iar Hamas a lansat 30 de rachete asupra Israelului. Câteva au căzut chiar la 40 de kilometri de limita Fâşiei Gaza. Un israelian a fost uşor rănit.

Situaţia civililor din Gaza este disperată. După Agenţia ONU pentru Refugiaţi, Crucea Roşie Internaţională şi-a redus de asemenea operaţiunile umanitare, după ce un convoi al său a fost ţinta focurilor de armă. Un oficiu al Naţiunilor Unite i-a acuzat pe militarii israelieni că i-au îndemnat pe civilii palestinieni să se refugieze într-o clădire pe care, mai târziu, au bombardat-o. 30 de oameni şi-ar fi pierdut viaţa în incident.

Armata israeliană a respins acuzaţia şi a difuzat, la rândul său, o înregistrare care ar dovedi că militanţii Hamas îşi instalează armamentul în curtea şcolilor.

În numeroase ţări ale lumii, zeci de mii de oameni au manifestat împotriva ofensivei israeliene din Gaza. Protestele au degenerat uneori în incidente violente, mai ales la Ierusalim şi în Cisiordania, unde palestinienii au înfruntat forţele de ordine israeliene. Într-o localitate din Cisiordania, protestatarii s-au deghizat în deţinuţi ai lagărelor naziste, ca un gest de sfidare la adresa Israelului. Manifestaţia a fost urmată, şi aici, de violenţe.

La Ramallah s-a ajuns şi la ciocniri între militanţii celor două formaţiuni rivale palestiniene, Fatah şi Hamas, care au organizat marşuri separate de protest. Fatah este condusă de Mahmoud Abbas, al cărui mandat de preşedinte al Autorităţii Palestiniene a expirat ieri. Abbas susţine însă că mai are un an de mandat. O decizie ar trebui luată de parlamentul palestinian, care, însă, nu se poate întruni în actualele condiţii.

Şapte rachete lansate împotriva Israelului din Fâşia Gaza

28 feb 2009

Şapte rachete au fost lansate de ieri seară împotriva Israelului din Fâşia Gaza fără să se înregistreze victime, a anunţat sâmbătă un purtător de cuvânt al armatei israeliene, relatează AFP.

Două rachete lansate din Fâşia Gaza au căzut în această dimineaţă asupra oraşului Ashkelon fără să facă răniţi, iar una dintre ele a provocat pagube lovind în plin o şcoală', a afirmat purtătorul de cuvânt.

El a precizat că şcoala era goală din cauza Sabatului.

Potrivit armatei, este vorba de rachete de fabricaţie artizanală de calibru 170 mm, a căror rază de acţiune a fost mărită.

Anterior, alte cinci rachete trase din Fâşia Gaza au lovit sudul teritoriului israelian, fără să facă victime, în pofida unui armistiţiu intrat în vigoare la 18 ianuarie, care a pus capăt ofensivei militare israeliene, soldată cu 1.300 de morţi palestinieni în trei săptămâni.

Israelul a uitat repede acordul de la Annapolis

11 Dec 2007

SUA şi UE au criticat la unison Israelul pentru intenţia de a construi 300 de case noi în zona arabă din Ierusalimul de Est.

Secretarul de Stat american Condoleezza Rice a lansat critici neobişnuit de dure pentru administraţia de la Casa Alba. Ea a spus, după o întâlnire cu ministrul israelian de Externe, Tzipi Livni, că intenţia Israelului de a construi case în zona arabă din Ierusalimul de Est „nu poate da naştere la încredere exact într-un moment în care tocmai de asta e nevoie".

Condoleezza Rice a avertizat că planul Israelului pune în pericol negocierile care abia au fost reluate la conferinţa de la Annapolis de luna trecută.

Israelul deja a lansat invitaţii de licitaţie pentru terenuri în cartierul Har Homa din Ierusalimul de Est.

Măsură este surprinzătoare de vreme ce premierul Ehud Olmert promisese că nu vor mai fi înfiinţate noi colonii, mai ales în Ierusalimul de Est, un spaţiu extrem de important pentru palestinieni, care vor acolo capitala viitorului stat.

Premierul palestinian Salam Fayyad, aflat în vizită oficială la Bruxelles, a declarat că ultima acţiune a Israelului contrazice în totalitate „literă şi spiritul" negocierilor de la Annapolis.

Şi secretarul general al ONU, Ban Ki-Moon, a criticat proiectul Israelului. La fel a reacţionat şi UE. Comisarul european pentru Relaţii externe a declarat că planul de construire a 300 de case israeliene provoacă îngrijorare.

Conform planului de pace din 2003 şi reactivat anul acesta, Israelul este obligat să oprească orice activităţi de colonizare în teritoriile cucerite în războiul din 1967. Israelul le cataloghează drept

teritorii anexate, şi nu ocupate, aşa cum sunt considerate în legislaţia internaţională şi de către ţările arabe. Israelul spune că, de vreme ce teritoriile respective au fost anexate, ele sunt parte a statului şi deci poate instala colonii.

În plină controversa privind planul Israelului de a construi în Ierusalimul de Est, aproximativ 30 de tancuri israeliene au făcut ieri-dimineaţa o incursiune în sudul Fâşiei Gaza, relatează agenţiile de presă. Este cea mai importantă incursiune din ultimele luni în Gaza.

Forţele israeliene au suspendat şi circulaţia pe principala rută care leagă partea nordică de sudul Fâşiei Gaza şi au avut loc schimburi de focuri intre palestinieni şi militarii israelieni. Mai multe tancuri israeliene au lansat obuze în direcţia oraşului Rafah, fără a provoca victime. Armata a anunţat că a fost vorba doar de o „incursiune de rutină".

De la Zidul Segregării la Zidul Plângerii (2)
15 decembrie 2008

Teritoriul palestinian, loc sacru de pelerinaj pentru adepţii tuturor

celor trei mari religii monoteiste ale lumii, este sfâşiat astăzi, mai mult ca oricând, de tensiuni religioase, rasiale şi politice. Deşi Vechiul Testament, însuşit de toate cele trei religii, spune că suntem cu toţii urmaşii lui Avraam, legea „ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte „încă primează. Claudia Ion îşi continua periplul dincolo de Cortina de Beton, în speranţa că va înţelege de ce uneori religia, în loc să ne apropie, ne dezbină.

Din **Betleem** am coborât În sud spre **Hebron**, unde am dat de primul punct de control israelian. Ar mai fi fost câteva şi în drum spre Betleem, dar Eyad, şoferul meu arab, ştia rute ocolitoare. În apropiere de Hebron, am fost traşi pe dreapta. Doi soldaţi încă adolescenţi au început cu Eyad o discuţie destul de aprinsă în **ebraică**. Le-am dat paşaportul şi, în timp ce un militar îl verifica, altul scotocea prin maşină. Cel dintâi m-a întrebat în engleză: „Ce faci aici?", iar eu i-am răspuns: „Vreau să vizitez Cisiordania. „De ce? „– şi-a dat el ochii peste cap, dar fusese o **întrebare retorică**, la care era evident că nu aşteaptă un răspuns. Am ridicat din umeri. Apoi, unul dintre soldaţi a găsit un briceag în torpedou şi în secunda următoare am fost înconjuraţi de alţi cinci. Nu aveau puştile îndreptate spre noi, însă cei din turnul de control din dreapta da. Într-un final, Eyad a consimţit să renunţe la briceag şi ne-au dat drumul mai departe. Pfu!

Oraşul Patriarhilor

Hebron e un orăşel înşirat pe marginea drumului, unde cei 166 de mii de locuitori trăiesc înfloritor din comerţul cu materiale de construcţii, sticlărie, ceramică şi produse lactate. Este o zonă muntoasă deşertică, unde întâlneşti la tot pasul cariere de calcar. Şi, mai ales, e un important punct de atracţie pentru **pelerinii** evrei, creştini şi musulmani deopotrivă, aici aflându-se **Peştera Patriarhilor**, unde, conform Vechiului Testament, s-ar găsi mormintele lui **Adam şi Eva, Avraam şi Sara, Isaac şi Rebeca, Iacov şi Lia**. Aici este şi **Moscheea Ibrahimi**, care serveşte parţial şi ca sinagoga pentru cei douăsprezece mii de sionişti din zona Hebronului. După masacrul din 1994, când un militar israelian a omorât zeci de musulmani care se rugau în timpul Ramadanului, teritoriul musteşte de tensiuni rasiale şi religioase.

Rătăcind prin Deşertul Iudeii

Pe măsura ce-am coborât tot mai spre sud, ne-am afundat în

Deşertul Iudeii. Acolo nu există nimic în afară de întinderea vălurită de pietriş nisipos. Timp de o oră sau mai bine, n-am văzut nicio maşina sau vreun alt suflet. La un moment dat, în zare au apărut câteva **corturi de beduini**, în faţa cărora se aflau cămile şi neapărat un **jeep**. Pe o creastă, am oprit în dreptul unei cruci-indicator care semnala **Biserica Ortodoxă Sf. Gheorghe**, construită în stânca din **canionului Wadi Qilt,** în secolul V d. Hr. Am coborât pe poteca şerpuitoare, scăldată în soarele înverşunat de amiază, fără să aud vreun sunet, nici măcar al unui mărăcine pe care să-l bată vântul… iar propria-mi respiraţie mi s-a părut asurzitoare. Am întâlnit un beduin bătrân şi unul tânăr, care se odihneau la umbrele a doi măgari, sub un colţ de stânca mai proeminent. Cel bătrân mi-a oferit o **kefiya**, năframa lor tradiţională, care să mă ferească de razele soarelui. I-am plătit omului douăzeci de shekeli şi mi-am văzut de drum. Cel tânăr a coborât, călare pe măgar, împreună cu noi şi s-a întreţinut cu Eyad în timp ce mă privea lung, de parcă eram de pe altă lume. De fapt, chiar eram, probabil că nu văzuse prea multe fete îmbrăcate în blugi & tricou cu Bob Dylan şi cu o kefiya în jurul capului.

Ierihon, cel mai vechi oraş al lumii

Apoi am urcat spre nord şi, cu excepţia câtorva controale lejere, nu au mai fost probleme. La intrarea în **Ierihon**, cel mai vechi oraş de pe glob, cu o existenţă neîntreruptă de peste 11 mii de ani, am petrecut ceva vreme conversând cu soldaţii palestinieni, care sunt foarte prietenoşi şi se bucura de rarele momente în care văd turişti. „Ţii cu Fatah sau cu Hamas?", m-au întrebat glumind. „Fatah, bineînţeles", le-am răspuns şi toţi au aclamat. „Hamas ne fac numai probleme", au continuat, „din cauza lor nu avem încă ţara noastră, să ne construim case şi să ne trimitem copiii la şcoală. „Poate totuşi în timp se rezolva", am spus, dar n-am citit prea mult optimism în ochii lor. **Ierihonul** e departe de ceea ce promitea **Vechiul Testament** când l-a dat drept referinţă pentru **Pământul Făgăduinţei**. Centrul oraşului consta într-un sens giratoriu tivit cu dughene şi restaurante cu un aer uşor insalubru. Chiar şi aşa, însă, **Al-Essawi** este stabilimentul cu cel mai bun labneh pe care l-am mâncat vreodată.

Ramallah, în plină fervoare culturală

Următoarea oprire a fost la **Ramallah**, capitală de facto a

Autorităţii Palestiniene. „Este foarte important”, mi-a zis Eyad, „să mergem la **Mukata'a**, sediul executiv central, acolo unde este înmormântat **Yasser Arafat**, fondatorul partidului Fatah şi iniţiatorul acordului de pace cu statul Israel. „Moartea lui Arafat a survenit în 2004 în Franţa, cauza acesteia fiind şi acum subiectul multor speculaţii. Mausoleul este cu adevărat impresionant: o construcţie din sticlă şi calcar pe care doi soldaţi palestinieni îmbrăcaţi solemn o păzesc stând de-o parte şi de alta a ei. În stânga mausoleului se înalţa o moschee cu arhitectură postmoderna, demnă de un **muzeu de artă contemporană**. Ramallah, cu o populaţie de aproximativ 120 de mii de persoane, este cel mai cosmopolit oraş din Palestina. Străzile sale largi sunt înţesate de oameni care se preumbla dintr-o parte în alta, la cumpărături sau în căutarea unei cafenele mondene. Un elan de sincronizare cu Occidentul se simte la tot pasul.

Dacă femeile mai în vârstă încă îşi mai acoperă capul, tinerele poarta blugi şi bluze cu bretele. **Moda emo** a ajuns şi la puştii de aici, ceea ce mă face să o apreciez şi mai mult, fiindcă, iată, ne uneşte pe toţi. Ramallah este un oraş liberal, unde au loc multe evenimente culturale, de la spectacole de teatru, la concerte de muzica house şi la cercuri de poezie, fiind sediul multor **organizaţii militante**. Nu e de mirare că primăria e condusă de o femeie, **Janet Mikhail**. Am făcut o plimbare în jurul monumentului cu lei din centru, răstimp în care am savurat un suc proaspăt de morcovi de la unul dintre fructobarurile atât de populare aici. L-am întrebat pe Eyad ce face când nu e şofer şi mi-a răspuns că îşi petrece timpul cu nevasta. „Doar una?”, am zâmbit. „Una şi bună, fi'nca de zece ani legea nu ne mai lasa să avem mai mult de o nevastă. „Şi-ţi pare rău?”, am continuat. „Nu, pentru că o iubesc. Mi-a dăruit trei copii. Lucrează la un centru cultural din Betleem şi sunt mândru de ea. Şi tatăl meu a avut doar o singură nevasta, pe mama. Noi, **musulmanii**, ne iubim familiile la fel de mult că evreii şi creştinii. „

Another Brick în the Wall

Din **Ramallah** înapoi la **Tel Aviv** nu poţi să ajungi decât supunându-te unor controale riguroase. Chiar pe aici trece zidul care desparte **Israelul** de **Teritoriile Palestiniene**. Indiferent de motivele politice care i-au facilitat existenta, zidul de beton de opt metri

înălţime îţi dă fiori reci, chiar dacă afară sunt peste 40 de grade. Însoţită de doi puşti palestinieni, care vând guma de mestecat expirata la 10 shekeli bucată, studiez lucrările de grafitti ale artiştilor activişti, inclusiv ale faimosului britanic Banksy. Mesaje pacifiste, ultranaţionaliste sau pur şi simplu mâzgăleli – zidul ăsta le adăposteşte pe toate, fără discriminare. Nu de mult, Roger Waters de la **Pink Floyd** s-a abătut pe-aici, scriind versuri din **Another Brick în the Wall**.

Ierusalim, Oraşul Sfânt al dezbinării

La prima oră a dimineţii, mă îndrept către staţia de autobuz, trecând pe lângă vechile case ale **cavalerilor cruciaţi**, pe Bulevardul Kepler din Tel Aviv. Când stai la coada la bilete şi-i ceri unui vânzător cu barba căruntă „one ticket to Jerusalem, please", oricât de dur ai fi, tot te copleşesc emoţiile. Staţia e ticsită cu soldaţi – fete şi băieţi gălăgioşi care îşi cara anevoie puştile automate **M16**. Trebuie să le fie tare incomod, gândesc eu, pentru că le ţin agăţate de umăr cu o cordeluţa, atârna greu şi se lovesc de toate cele. După ce-mi fac loc în autobuz dând din coate, mă aşez lângă un soldat şi lângă puşca lui sprijinită cam neglijent între scaune. La fiecare hurducătura, ţeava mă loveşte în genunchi. Zâmbeşte jenat şi-i răspund simpatetic. Asta e, nu am voie să mă plâng. Drumul durează cam patruzeci de minute, după care autobuzul mă lasa la intrarea în **Ierusalim**, pe dreapta, în staţia centrală.

Zidul Plângerii şi Muntele Templului

Am intrat pe **poarta Jaffa** şi am străbătut străduţele înguste, pavate cu piatră, care formează un bazar labirintic, de unde poţi cumpăra orice – de la tricouri cu Guns & Moses, Jesus Loves You sau Free Palestine, la naut, cafea şi mirodenii, pietre preţioase, obiecte religioase sau decoraţiuni. Într-un final, am ajuns la **Zidul Plângerii**, cel mai sacru loc al israelienilor. Se spune despre Zidul Plângerii, singura parte rămasă după **dărâmarea celui de-al Doilea Templu** de către romani (70 e.n.), că nu a fost niciodată părăsit de Dumnezeu. Zidul funcţionează ca o sinagoga în aer liber, unde orice persoană, indiferent de credinţă, este invitată să se reculeagă şi să lase un bileţel cu o rugăminte adresată divinităţii. Locul este înţesat de soldaţi şi **evrei ultrareligiosi**, aceştia din urmă în îmbrăcămintea lor

tradiţională, iar intrarea şi ieşirea presupun controale severe. Asta pentru că dincolo de Zid se afla **Muntele Templului**, zona controlată de Autoritatea Palestiniană. **Vechiul Testament**il desemnează drept locul Facerii Lumii şi totodată locul unde lui Avraam i s-a cerut sacrificarea fiului său, Isaac. În urmă cu aproape trei mii de ani, **regele Solomon** a construit aici Primul Templu, lăcaşul Chivotului Legii, cu cele zece porunci ale lui Moise. În prezent, pe locul cu pricina se înalta **Moscheea Al-Aqsa**, venerată de musulmani, conform Coranului, pentru faptul că aici a poposit **Profetul Mahomed** înainte să se înalţe la ceruri, în secolul al VII-lea după Hristos. Evreilor le este strict interzis accesul dincolo de zid, din motive atât religioase, cât şi politice, iar creştinii au un acces limitat, cu paşaport „în regulă „şi după controale riguroase, ca la trecerea frontierei. E greu să nu fii tulburat de lipsa de înţelegere a aproapelui faţă de aproape care caracterizează atât de brutal **Oraşul Sfânt**.

De la Grădina Ghetimani la Dealul Golgotei

Am ieşit pe **Poarta Ha'Ashpot** şi mi-am continuat drumul în afara zidurilor, pe o arşiţa infernală, până la **Grădina Ghetimani,** locul unde Iisus s-a rugat după **Cină cea de Taină**. Alături se afla grota unde e înmormântata **Fecioara Maria**, însă accesul mi-a fost interzis de către nişte măicuţe întâmplător de naţionalitate romana, pe motiv că se face curat. Am intrat din nou în cetate pe **Poarta Leilor**, unde începe **Via Dolorosa – Drumul Patimilor**, parcurs de Iisus după momentul judecăţii. Traseul străbate cartierul musulman de la un cap la altul, terminându-se la **Biserica Sfântului Mormânt**, aşezământ ortodox, construit pe Dealul Golgotei. De data aceasta, pelerinii sunt îmbiaţi să cumpere din bazaruri **crucifixuri** la oferta (trei la preţ de două şi bonus un breloc cu Fecioara Maria), **icoane medievale făcătoare de minuni** pictate alaltăieri şi cununi de spini din plastic.

Experienţa Ierusalimului, departe de pulsul de spiritualitate pe care mă aşteptam să-l simt aici, mi-a lăsat un gust amar. O lume în care copiii se maturizează prea devreme, purtând pe umeri povara că s-au născut la confluenta a trei mari religii care, în ciuda faptului că au mai multe lucruri în comun decât diferenţele care le separa, continua să fie adverse. O lume în care copiii sunt condamnaţi să plătească şi să perpetueze intoleranta părinţilor faţă de semenii lor. Dar speranţa

există, totuşi. Dincolo de **interesele religioase**, dictate de interese politice, la rândul lor dictate de interese economice, am învăţat că spiritul uman este acelaşi în toate colţurile lumii. Atâta timp cât toţi ne naştem la fel, iubim la fel, murim la fel, orice bariere aşezate între noi nu pot fi decât vremelnice şi surmontabile.

Intifada

Din 1967, când **Cisiordania** a fost anexata Israelului în urma **Războiului de 6 Zile** cu Iordania, până în 1987, anul **Primei Intifade**, palestinienii au avut drept de liberă circulaţie pe teritoriul Israelului şi în Gaza. Intifada, denumirea arabă pentru revolta, a avut ca principale ingrediente **cocktailurile Molotov** şi **atentatele sinucigaşe** comise pe tot teritoriul Israelului. După semnarea **Acordului de la Oslo**, în 1993, au urmat câţiva ani de relativa prosperitate pentru palestinieni, oprită sângeros de **cea de-a Doua Intifada**, în 2000. Protestele palestinienilor s-au soldat cu ciocniri armate intre extremişti şi forţele militare israeliene, care au atins apogeul în momentul când doi rezervişti rătăciţi pe teritoriul palestinian au fost linşaţi public, iar corpurile mutilate le-au fost tarate în uralele mulţimii pe străzile Ramallei. În perioada următoare, pe lângă înăbuşiri sângeroase, **Israelul** a autorizat construirea zidului din sârmă ghimpată şi beton, care demarchează fizic Cisiordania, dar pătrunde şi pe teritoriul palestinian, limitând pentru câteva comunităţi accesul la apă, la şcoală şi la servicii medicale. Activişti din întreaga lume, inclusiv israelieni, condamna vehement Zidul, însă nimeni nu poate nega faptul că incidentele teroriste, inclusiv cele sinucigaşe, s-au redus până aproape de zero în ultimii ani. Într-un interviu din martie 2008, **Ramadan Abdallah Shalah**, liderul Jihadului Islamic Palestinian, s-a plâns unui ziar din Qatar că Zidul „limitează posibilitatea forţelor de rezistenţa să pătrundă adânc în Israel ca să ducă la înfăptuire atentate sinucigaşe, dar asta nu înseamnă renunţarea totală la Intifada, ci doar căutarea unor noi modalităţi de înfăptuire a ei". Este exact lucrul de care umanitatea avea nevoie: încă un politician care să pună cauza lui mai presus de viaţa cetăţenilor pe care îi „apara".

Capitală a doua state

Ierusalimul, capitala Israelului, este casa a aproximativ 750 de mii de locuitori, dacă punem la socoteală şi aripa de est, aflată sub

jurisdicţia **Autorităţii Palestiniene**. Cea mai mare parte a aşezării se întinde în afara Oraşului Vechi, aici aflându-se sedii administrative, universităţi, centre culturale şi alte instituţii. Însă esenţa se afla în interiorul zidurilor. Tocmai de aceea, în decursul istoriei, Ierusalimul a fost distrus de două ori, asediat de 23 de ori, atacat de 52 de ori şi capturat de 44 de ori. Nici astăzi treburile nu sunt tocmai armonioase. Suprafaţa de sub 1 kilometru pătrat a Oraşului Vechi este divizată în patru sectoare: cartierul musulman, cartierul evreiesc, cartierul creştin şi cartierul armenesc. Datorită importantei sale politice, atât Israelul, cât şi Palestina îşi dispută Ierusalimul drept capitala, iar linia de demarcaţie dintre cele două teritorii trece prin mijlocul oraşului. **Statutul Ierusalimului**, în special cel privitor la administrarea locurilor sfinte, este în continuare unul controversat.

Israelul, sub atac

20 Mai 2007

Rachetele palestiniene determina autorităţile israeliene să transfere armatei prerogativele civile.

Israelul a declarat starea excepţională, iar armata a preluat ieri autoritatea în localităţile din sudul ţării, aflate sub o ploaie de rachete palestiniene lansate din Fâşia Gaza. Măsura oferă armatei toate prerogativele administraţiei civile şi mai ales acelea ale poliţiei.

Armata poate ordonă, la nevoie, închiderea şcolilor, a instituţiilor publice, a drumurilor, a companiilor private şi publice, fără să mai aibă nevoie de acordul instituţiilor care le administrează. Starea excepţională se aplică pe o rază de şapte kilometri în jurul Fâşiei Gaza.

Raidurile israeliene din ultimele zile nu au avut efect, iar rachetele militanţilor Hamas au continuat să cadă peste oraşele israeliene din apropierea Fâşiei Gaza.

Replica israeliana şi declararea stării excepţionale se suprapun pe un nou armistiţiu fragil între Hamas şi Fatah. Ciocnirile dintre grupările palestiniene au continuat toată săptămâna trecută, iar acordurile de încetare a focului au rezistat de multe ori doar câteva ore, pentru că violentele să fie reluate. Sub raidurile israeliene e puţin probabil că Hamas şi Fatah să se aşeze la noi discuţii pentru formarea mult amânatului guvern de uniune naţională. Armistiţiul mediat de egipteni este al cincilea din ultimele opt zile.

Replica israeliana se anunţa dura. Pe principiul care domina Orientul Mijlociu – ochi pentru ochi, dinte pentru dinte – armata israeliană intenţionează să regleze conturile nu doar cu Hamas, ci şi cu alte grupări militante care au lansat constant rachete asupra Israelului. Blocada asupra armelor pare că funcţionează măcar parţial în Fâşia Gaza, pentru că rachetele Hamas sunt fabricate în zona cu mecanisme improvizate şi aproape ineficiente. Hamas a pus capăt unui acord valabil şase luni în care nu mai atacase Israelul. Motivul a fost ca Tel Avivul şi Washingtonul susţin deschis, inclusiv cu arme, gruparea Fatah. Membrii aripii armate a Fatah ataca Hamas cu arme noi şi echipamente evident mai performante decât cele ale Hamas. Starea excepţională declarată în Israel şi lansarea ofensivei asupra Gaza au ca scop să pună Hamas sub un tir încrucişat Fatah, de o parte, şi aviaţia israeliană, de cealaltă.

Arabii recuceresc Ierusalimul făcând copii

15 Mai 2007

Arabii au toate şansele să-i depăşească la număr pe evrei în Oraşul Sfânt, în pofida masurilor restrictive.

Cu ajutorul natalităţii, arabii recuceresc Ierusalimul de Est, pierdut în 1967 în ceea ce ei numesc Nakba – Ziua Catastrofei, care

anul acesta a fost comemorata pe 15 mai. Între timp, evreii sărbătoresc astăzi „Ziua Ierusalimului", dată la care oraşul a fost alipit statului Israel, după ocuparea Cisiordaniei.

Ironia istoriei Ierusalimului este resimţită mai ales în rândul celor aproximativ 245.000 de arabi care trăiesc în Ierusalim şi văd cum tot mai mulţi dintre ei îşi pierd drepturile de a trăi în oraş.

În 2006 faţă de 2005, de şase ori mai mulţi arabi din familii care se aflau în oraş de generaţii au văzut cum le este retras dreptul de a locui în Ierusalim.

Bătălia pentru Ierusalim e permanentă şi se desfăşoară prin control demografic, în încercarea de anexare a părţii estice, arabe, a Oraşului Sfânt. Autorităţile israeliene au încercat să-şi întărească controlul construind cartiere pentru evrei de jur împrejurul celor arabe – legislaţia internaţională le considera colonii ilegale.

Subfinantarea administraţiilor locale în zonele arabe a fost, după părerea mai multor organizaţii internaţionale, încă o modalitate de a-i determina pe arabi să plece din Ierusalim şi să se stabilească în Ramallah sau Bethleem, în Cisiordania.

În pofida tuturor măsurilor, astăzi doar 66% dintre locuitorii Ierusalimului sunt evrei faţă de 74% în 1967, arata un studiu publicat săptămâna aceasta şi care înregistrează o creştere spectaculoasă a populaţiei arabe.

Rata natalităţii la arabi este dublă faţă de cea a evreilor, mai arata studiul. Se pare că acesta este motivul pentru care autorităţile israeliene au înăsprit condiţiile de şedere pentru arabi şi au revocat multor arabi dreptul de aşa-numita „rezidenţă permanentă" garantat lor, iniţial, imediat după anexarea Ierusalimului de Est.

„Rezidenţă permanentă" cuprinde beneficii sociale, dreptul la munca şi la vot în alegerile locale, dar nu şi paşaport sau dreptul de a vota la alegerile naţionale. Din 1995 până acum, autorităţile israeliene au început să revoce rezidenta arabilor care nu au putut aduce dovezi că „centrul în care se desfăşoară viaţa lor" este Ierusalimul. Dar formularea a făcut ca după 4 ani măsură să fie anulată pentru că, de fapt, permitea arabilor înapoierea în oraş. Arabii pierd dreptul de rezidenţa dacă petrec mai mult de un an în străinătate sau obţin rezidenta ori cetăţenie în altă ţară.

Libanul îl bântuie pe Olmert

01 Mai 2007

Premierul israelian nu vrea, cu niciun chip, să-şi dea demisia, deşi e acuzat de grave erori în războiul cu Hezbollah din 2006.

Olmert a adormit la o ceremonie. El citise raportul noaptea.

Comisia Winograd a dat un verdict mai dur decât se aştepta oricine, mai lipsea cuvântul incompetenţă, dar Ehud Olmert nu s-a arătat impresionat şi a spus că raportul nu face recomandări explicite de demisie, aşa că „vom folosi asta pentru a face corecturi unde e nevoie", a adăugat el şi a atras atenţia ca eventuale alegeri anticipate ar arunca Israelul în criză.

Comisia a notat clar că Olmert şi guvernul său împreună cu armata poarta întreaga responsabilitate pentru aventură Israelului în Liban, încheiată cu eşec, de vreme ce mişcarea şiita Hezbollah e departe de a fi fost distrusă.

Ultimatum arab: Pacea noastră său război

Dacă Israelul nu accepta planul de pace arab, viitorul va rămâne în mâinile „lorzilor războiului", avertizează Arabia Saudită.

La summitul Ligii Arabe de la Riad, statele arabe arata că nu mai au răbdare, nu mai vor negocieri nesfârşite cu Israelul şi planuri de pace nepuse în practică. Cu Arabia Saudită pe post de lider, arabii s-au decis să semneze un plan de pace propus de saudiţi. Documentul presupune recunoaşterea statului Israel la schimb pentru teritoriile arabe ocupate în urma războiului din 1967 şi înfiinţarea statului palestinian în Cisiordania şi Fâşia Gaza cu Ierusalimul de Est drept

capitala.

audiţii pacificatori

„Noi am făcut tot ce ne stătea în putere în lumea arabă”, a declarat pentru „Telegraph” prinţul Saud al-Faisal. „Acum depinde exclusiv de cealaltă parte, pentru că, dacă pacea e dorită cu adevărat, nu e suficient că numai o tabără să vrea asta. E nevoie ca ambele tabere să şi-o dorească la fel de mult”, a adăugat prinţul Saud.

Mingea, în terenul Israelului

Statele arabe în frunte cu Arabia Saudită considera că, dacă acest plan arab de pace este refuzat de Israel, atunci destinul regiunii va trece din mâinile celor care doresc pacea în cele ale „lorzilor războiului”. Prinţul Saud a exclus orice noi negocieri cu Israelul, spunând că discuţiile şi compromisurile nu au avut niciun rezultat până acum. „Alte ţări arabe au recunoscut Israelul, şi ce-au obţinut? De exemplu, Egiptul. Şi atitudinea Israelului pentru o posibilă pace nu s-a schimbat deloc”, a adăugat categoric prinţul saudit. Israelul cunoaşte planul propus de Arabia Saudită, dar are rezerve serioase, mai ales în legătură cu o posibilă întoarcere a refugiaţilor palestinieni.

Diplomaţie antiiraniana

De ce preia Arabia Saudită tot mai des, în ultima vreme, rolul de diplomat-sef al regiunii? Saudiţii şi în general statele arabe par să dorească tot mai mult o pace cu Israelul, mai ales în condiţiile în care din mijlocul lor se afirma tot mai mult un străin – indo-europeanul Iran. Agenda Iranului a fost perceputa, încă de la revoluţia Islamică şiita din ’79, ca o ameninţare la adresa arabilor, majoritar sunniţi. Arabia Saudită a preluat conducerea în frontul împotriva Iranului, ba chiar a lansat un avertisment Teheranului – „Nu ne deranjează Iranul,

dar dacă vrea rol de lider, să vadă mai întâi dacă este şi în interesul celor pe care vrea să îi conducă", a spus prinţul Saud.

Umbra nucleară

Aşa cum în '79, statele arabe sunnite se temeau că Iranul va exporta revoluţia islamică şiita şi le va şubrezi prin influenţa minorităţilor şiite, acum în 2007 aceleaşi state arabe se tem de un Iran nuclear. Cu arma nucleară Iranul ar domina fără apel regiunea. Prinţul Saud a spus diplomatic ca ţara să nu va căuta să obţină arme nucleare, ca reacţie la un eventual Iran nuclear. „Nu vom face asta în nicio circumstanţa", a declarat Saud pentru „Telegraph". Dar după un moment de tăcere a completat: „Nicio circumstanţa previzibilă."

Hamas ar recunoaşte Israelul

Liderul mişcării palestiniene Hamas, Khaled Meshaal, aflat în exil la Damasc, a declarat că statul Israel este o realitate. Mai mult, Meshaal a promis că Hamas ar putea recunoaşte oficial Israelul dacă şi când va fi creat un stat palestinian.

Doar Occidentul e surprins

Cuvintele lui Meshaal au fost imediat interpretate ca semnalul cel mai apropiat de o recunoaştere de către Hamas a Israelului ca stat. În Fâşia Gaza, declaraţia lui Meshaal nu a provocat surpriză. Jurnalistul palestinian Safuad Khahlout, apropiat de Hamas, a comentat pentru „Cotidianul" ca Meshaal nu a făcut decât să repete ceva ce mişcarea spune de multă vreme.

amas se străduieşte să fie partid politic

Safuad Khahlout a explicat că recenta declaraţie a liderului Hamas a fost greşit interpretata în presa occidentală şi americană: „Nu

e vorba despre o „înmuiere” a tonului Hamas referitor la recunoaşterea statului Israel. Când a venit la putere Hamas, nu a validat acordurile anterioare dintre Autoritatea Palestiniană şi Israel privind recunoaşterea, pentru că a văzut ca Tel Aviv-ul nu şi-a respectat partea din înţelegeri, dar Hamas n-a zis că nu ar accepta niciodată Israelul”.

Ce vrea Hamas

Problema este ca Hamas cere nu orice fel de stat palestinian, ci unul în graniţele din 1967, înainte de Războiul de 6 zile. Chiar şi simpatizanţii mişcării, precum Safuad Khahlout recunosc că e aproape imposibil ca Israelul să accepte vreodată graniţele din 67. Într-un interviu publicat anul trecut în „Cotidianul”, purtătorul de cuvânt al Hamas, Ghazi Hamad, a precizat că în programul politic de guvernare al mişcării nu este specificata recunoaşterea statului Israel – „Ne vom schimba părerea după ce vom vedea statul palestinian creat şi recunoscut efectiv”.

Jihadul Islamic respinge orice negociere cu Israelul

Yafez Azzam, lider spiritual al Jihadului Islamic, se afla pe lista Israelului cu cei mai căutaţi teroriştі. A supravieţuit mai multor operaţiuni de lichidare şi nu renunţa la agenda războinică.

Jihadul Islamic a fost de acord cu iniţiativa formarii noului guvern palestinian de unitate naţională, din păcate eşuată?

Da, Jihadul Islamic a spus că va sprijini noul guvern, în speranţa că îi va scoate pe palestinieni din criza.

Aţi fi dispuşi să faceţi parte dintr-un guvern, de pildă de uniune naţională?

Nu, nu vrem să facem parte din guvern.

În general, politica noastră a fost şi este să nu participăm la niciun guvern palestinian. Noi, Jihadul Islamic, avem o situaţie specială şi un program de neimplicare politica.

Comunitatea internaţională cere reluarea negocierilor de pace cu Israelul şi recunoaşterea lui ca stat. Aţi sprijini un guvern care ar face asta?

Bineînţeles că nu. Nu vom mai susţine guvernul care ar face asta. Palestinienii au tot negociat cu Israelul, iar rezultatul a fost zero. Jihadul Islamic nu va susţine niciun guvern care să recunoască Israelul, care să negocieze cu Tel Avivul. Noi de multă vreme am tot zis că negocierile cu Israelul vor fi fără sfârşit şi fără rezultat.

Atunci care este soluţia, după părerea dumneavoastră?

Israelul joacă un rol foarte important şi e cauza nenorocirilor palestinienilor, alături de SUA şi chiar de ţările arabe. Avem drepturile noastre, iar Israelul ar trebui să ne dea înapoi aceste drepturi.

Să înţeleg că nu credeţi în ideea de două state pentru două popoare?

Nu, noi, Jihadul Islamic, nu credem în asta, noi credem că Israelul ar trebui să accepte o soluţie cinstită. Acesta e pământul nostru, nu e permis să fie luat şi dat altora care n-au niciun drept

asupra lui. O soluţie trebuie să ţină cont de ce e corect, umanitar şi, mai ales, să fie respectată.

Ce înseamnă „soluţie" pentru Jihadul Islamic, distrugerea statului Israel? Jihadul Islamic a transmis de multe ori acest mesaj...

Nu vrem să distrugem pe nimeni. Israelul ne distruge pe noi. Noi ne vrem doar drepturile. Israelienii ne-au ocupat pământurile, noi doar ne apărăm şi vrem înapoi ce e al nostru. Atât.

Pentru SUA şi alte ţări, Jihadul Islamic este o organizaţie teroristă...

Cine-s terorişti? Terorişti sunt cei care au ocupat Irakul, au aruncat bomba atomică în Japonia, au aruncat sute de bombe în Liban. Noi doar rezistăm ocupaţiei. Bush e teroristul, el a adus războaie peste tot în lume. El sprijină comportamentul brutal al Israelului şi vrea ocupaţie în Irak, el a sprijinit războiul din Liban. Bush a recunoscut că sunt multe închisori americane secrete şi a arestat o mulţime de oameni în toată lumea. Cine este teroristul? Cel care porneşte război cu toată lumea şi împotriva credinţei altora. Bush e teroristul. El a pornit război sfidând ONU şi fără permisiunea ONU.

Jihadul Islamic este acuzat că e finanţat de Iran.

Cred că există o confuzie. Jihadul Islamic are o relaţie foarte bună cu Iranul şi o relaţie de prietenie cu toţi cei care sprijină lupta palestinienilor împotriva ocupaţiei şi care ajuta rezistenţa. Jihadul Islamic are o bună relaţie cu Iranul, pentru că Iranul este împotriva ocupaţiei israeliene şi sprijină dreptul palestinienilor de a rezista şi de a lupta pentru libertate. Dar Jihadul Islamic îşi ia singur deciziile, nimeni nu ne influenţează ori ne impune ceva. Nu le permitem prietenilor noştri apropiaţi să intervină, să ne influenţeze deciziile. **(Carmen Gavrilă, corespondent special al Radio România Actualităţi în Liban)**

Cei mai periculoşi

Jihadul Islamic promovează instalarea unui regim islamic sunnit după modelul regimului şiit iranian. Deşi e mişcare sunnită, are la baza filosofia ayatollahului Khomeini – teocraţia. Sunt faimoşi, pentru că de fiecare dată când procesul de pace a fost relansat au organizat atentate, inclusiv sinucigaşe, în Israel, ca să determine

oprirea negocierilor intre Autoritatea Palestiniană şi Israel. Din anul 2000 până în prezent, au trimis cel puţin 40 de atentatori sinucigaşi şi au organizat zeci de atacuri.

„Îl putem elibera şi mâine pe soldatul Gilad Shalit"

Ghazi Hamad – purtătorul de cuvânt al guvernului Hamas al Autorităţii Palestiniene – explică în exclusivitate pentru „Cotidianul" care va fi soarta relaţiei cu israelienii.

Comunitatea internaţională cere eliberarea soldatului israelian Gilad Shalit. Ce aveţi de gând?

Nu e nicio problemă să îl eliberăm pe Gilad Shalit. Îl putem elibera şi mâine. Dar trebuie să avem grijă şi noi de prizonierii noştri. Dacă Israelul are la noi un soldat, la ei sunt mii de prizonieri palestinieni. Gilad Shalit e la noi cam de două luni, dar în închisorile israeliene sunt palestinieni închişi şi de 25 de ani, de 12 ani, de zece ani.

Sunt chiar şi bătrâni, femei şi copii. Dacă în clipa asta Israelul e gata de un compromis, chiar de mâine Gilad Shalit ar fi liber. Cred că problema prizonierilor palestinieni nu este doar una politica, ci şi umanitară. Până acum lumea întreagă a făcut presiuni asupra palestinienilor, dar nimeni nu a făcut presiuni şi asupra israelienilor să elibereze oameni. În prezent sunt aproximativ 4.000 de palestinieni în închisorile israeliene, unii fără să fi ajuns în faţa unui tribunal.

Când va avea efectiv Autoritatea Palestiniană noul guvern de unitate naţională?

Suntem încă în stadiul discuţiilor, al negocierilor. Până acum am finalizat programul politic, aprobat de toate partidele şi facţiunile. Acum începem negocierile privind distribuirea minis-terelor. În câteva zile, cel mult două săptămâni, vom fi gata, pentru că am stabilit deja în linii mari cine va conduce fiecare minister.

Una dintre condiţiile puse de comunitatea internaţională pentru a susţine noul guvern este ca Autoritatea Palestiniană să comunice cu Israelul.

A avea o relaţie cu Israelul, este ceva diferit de a recunoaşte Israelul. În „documentul prizonierilor", care se va afla la baza programului nostru politic, nu se menţionează recunoaşterea Israelului ca stat. Dar în acelaşi timp îl lăsăm pe preşedintele Abbas să continue negocierile de pace cu Israelul. Hamas nu va pune obstacole în calea negocierilor, dar vom impune anumite limite, pentru că direcţia politică să fie cea corectă. Asta pentru că experienţa ne-a arătat că, de exemplu, preşedintele Yasser Arafat a petrecut 12 ani în

negocieri şi a semnat multe acorduri cu Israelul, dar fără niciun efect, dimpotrivă, mai multă vărsare de sânge, mai multe distrugeri. Acum e prima oară în istoria noastră când toate facţiunile palestiniene, dar şi cele de rezistenţă, sunt unite sub o singură „umbrela" politică. Cred că asta ne va ajuta mult în drumul nostru spre independenta.

Care va fi politica noului guvern în plan intern şi în plan extern?

Programul politic este foarte clar: un stat palestinian în graniţele din 1967, Ierusalimul – capitala, dreptul refugiaţilor de a se întoarce, eliberarea prizonierilor, un stat liber fără noi încercări de colonizare israeliană. Vrem să avem o ţară ca oricare alta în lume. Acum aşteptăm de la comunitatea internaţională să ne ajute în acest sens. Poate că ne va impune nişte precondiţii, precum renunţarea la violenţă, dar cred că nu suntem obligaţi să răspundem la toate condiţiile, pentru că Israelul continua cu agresiunile şi îşi extinde colonizarea. Mai întâi vrem ca de altfel comunitatea internaţională să exercite presiuni nu asupra noastră, care suntem victimele ocupaţiei, ci asupra Israelului. Să primim înapoi pământul şi să se întoarcă refugiaţii sunt lucruri care depind doar de Israel. Iată cum e Fâşia Gaza acum, e ca o închisoare, nu putem călători, de aproape două luni, totul e închis, nu putem face exporturi ori importuri, nu putem face nimic. Comunitatea internaţională ar trebui să fie corectă, să lucreze echilibrat cu ambele părţi, nu vrem să ne favorizeze pe noi.

Sunteţi sau nu de acord cu ideea de două state pentru două popoare?

Acest stat de care vorbim este al nostru şi a fost furat de Israel, de 50 de ani. Cred că israelienii ar trebui pedepsiţi pentru asta, pentru că i-au făcut pe palestinieni să trăiască precum refugiaţii, în condiţii de mizerie, iar acum, când cerem doar înapoierea pământului nostru, ei ne pun condiţii. Israelienii, după părerea mea, sunt foarte ciudaţi, nu ştii la ce să te aştepţi. Ne vom schimba părerea după ce vom vedea statul palestinian creat şi recunoscut efectiv. **(Carmen Gavrilă)**

Abbas a îngheţat guvernul de unitate naţională

Deoarece premierul Haniyeh refuza să recunoască acordurile de pace cu Israelul, preşedintele Abbas a întrerupt negocierile cu formaţiunea Hamas.

Preşedintele Autorităţii Palestiniene, Mahmud Abbas, a întrerupt negocierile de formare a unui guvern de unitate naţională, deoarece Hamas a refuzat să recunoască acordurile de pace existente cu Israelul. Încercările de a forma guvernul de unitate naţională aveau drept scop recăpătarea ajutorului occidental pentru Autoritatea Palestiniană, întrerupt în martie, deoarece guvernul Hamas a refuzat să renunţe la violenţa şi să recunoască acordurile de pace cu israelienii. Neacordarea ajutorului direct a condus Autoritatea Palestiniană aproape de faliment, funcţionarii publici neprimindu-şi salariile de luni întregi.

Acorduri nerecunoscute

Ahmad Abdel-Rahman, unul dintre asistenţii lui Abbas, a declarat că negocierile cu Hamasul vor fi întrerupte până ce preşedintele se va întoarce de la New York, în cursul acestei săptămâni, de la reuniunea ONU. Asistentul a insistat ca la baza impasului se afla declaraţiile actualului premier Hamas, Ismail Haniyeh. Acesta insistase sâmbăta ca „scrisoa-rea prizonierilor", documentul care se afla la baza formării unui guvern de unitate naţională, „nu recunoaşte ocupaţia" (adică statul israelian) şi nici acordurile de pace. În schimb, acordul de guvernare naţională, la care s-a ajuns luni, prevede recu-noasterea acordurilor, conform asistenţilor lui Abbas. „În momentul în care preşedintele încearcă să îi facă pe reprezentanţii internaţionali să accepte guvernul de unitate naţională, Hani-yeh şi oficialii Hamas anunţa că nu recunosc acordurile şi se dau înapoi de la acordul la care s-a ajuns cu preşedintele Abbas", a declarat Abdel-Rahman. Premierul Haniyeh a anunţat însă că nu este vorba despre „îngheţarea" negocierilor, ci doar despre aminarea lor până la întoarcerea preşedintelui Abbas în teritoriile palestiniene. Haniyeh a negat că ar fi dat înapoi de la acordul la care s-a ajuns luni.

Diferenţa SUA-UE

Ideea unui guvern de uniune naţională din care să facă parte şi Hamas a fost respinsă de administraţia SUA în actualele condiţii. În schimb, Uniunea Europeană a salutat acordul la care s-a ajuns luni între Abbas şi Hamas. De asemeni, oficialii europeni au declarat că ajutoarele directe ar putea fi reluate către Autoritate, pentru a evita o criză economică palestiniana şi mai profundă. **(Laura Cernahoschi)**

3 comentarii

elan 18-Sep-2006 10:15

PT INFORMAREA CITITORILOR:

1. Deţinuţii palestinieni din închisorile israeliene sunt condamnaţi pt omucidere (cu pedepse lungi, întrucât în Israel nu există pedeapsa cu moartea) atentate şi delicte legate de securitatea statului, printre ei un număr de femei, însă nu minor.

2. De la înfiinţarea Autorităţii Palestinieni Israeluil nu a mai creat noi colonii, ba chiar a redus cele existente, în Gaza nu mai există astăzi nicio colonie şi niciun colonist; Statul Palestinian poate fi decalarat în orice moment la ONU nimeni nu ar putea împiedica această decizie a Autorităţii Palestiniene, fie ca Israelul s-ar opune fie că nu; „dreptul refugiaţilor de a se reîntoarce" inseamana în viziunea conducerii palestiniene nu întoarcerea în viitorul Stat Palestianin ci în teritoriul Israelului a celor două milioane de refugiaţi aflaţi la a treia generaţie; „Ierusalimul – capitala" – conform rezoluţiei ONu din 29 nov 1947 care prevedea crearea unui Stat Evreiesc şi a unui Stat Arab – Ierusalimul trebuia să fie un „oraş internaţional"- statele arabe respingând rezoluţia Onu soarta Ierusalimului a fost decisa prin războiul din 1948, oraşul a fost înjumătăţit intre Israel şi Iordania până în 1967 când partea estică a fost cucerită de către Israel împreună cu Cisiorania. Ierusalimul număra astăzi 66% populaţie evreiască şi 34%populaţie arabă.

3. „Furat de Israel" – în caz că teritoriile la care se referă vorbitorul ar fi fost „furate" puteau fi furate numai de la Iordania (Cisiordania) şi respectiv Egipt (Gaza) întrucât până la războiul din 1967 acestea erau ţările cărora le aparţineau teritoriile respective, aspiraţiile naţionale ale palestinienilor ne fiind vreodată exprimate înainte de această dată.

4. Mizeria în care într-adevăr trăiesc cetăţenii taberelor de „refugiaţi" (chiar şi după 60 de ani) se datorează conducerii proprii (şi nu Israelului care nu este implicat în administarea acestora) interesate de existenţa unei enorme oale de presiune şi disperare uşor de canalizat spre acte de terorism.

5. Vorbitorul se fereşte expres de la răspunsul la întrebarea privind acceptarea principiului „două ţări pt doua popoare” (formulat de stânga israeliană) întrucât pt ideologia Hamas nu poate există decât o singură ţară pt un singur popor fie ele consecinţele oricare ar fi.

Răspunde

TrebekAlex 18-Sep-2006 14:12

Pt. elan

În teritoriile palestiniene, care sunt sub ocupaţie israeliană, armata israeliană ucide şi arestează palestinieni (indiferent de vârstă, sex) la discreţie şi fără frica de a răspunde în faţa legii. Chiar în ultimele luni o bună parte dintre parlamentarii şi membrii cabinetului palestinian au fost arestaţi pentru simplul motiv de a fi membrii ai formaţiunii Hamas, câştigătoare în ultimele alegeri.

În ce priveşte punctele 2, 3 şi 4 vă ofer două citate dintr-un articol scris de un profesor de origine evreiască de la universitatea din Southampton, Marea Britanie (http://comment. independent. co. uk/commentators/art icle1197235. Ece):

„Chiar crearea statului Israel a necesitat un act terorist. În 1948, cei mai mulţi dintre cetăţenii indigeni ne-evrei au fost alungaţi din partea Palestinei ce va deveni în final Israel. Această acţiune a fost plănuită cu grijă. Fără ea nu era posibilă înfiinţarea unui stat cu o majoritate şi specific evreiesc. De la 1948 <arabii israelieni>, acei arabi care au reuşit să evita expulzarea, au avut parte de o continuă discriminare. Într-adevăr, mulţi au fost dislocaţi în interiorul noului stat sub pretextul <raţiunilor de securitate>, în realitate însă, pentru a li se confisca pământul şi a fi dat la evrei. „

„Campania încununată cu succes a Israelului de a reduce la tăcere criticarea exproprierii iniţiale şi continue a palestinienilor indigeni nu le lasa acestora din urmă nicio opţiune în afară de aceea de a apela la rezistenţă violenta. Pentru că au ales Hamas – singurul partid care, în ochii palestinienilor, nu a renunţat încă la cauza lor – populaţia palestiniană din Gaza şi West Bank a fost supusă unei campanii israeliene de înfometare, umilire şi violenţă.

<Retragerea> nesincera din Gaza, şi blocada care a urmat, a

asigurat o cronică a violenţei care, până acum cuprinde trimiterea de către palestinieni a rachetelor Kasem, capturarea unui soldat israelian, şi aproape reocuparea Gâzei de către israelieni. Ceea ce vedem este mai multă ură, mai multă violenţă din partea palestinienilor, mai multă umilire şi pedepse colective din partea israelienilor – toate întăriri folositoare pentru mentalitatea de victima şi pentru statutul vacii sfinte a suveranităţii israeliene.

Adevărul este că niciodată nu ar fi fost posibilă o partiţie a Palestinei prin mijloace acceptabile etic. Israel a fost creat prin teroare şi are nevoie de teroare pentru a-şi ascunde imoralitatea sa de esenţa. Oricând există o licărire de stabilitate, statul ordonă o anumită asasinare, ca aceea în Sidon care a precedat criza curentă din Liban, ştiind foarte bine că aceasta nu aduce securitate, ci mai multă violenţă. Unilateralismul israelian şi ciclul violenţei se alimentează unul pe altul."

Vreau să mai adaug doar ca afirmaţia potrivit căreia „statul palestinian poate fi creat în orice moment" nu o pot lua decât ca o glumă.

„Dreptul refugiaţilor de a se reîntoarce" este un drept prevăzut în legislaţia internaţională, şi un refugiat nu se poate reîntoarce decât la locul de unde a fost gonit, deci pe teritoriul Israelului (vezi citatele de mai sus).

Referitor la punctul 5, în majoritatea articolelor despre situaţia din Orientul Mijlociu, i se reproşează Hamas că nu vrea să recunoască statul Israel, ştiindu-se foarte bine ca în situaţia de faţă, cu teritoriile palestiniene alate sub ocupaţie israeliană, a face acest lucru nu înseamnă decât a accepta situaţia actuală.

Politica de apartheid practicată de Israel faţă de palestinieni, crimele, umilinţele, distrugerile, confiscările de proprietăţi cărora palestinienii trebuie să le facă faţă sunt semne clare că Israel nu doreşte de fapt un stat palestinian.

Faptul că ziarul Cotidianul a permis publicarea interviului cu purtătorul de cuvânt al Hamas este un fapt de remarcat. Până acum nu am avut parte decât de articolele pro-Israel ale Laurei Cernahoschi şi a încă unui june al cărui nume nu mi-l amintesc.

Răspunde

elan 18-Sep-2006 16:17

PT D-L TREBEK ŞI CITITORI:

1. Teritoriile palestiniene nu se afla sub ocupaţie israeliană ci sub Autoritatea Palestiniană (cu excepţia coloniilor evreieşti punctuale). Armata israeliană operează arestări şi lichidări ale persoanelor asupra cărora există date precise că au plănuit sau plănuiesc atentate împotriva populaţiei civile din Israel, întrucât Autoritatea Palestiniană nu îşi respectă obligaţia asumată şi semnată de a lichida singura celule teroriste care operează de pe teritoriul Autorităţii Palestiniene.

2. Crearea Statului Israel în caz că acesta a „necesitat un act terorist" (potrivit autorului citat, fie el de oprigine evreiasca sau nu) a fost un act al Organizaţiei Naţiunilor Unite; să fie oare şi această Organizaţie una teroristă?

La declararea Statului Israel o parte din populaţia arabă a rămas iar altă parte a fugit, în parte şi mânată de ameninţarea ca cei care ar rămâne după invazia forţelor arabe vor fi judecaţi ca trădători, colaboratori ai evreilor. „Majoritatea şi specificul evreiesc" se datorează faptului că Statul Israel s-a delimitat conform zonelor în care populaţia evreiască era majoritara şi nu în cele în care era minoritara (cum a fost Cisiordania sau Ierusalimul de est din care populaţia evreiască s-a refugiat în parte controlată de Israel, 1948).

3. Dacă arabii israelieni ar fi fost victima unei continue discriminări nivelul de viaţă nu ar fi crescut în rândul populaţiei arabe de 8 ori iar mortalitatea infantilă nu ar fi scăzut de 4 ori în comparaţie cu fraţii lor de peste graniţă Israelului iar miile de cereri de reîntregire ale familiilor care asaltează Ministerul de Interne de la Ierusalim nu ar fi exclusiv unilaterale: reîntregirea familiilor prin obţinerea cetăţeniei israeliene.

4. „Campania de înfometare umilire şi violenta" – inseamana suspendarea dreptului la munca în Israel a sute de mii de palestinieni dependenţi direct de Israel, ca răspuns la acţiunile teroriste şi a rachetele Kasam trase zilnic asupra oraşelor Sderot şi Ashkelon din sudul Israelului, acţiuni pe care guvernul Hamas nu numai că nu le condamna ci le sprijină fără a ţine cont de suferinţă

propriului popor. „Rezistenta violenta”? Rezistenta la ce – dacă în în Gaza nu mai sunt trupe israeliene nici coloniști și Autoritatea Palestiniană deține deja 98% din Cisiordania? „Rezistenta” palestinienilor de ce nu s-ar manifesta mai curând în locuri de munca pe care să le furnizeze chiar Autoritatea Palestiniană, la fel apa electricitatea, benzina și telefoanele ca să nu mai fie dependenți de Israel? „Unilateralismul israelian” s-a exprimat tocmai în retragerea unilaterală și necondiționată (interesant cum ar fi fost în opinia autorului o retragere „sinceră”) care a dus la un val de agresiune din partea celulelor teroriste din Gaza proaspăt eliberată.

5. Dacă cuiva posibilitatea declarării imediate a Statului Palestinian i se pare o glumă trebuie numai să se documenteze sau să-i întrebe direct pe cei în cauza dacă este așa sau nu, e suficient să ne amintim că încă acum 10 ani Arafat era pe punctul de a o face și cu greu s-a lăsat convins de către Clinton să accepte amânarea.

6. Dacă Israelul nu ar fi dorit cu adevărat existența unui Stat Palestian ar fi rămas în continuare la politica de considerare a OEP organizație teroristă și nu ar fi inițiat și adus întregul aparat de conducere OEP de la Tunis în Gaza și Cisiordania pt a lua în mâini proprii destinul poporului palestinian.

Acordarea ajutoarelor pentru reconstrucția Fâșiei Gaza este problematică

02.03.2009

Conferința statelor donatoare de la Sharm el-Sheikh, o șansă pentru Gaza?

Reprezentanții din peste 70 de state analizază în Egipt stringenta reconstrucție a Fâșiei Gaza. Conferința încearcă să

răspundă unei întrebări concrete: cine trebuie să primească banii?

Încă înainte de a începe conferinţa din Egipt, se ştie deja că Uniunea Europeană intenţionează să participe la reconstrucţia Fâşiei Gaza cu peste un miliard de euro, în vreme ce Statele Unite sunt pregătite să ofere 900 de milioane de dolari pentru acelaşi scop. Nici Germania nu stă de-o parte, anunţând că este gata să ofere circa 100 de milioane de euro pentru Gaza.

Indiferent despre ce sumă va fi vorba, cea mai importantă întrebare rămâne cea privitoare la destinaţia banilor, care nu ar trebui să ajungă pe mâna Hamas-ului. Mulţi analişti sunt de părere că în acest moment, crearea unui guvern palestinian de uniune ar fi un lucru salutar. Acest lucru reclamă însă aplanarea neînţelegerilor existente între palestinieni. Un astfel de guvern ar consolida simţitor influenţa secularei grupări Fatah, apropiată preşedintelui palestinian Mahmud Abbas.

Clădiri distruse în Fâşia Gaza

În contextul politic actual, discuţiile privitoare la reconstrucţia Fâşiei Gaza favorizează şantajarea palestinienilor după principiul: nu există guvern de uniune, nu există nici bani. Se prea poate că această abordare să fie pe placul multor actori implicaţi în procesul de reconstrucţie a zonei, însă ea nu este în asentimentul tuturor. De pildă comisarul european Benita Ferrero-Waldner, care vorbeşte despre „obligaţii morale".

„Când vorbim despre acordarea primului ajutor, unele condiţii pur şi simplu sunt imposibile. Avem în primul rând responsabilitatea morală de a ajuta oamenii din această regiune, care se află într-o situaţie precară. O parte din bani trebuie îndreptaţi către infrastructură, vitală pentru oameni. Aceştia trebuie să poată trăi."

În Gaza trebuie făcut mult mai mult, afirmă analiştii. Însă câtă vreme în jurul preşedintelui palestinian vor continua să graviteze diverse organizaţii rivale, acest lucru este imposibil.

Oamenii din Gaza sunt conştienţi de iminenţa unui război civil dacă situaţia nu se va schimba, lucru pe care îl cunosc foarte bine atât Hamas-ul, cât şi Fatah-ul.

Zecile de grupări palestiniene par însă dispuse să ajungă la un compromis şi să formeze un guvern de uniune până la sfârşitul lunii martie, intenţie anunţată chiar de acestea, joia trecută, la Cairo. Presa egipteană este de părere că o astfel de împăcare nu reprezintă nimic altceva decât lipsa unei alternative viabile şi nu are nicio legătură cu o posibilă schimbare de ordin ideologic în tabăra Hamas-ului.

Jürgen Stryjak/Vlad Drăghicescu